

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

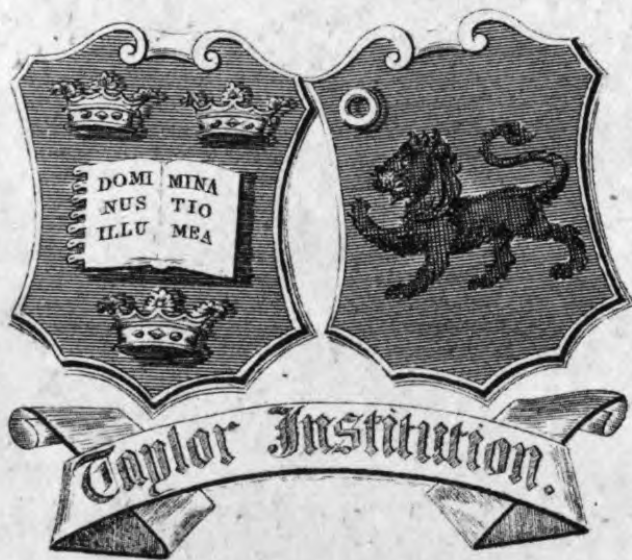
<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

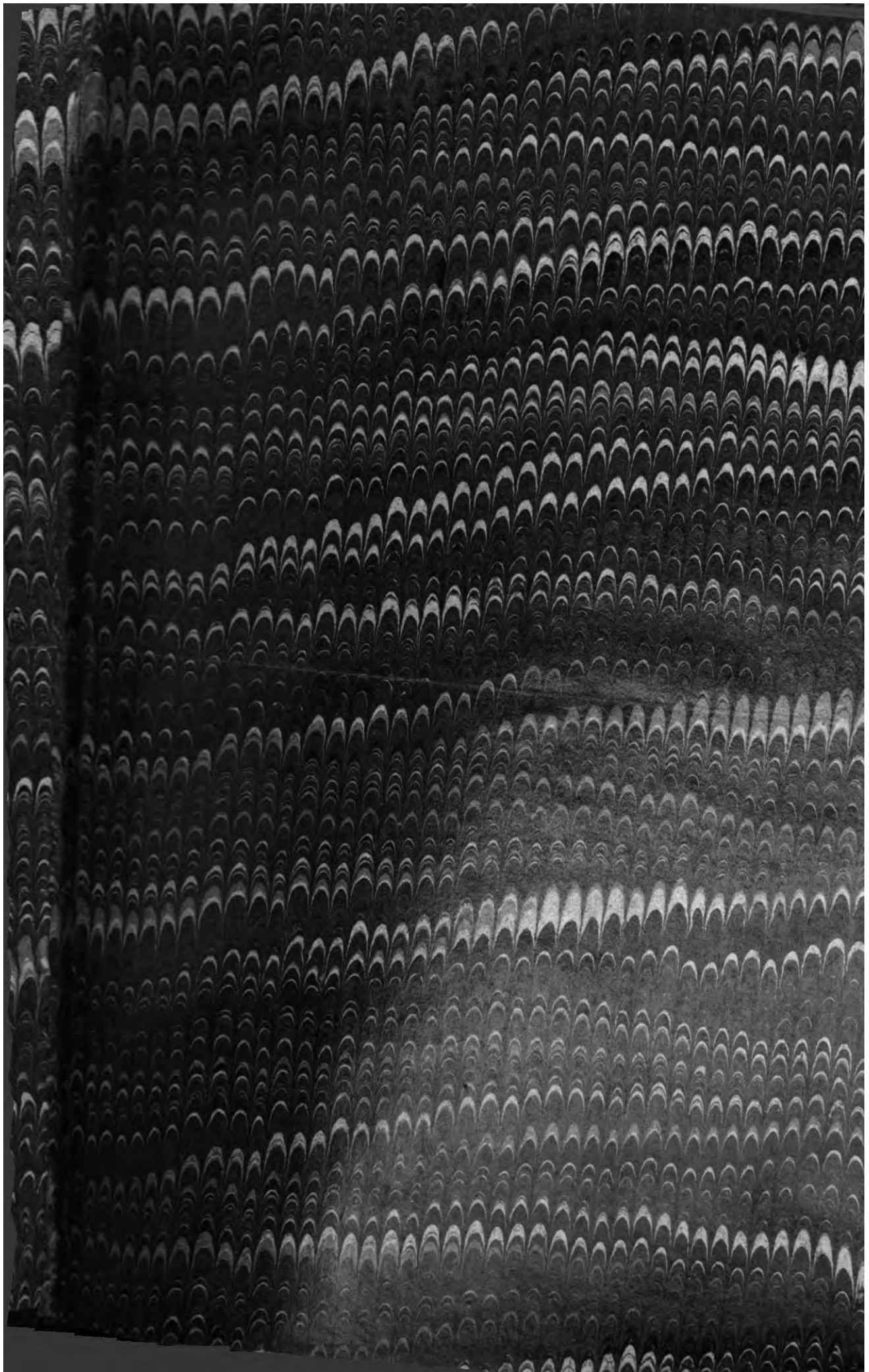

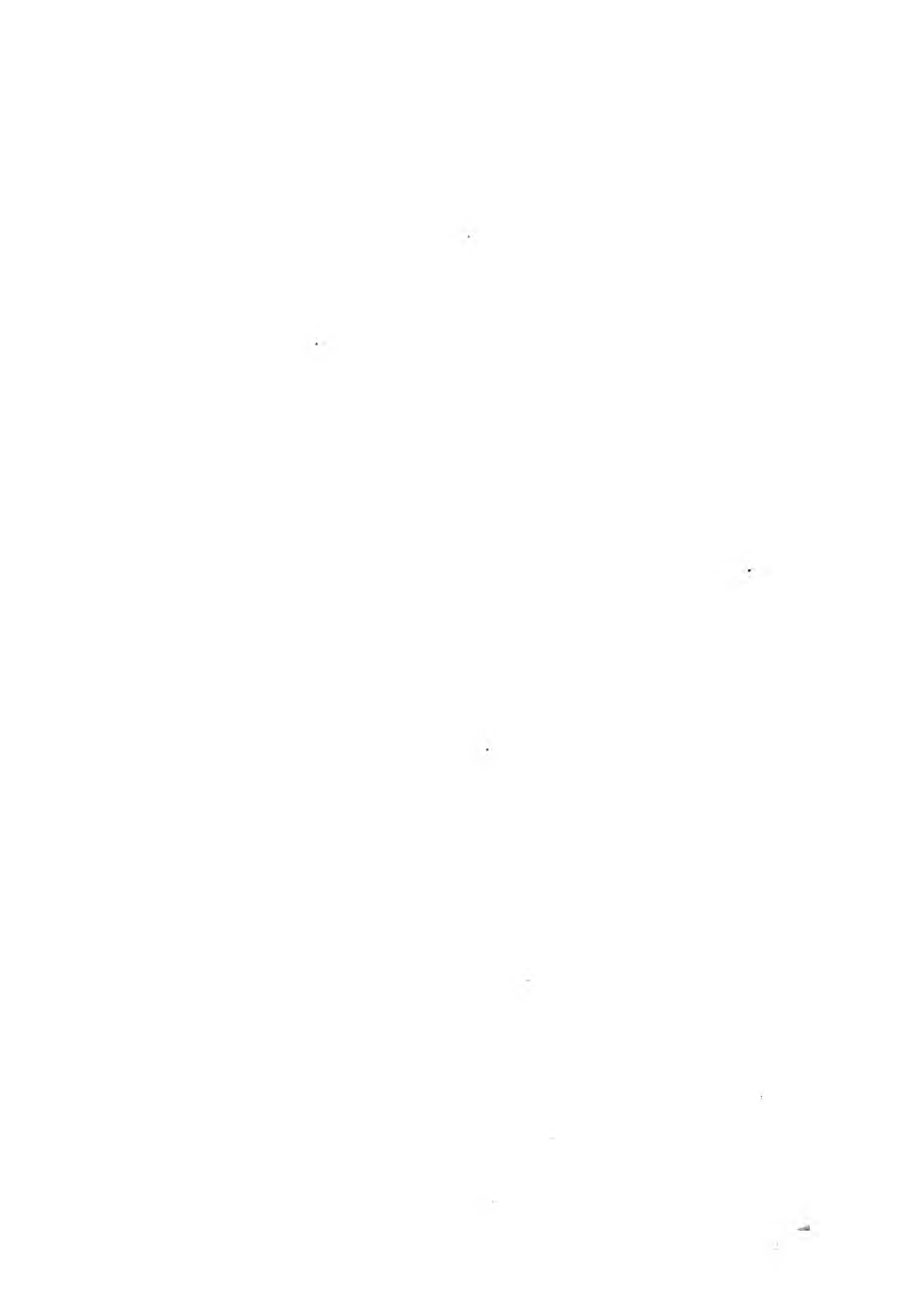
This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

109c26

Henrik Hertz's
Samlede Skrifter.

Dramatiske Værker.

Attende Bind.

75.

Dramatiske Værker

af

Henrik Hertz.

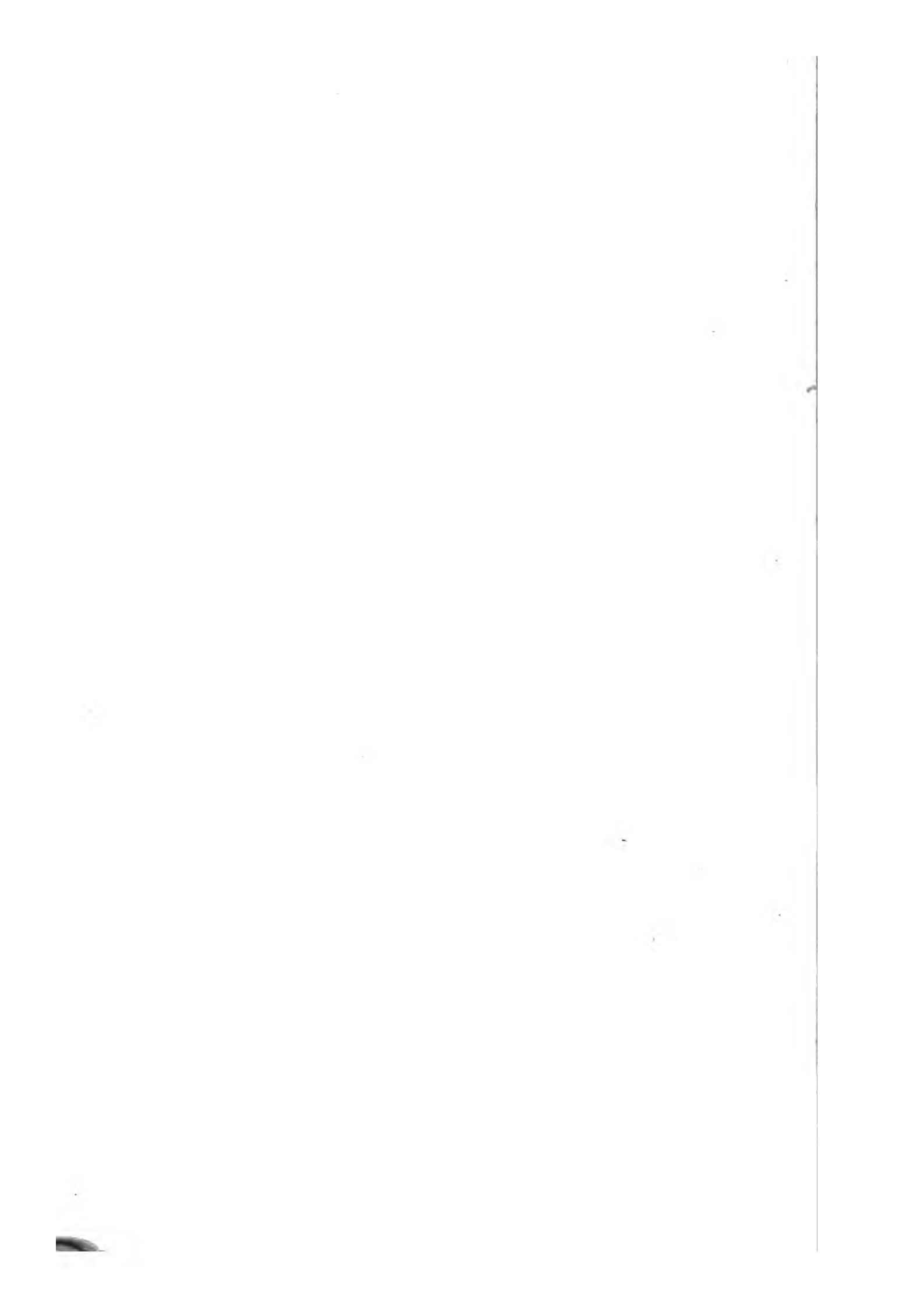
Attende Bind.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1873.

709 c 26

Dramatiske Værker

af

Henrik Hertz.

Attende Bind.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1873.

707 c-26

Bianco Lunos Bogtrfferi.

Indhold.

	Pag.
Dr. Burchardt og hans Familie	1.
Skibsværftet	179.
Justitsraaden	267.
En Mand, der er elsket af Alle	323.
Søsterlig Kjærlighed (Ufuldenbt.)	409.

Hr. Burhardt og hans Familie,

Lystspil i fem Acter.

Opført første Gang paa det kgl. Theater den 14de Marts 1827.

Personerne.

Burchardt, Capitalist.

Malsberg, hans Svigersøn.

Maria, dennes Kone, Burchardts Datter.

Daniel, Malsbergs Kammertjener og Bud ved et Privattheater.

Risette, Fru Malsbergs Kammerpige.

Søren Momme, Sjællænder, i Burchardts Tjeneste.

Mathias Knap, Commissionair.

Bacharias Blom, Lærredshandler.

Judithe, hans Datter.

Jeremias, hans Søn, i Glarmesterlære.

En Tjener.

Scenen er i Kjøbenhavn.

Første Act.

Første Scene.

Et rummeligt Forværelse med flere Udgange; paa den ene Side en Dør, der fører ind til Burchardts Værelser; i Nærheden af denne et Frokostbord. Burchardt kommer grundende ind, fulgt af Søren Momme, der bærer paa et Slibebrædt og nogle Knive.

Burchardt (efter et Ophold).

Nei! det gaaer, sandt for Herren, for vidt! Saae jeg længere rolig paa dette Uvæsen, saa fortjente jeg, at Gadedrengene pegede Fingre ad mig. Tusind Rigsdaler rede Sølv til dette Nyrnbergerfram! Er det ikke at kaste Pengene paa Gaden? Nei, min gode Hr. Svigersøn! da mener jeg, at min Søsters Børn forstaae bedre at bruge deres Penge. Dog — først og fremmest maa jeg tale med min Commissionair: han er et forslaget Hoved og bedst skikket til mine nuværende Hensigter. Sandtnok, Knap huer mig ikke ganske paa den senere Tid. Jeg synes, han er altfor lidt kræsen i at paatage sig Commissioner, og

har saa tidt villet sagt ham det. Men, han er brugbar, er afhængig af mig, og, reent ud sagt, han er mig kjærere end disse fornemme Procuratorer, som man neppe veed om man tør tale til. Knap kan jeg afrette som jeg vil. — Men, hvor kan han da være henne? Jeg har jo sendt Bud efter ham — Søren!

Søren

(der under Slutningen af Burchardts Monolog er bleven kjed deraf, har lagt sig ned i Baggrunden og begyndt at slibe Knive, nynnende sagte paa en Vise).

Ja, Husbond!

Burchardt

(falder paany i Tanker).

Kanste han ved sin Kløgt kunde bringe min Svigersøn og Datter til Raisson igjen. Thi det giver jo altid et Slags Banrygte, at bruge et saa haardt Midde. — Men, hvor kan den Tingstud blive af? — Søren!

Søren (som før).

Ja, Husbond!

Burchardt.

Min Hestighed fordærver Alt! Den Galgenfugl Daniel spiller mig tusinde Spilopper. Her kunde da Commissionairen — Men Søren da!

Søren.

Ja, Husbond! nu er jeg strax færdig.

Burhardt.

Ei! din Slubbert! (Saaer Die paa ham.) Men har jeg seet Mager! Troer jeg ikke, at Knekten har sat sig ned midt i min Stue og sliber Knive! Er du da fra Forstanden?

Søren.

Ja, Husbond!

Burhardt.

Ja, jeg skal ja'e dig, Patron! Vil du herop! Naa, rap dig Har Commissionairen været her?

Søren.

Mener Husbond Gade-Commisfai ren?

Burhardt.

Ei, din Døsmer! hvad har jeg med ham at gjøre? Jeg mener Commissionair Knap; har han været her?

Søren.

Ja — nei — jeg troer det ikke.

Burhardt.

Saa faaer jeg at gaae hen til ham. — Hjælp mig min Frakke paa! (Tager den frem.) Kom herhid!

Søren.

Ja, her er jeg, Husbond!

Burhardt.

Ih, saa tag da fat!

Søren

(lader Knivene og Slibebrædtet falde, idet han skal tage Frakken).

Burcharbt.

Men har du en Strue løs? Vil du flaae mig?

Søren.

Nei, jeg vil ikke, Husbond! men —

Burcharbt.

Men, men — men du er en Døsmer, og vil blive det alle dine Dage! I den Maaned, du har været i min Tjeneste, har jeg jo ikke kunnet bruge dig til Noget. Hvad du tager i Hænderne, lader du falde eller flaaer det itu. Sender jeg dig i Byen, saa farer du vild eller kommer hjem med splittergal Beseed. Nu er jeg kjed af dig; til Nytaar skal du hjem igjen til Tappernøie til din Fæster.

Søren (tviner).

Na, Husbond! duer jeg til ingen Ting?

Burcharbt.

Jo, til at gjøre Ondt værre; men dertil kan jeg bruge Daniel.

Søren.

Daniel er en Gavtyv, Husbond!

Burcharbt.

Hvad kan din Verlighed hjælpe mig, naar jeg ikke kan bruge dig til Noget? Flæb nu ikke, men kom og hjælp mig! (En Tjener melber Commissionair Knap.) Na, Gud være lovet! Endelig

Anden Scene.

De forrige. — Commissionair Mathias Knap.

Burchardt.

Men hvor i al Verden bliver De af? Hvor længe skal jeg vente paa Dem?

Knap.

Bedste Hr. Burchardt! Ikke saa hidsig! Jeg har havt tusind Commissioner. Syv Møder i Forligelses-Commissionen og tre i den lille Gjælds-Commission. Jeg har maattet skrive fem Klager for verbelle Injurier. Jeg har 14 Huse underhaanden at sælge —

Burchardt.

Desværre — jeg vil troe Dem. I vore Tider kan man faae Huus og Gaard og Kone og Datter underhaanden tilkjøbs. Men —

Knap.

Ja, saa har jeg maattet stifte Forlig mellem et ungt Ægtepar, der for et Aars Tid siden giste sig af Kjærlighed a la Siegvart og løb bort fra Forældrene. Men nu havde Bladet vendt sig.

Burchardt.

Det er ikke det første nymodens Ægteskab, der vil ende saaledes. Dog — lad os nu —

Knap.

Ja, Hr. Burchardt! saa har jeg havt en uud-

sluffelig Mængde Gjælds-Fordringer at inddrive.
Men Folk kan ikke betale.

Burhardt.

Det troer jeg gjerne. Bliver det saaledes ved, da vil den sidste Rest af Tillid og Credit gaae fløiten. Nei, nu er jeg dog alt en Mand tilaars og har oplevet slemme, kritiske Tider; men Mage til de nærværende kan jeg ikke erindre. Alle ville have Credit, Ingen kan betale. Alle ville leve flot og paa en stor Fod — og hvad kan Enden blive derpaa, naar Ingen forstaaer at leve i sin Kreds, men Enhver vil glimre og holde et stort Huus. Men derfor ere disse store Huse blevne til smaae Eiendomme uden Bærbi. Derfor høre Salg af Gaard og Huus og Udpantninger til Dagens Orden. Derfor — men lad os komme til vore Forretninger. Jeg vil raadføre mig med Dem i en Sag af særdeles stor Bigtighed, der længe har ligget mig paa Hjertet. Jeg forlanger Deres Raad, men redeligt og usorbeholdent.

Rnap.

De kjender min Affection for Deres Huus, for Deres hele Familie.

Burhardt.

Vel! det er netop min Familie, Sagen angaaer. De kjender min Svigersøn, veed, at han efter sin

Moder har arvet en bethdelig Formue. Jeg havde troet, at han vilde anvende disse Penge paa en forstandig Maade, og saae med Glæde mine Midler engang gaae over til ham og min Datter. Men — mine Forhaabninger ere blevne stuffede! Daarlig Tant og Bagateller ere Alt, hvad han tænker paa. Iblandt en Samling af Narre, der spille Comedie og sagtens have ham tilbedste, der tilbringer han sin Tid og forøder han sine Penge. Han og min Datter ere som forrykte over dette Privattheater. Jeg har en Tidlang ladet det beroe med at irettesætte og formane, uden at det har frugtet. Men nu, da jeg erfarer, at han har optaget 1000 Rigsdaler af sin Arv for at anskaffe nye Coulisser; nu, da man har fortalt mig, at han maaskee vil lade opbygge et heelt nyt Theater, han, den ædle Befordrer af Kunsten og sin egen Ruin, nu brister min Taalmodighed, nu har jeg besluttet — Dog —

Knap.

Bedste Hr. Burchardt! Tael kun frit ud! De kan have uindstrænket siddem til min Taushed.

Burchardt.

Desværre kan min svage Kjærlighed til min vanartede Datter og min uforstandige Svigersøn endnu bringe mig til at vakle. Dog her er ingen anden Udvei! — Det er min Agt, ved et lovforme-

ligt Document at gjøre min Datter og hendes Mand arveløse og indsette min afdøde Søsters Børn.

Knap.

Hvad hører jeg, Hr. Burchardt? Er det muligt? Arveløse?

Burchardt.

Ja, min ærlige Mand, det er muligt og vist. Dog, naar selv De, som Fremmed og vant til Sligt, stubser derover, saa tør jeg vel bekjende, at jeg selv ængstes for denne Tanke. Jeg har derfor betænkt — skjøndt jeg veed, at det er forgjæves — endnu at gjøre et Forsøg med det Gode, og dertil vil jeg bruge Dem.

Knap.

De har aldeles at befale over min Capacitet.

Burchardt.

Vel da! Skaf Dem Afgang hos min Svigersøn; fortæl ham min Beslutning; forestil ham hans Fare! See ogsaa at faae min Datter i Tale. Hjælper alt dette ikke, da har jeg gjort hvad jeg kunde.

Knap.

Det er Altsammen godt nok; men — naar man blot fæster Lid til mig. Det er efter vore Love ei saa grumme let at faae sine Børn gjort arveløse.

Burchardt.

Da mener jeg, at man ei vil nægte mig Con-

firmation derpaa. Ere ei mine Grunde gyldige? Er ikke min Hr. Svigersøns Opførsel og Rutten med Penge mere lig et Pøsthuuslems end et fornuftigt Menneſkes?

Knap.

Det forſtaaer ſig; kan De bevise, at Hr. Malsberg er forrøbt —

Burcharbt.

Men kan da et fornuftigt Menneſte ſtille ſig hen, ſom et Spectakel for Gud og al Verden, klædt i Guldpapir og Pjalter og Laſer og ville bilde os ind, at han er Ahaſverus eller Alexander Magnus? Eller vil De maaskee ogsaa forsvare vore Privattheatre?

Knap.

Oh nei! Himlen bevare mig! Det kan jo intet fornuftigt Menneſte — forſtaa mig ret — (affbes.) Jeg maa tage mig iagt med den Gamle, mærker jeg!

Burcharbt.

Nei, om jeg ſaa ſkal bortteſtamentere mine Penge til gudeligt Brug, ſaa vil jeg ſætte min Billie igjennem. — Altsaa, gjør ſom jeg ſiger, gaae hen til min Svigersøn og Ja førſt vil jeg dog bede Dem vogte Dem for en durchdreven, ſlyngelagtig Perſon, min Svigersøn har i ſin Tjeneste, en Mellemting af Kammertjener og Fuldmægtig,

(Søren Nomme, der under Samtalen har sat sig ned paa Gulvet og seet sig omkring i Bærelset, kan ved Burchardts sidste Ord ei tilbageholde sit Bifald og udraaber: „Ah ja, den Gæstys Daniel!“)

Burchardt.

Men plager Fanden dig? Hvad gjør du herinde? Lurer du, Krabat? har du hørt, hvad vi talte?

Søren.

Ja, Husbond!

Burchardt.

Ei saa gid — — Hvad har du hørt?

Søren.

Ingenting, Husbond!

Burchardt.

Nei, det er ikke til at udholde! — Ud med dig i Kjøkkenet, og vrøvl ikke et Ord om hvad du har hørt! (Søren skynder sig ud.) — Jeg haaber, at han er for dum til at have forstaaet vor Samtale. Lad os imidlertid gaae ind i mit Kabinet; der kunne vi overveie Sagen nøiere.

(De gaae.)

Tredie Scene.

Daniel.

(Kommer listende ind, speidende Terrainet).

Hvad kan her have været paa færde? Hr. Burchardt opbragt og høirostet, hvilket endeligt ikke

er saa sjældent; men saa har det dog ogsaa gjerne fine Grunde — Men Mathias Knap, hvad gjør han idag i den Gamles Kabinet? Søren Momme saa jeg ogsaa. Det kan aldrig være rigtigt! Pst! Der kommer Nogen!

(Gaaer tilside.)

Fjerde Scene.

Søren Momme

(kommer ind med en Torvespand paa Armen).

Det var da grumme deiligt, at Daniel fik alle de mange Skamflikker. Dem skal han min Tro tidt faae paa sin Tallerken. Havde jeg ham bare her . . . (vender sig og faaer Die paa Frokostbordet.) Men Ihjane! der staaer Pølse — og Faareost — og røget Skinke og — hvem der blot turde smage! — Mon jeg tør vove paa det? (Tager noget.) Ah den er excellent! — Og Sigtebrød! Kors, det maa jeg prøve! (Sætter sig paa Stolen.) Naar jeg blot turde ta'e en Sopken! Det er saa bittert koldt idag — Den var deilig. Jeg maa ha'e een til — Na det er et Herreliv! Jeg vil spise til jeg revner. (Synger og spiser.)

Min Kjærest' skjorter i Dandsen op

Med lange Baand paa sin Hue —

Bare jeg kan spise til Middag! . . .

Saa Spillemanden taber Næse og Mund
 Og stryger skjævt med sin Bue.
 Havde jeg blot den Slyngel Daniel her! Hvad jeg
 skulde sæbe ham ind! —
 . . Og stryger skjævt med sin Bue.

Femte Scene.

Søren. Daniel (der kommer bag paa ham).

Daniel.

Nei see til Søren Momme, hvor han kan være
 lystig!

Søren.

Ah

Daniel.

Åh, du gør dig jo prægtigt tilgode! Den
 gamle Herre maa være i godt Humeur, siden han
 tracterer dig saa kosteligt.

Søren

(bliver smaat ved at spise).

Er det dig, Daniel? Tael ikke derom til Hus-
 bond! Jeg fik saa ondt her som jeg stod og var
 færdig at daane.

Daniel.

Haha! og saa curerede du dig med Brunsviger-
 pølse og røget Skinke? Det er en artig Medicin.

Søren.

Na Daniel! røb mig ikke!

Daniel.

Ja, min ærlige Søren! Det kommer an paa Omstændighederne og paa din Opsørsel for Fremtiden. Siig mig nu først, hvad var her paafærde for lidt siden? Hvad vilde Hr. Burchardt Commissionairen?

Søren.

Nei, Daniel, det siger jeg dig ikke for alt det, der er til.

Daniel.

Ei, ei! Er du bleven saa samvittighedsfuld? Vil du kanstee heller, at din Herre skal varme din Ryg og transportere dig ud til Tappernøie?

Søren.

Ah — — jeg vil siige dig Alt — — nei, jeg siger partout Ingenting, om jeg bliver mørbanket.

Daniel.

Ja, ja, som du vil; men saa snør kun din Kandsel sammen; for længe kan du ikke blive her i Huset. — See her har du 2 Mark til Tærepengge paa Veien.

Søren.

Nei, Daniel, behold dine Penge for dig selv; du kan snart have dem behov selv. Det gjør mig ondt for dig, skjøndt du er en stor Skjelm, men

jeg frygter for, du bliver heller ikke gammel her i Huset.

Daniel.

Hvorfor det, Søren?

Søren.

Det faaer du tidsnok at vide. Var jeg i dit Sted, saa skrev jeg mit Testamente.

Daniel.

Ei, da agter jeg ikke at døe saa snart.

Søren.

Ja, men din Gavy bliver sagtens hængt imorgen, naar Commissairen faaer Klør i dig.

Daniel.

Det har ingen Fare; Mathias Knap er min gamle Ven.

Søren.

Jo, jo, nu skal du see, den Karl bryder sig om dit Venskab, naar Husbond betaler ham for at hænge dig.

Daniel.

Na, min Herre beskytter mig nok.

Søren.

Han? Ja, han skal have ondt med at hytte sig selv.

Daniel.

Haha! Skal Mathias Knap ogsaa hænge ham? Du vil nok have hele Byn hængt.

Søren (ærgelig).

Nei, din Skalk! men han skal det, der er værre: han skal gjøre ham arveløs for det, han spiller Comedier, og han skal indebrænde jer Allesammen.

Daniel.

Fy, skam dig, Søren! Du har været her saa kort Tid i Byen og lægger dig allerede efter at lhye. Jeg har havt bedre Tanker om dig.

Søren.

Det er justement ingen Løgn; for jeg har selv med mine egne Øren hørt Husbond og — hvad han nu hedder — Commisjairen aftale det for lidt siden.

Daniel.

Nei see! Har du virkelig? — Der har du fortalt mig en skjønne Hoben Nyheder: dem vilde jeg ikke undvære for en Daler. Tak, Søren, nu kan du gjerne gaae.

Søren.

Na Bitterknøe! der har jeg vist forsnakket mig!

Daniel.

Nu, Søren, hvad venter du paa? Har du ikke et Grind til Mathias Knap? Eller vil du spise mere Frokost? Haha! Jeg synes du er nærved at daane.

Søren.

Ja lee du kun! Den der lacher sidst, lacher bedst, siger Tydskfen. Hvis du ikke bliver hængt imorgen, vil jeg aldrig være ærlig. For, — naar du endelig vil vide det — saa har Husbond selv sagt, at du var en durchdreven Patron og en Slynge! —
(Løber ud.)

Sjette Scene.

Daniel (alene).

Er to Mennesker hinanden stik modsatte, saa er det min unge Herre og Hr. Burchardt. Hvad den Ene anseer for den største Lyksalighed, er en Bederskyggelighed for den Anden. Kunst og Videnskab f. Ex. anseer min Herre for Livets Salt og Kryderi. Hr. Burchardt derimod er af den faste Mening, at Alt, hvad der hedder Poesie, skjønne Videnskaber eller deslige, bør henlægges til visse Laug eller Corporationer, men ingenlunde drives af enhver Bønhas. Med alt dette kan jeg ikke nægte, at denne ny Tvistighed har for mig sin meget ubehagelige Side. Unægteligt er jeg bedst tjent med at min Herre er saaledes som han er; lykkes det den Gamle at reformere ham, da maa jeg vel og i Meget forandre mit Levnet og iblandt Andet skyde en hvid Pind efter min egen dramatiske Kunst-Anstalt,

som jeg nu en lang Tid hemmelig har underholdt og hvori jeg sætter min Stolthed. Af alt dette følger, at der maa arbeides mod den gamle Herres Intentioner, og at min Interesse saavel som min Hengivenhed for Hr. Malsberg omkaps opfordre mig til at lægge mit Hoved i Blod. — Naar jeg blot vidste, hvorvidt Mathias Knaps Ordre gaar; thi han skal ikke skade os meget, naar ellers jeg maa raade. — Men tys! der kommer Nogen.

(Gaar.)

Syvende Scene.

(Bærelse hos Lærredshandler Blom.)

Mathias Blom og hans Søn Jeremias komme ind.

Blom.

Jeg er sandeligen ganske urolig over min Datters Udeblivelse. Naar blot ikke Malsberg — men han er jo brav og redelig! Og dog har Synd og Fordærvelse stor Magt over denne Verdens Børn. — Det var Uret af mig; jeg har ikke fulgt Skriftens Ord: Noah sendte ikke strax sin Due, men prøvede først med en Raven.

Jeremias (affedes).

Saa skulde jeg nok have været Ravenen.

Blom.

Min Søn Jeremias! har Kjøbmanden været her?

Jeremias.

Jo, i Formiddag for lidt siden.

Blom.

Hvad sagde han?

Jeremias.

Han sa'e: God Morgen, Jeremias!

Blom.

Talte han ikke om sin Fordring?

Jeremias.

Jo, han bad Fa'er huske paa den.

Blom.

Hvor kan jeg glemme den? Jeg tænker derpaa i min Morgen- og Aftenbøn.

Jeremias (affbes).

Bare det hjælper.

Blom.

Jeg havde visseligen ikke sendt min Datter til Malsberg om Understøttelse, naar ikke denne ubarmhjertige Creditor havde været; men ths! gif ikke Nogen med Mellemdøren? Gaae ud, min Søn, og see, om det er din Søster, der kom.

Jeremias.

Jo, det er rigtignok hende; jeg kan høre det paa den Dvalm hun gjør.

Ottende Scene.

De forrige. — Judithe (klende ind).

Judithe.

Kjæreste Fa'er! vi ere hjulpsne!

Blom.

Herren være lobet, der har forbarmet sig over
sin ringeste Tjener!

Judithe.

Fru Malsberg talte først med sin Mand om
vor Forlegenhed og førte mig siden ind til ham.
O, han var saa venlig! Fa'er kan ikke troe, hvor
god han er.

Blom.

Jeg vil troe det, min Datter! Dog desværre,
ogsaa han vandrer i Bildfarelsens Mørke. Men,
hvad sagde han, mit Barn?

Judithe.

Han lovede at gjøre Alt hvad der stod i hans
Magt og bad mig give Fa'er dette Brev.

Blom.

Lad see, mit Barn! (Bryder Brevet.) Der ligger
— ja sandeligen! der ligger en Anviisning i, der
bringer mig ud af al min Nød! — O, hvi er dog
denne Mands Dre luffet for Sandhedens Nøst,
mens hans Hjerter staaer aabent for Armod's Bønner?

— Kom, min Datter, læs Brevet for mig; mine Dine ere fløve og Skriften løber i Tæt for mig.

Judithe (læser).

„Min Herre! Imedens jeg føler mig saare smigret ved Deres ædle Tillid til mig, og haaber, at indlagte Anviisning vil kunne hæve Deres øieblikkelige Forlegenhed, tillader jeg mig tillige, for at lette Dem Byrden af Deres Børns Opdragelse og Underholdning, at tilbyde Dem for disse en aarlig Livrente af 200 Rigsdaler, for det Første i tre Aar. — I det Haab, at De ikke vil afslaae mig et Tilbud, hvori jeg sætter min Glæde, og der sigter til Deres Børns Vel, underskriver jeg mig, min Herre, Deres hengivne Malsberg.“ —

Blom.

Nei, det er sandeligen for meget! Som en Lazarus laae jeg og vansmægtede af Sygdom og Lidelser, og Herren gjorde mig atter karst og stærk. Som Hiob havde jeg mistet mit Eie, og han gav mig det igjen — giver mig idag anden Gang mine Børn; thi nu veed jeg, at de ere forsørge! — Kommer, mine Børn, og lader os i Stilhed takke ham, der tog og gav. (Gaaer.)

(Det Judithe vil følge Faberen, holder Jeremias hende tilbage.)

Jeremias (sagte til hende).

Judithe, Judithe! vent lidt!

Subit̃e.

Hvad vil du mig?

Jeremias.

Kan du ikke sagtens vente? Hvad har du saadan en Hast for?

Subit̃e.

Hørte du ikke, Fader bad os følge med?

Jeremias.

Na, det har han glemt allerede. Bliv bare lidt — jeg vil snakke med dig.

Subit̃e.

Nu saa skynd dig.

Jeremias.

Jh, du staaer jo som paa Naale. Sæt dig ned — hører du? — Jeg har noget grumme morsomt at fortælle dig.

Subit̃e.

Jeg kan tænke det. Har du kanskee spillet Klint ved Slagterboderne paa Ulfeldtsplads eller Langboldt paa Fælleden?

Jeremias.

Na nei, vist ikke! slet ikke saadant Noget.

Subit̃e.

Eller været oppe at slaes med Hattemagerdrengene?

Jeremias.

Jh nei, du er reent paa gale Veie.

Judithe.

Det skal undre mig, naar du kommer paa rette. — Ja, saa er der ikke Andet tilbage at gjætte, end at du som sædvanlig har faaet Prygl af een af dine gode Venner.

Jeremias.

Hvor kan du troe, at jeg længer giver mig af med det Slæng? Nei, det er noget ganske, ganske Andet. (Svissende.) Hør, Judithe, har du aldrig været paa Comedie?

Judithe.

Nei, du veed, Fader har forbudt os det.

Jeremias.

Ei Paktetel! den Gamle har ikke Forstand derpaa. Hvad kan det ogsaa skade? Nu har jeg 2 Gange seet Korsridderne, jeg har seet Jeppe paa Bjerget — uh, det er til at grine sig fordærvet over — og en Comedie om ham, der gjerne vilde døe, men kunde ikke, indtil en god Ven af ham var saa skikkelig at slaae ham ihjel — hvad var det nu han hebd'? — ja, og saa har jeg engang seet saadant et morsomt Stykke, Do — Donau — nu kan jeg ikke komme paa det.

Judithe.

Du mener nok Donaupigen. Men, min Gud!

det blev jo spilt paa Tydst, har jeg hørt; det for-
staaer du jo ikke!

Jeremias.

Herregud! var det Tydst! Ja, deiligt var det,
det er baade vist og sandt. Men, hvad jeg vilde
sige, nu har jeg saa tidt været paa Comedie og er
hverken bleven Tyrk eller Hedning for det. Des-
uden siger Hr. Daniel, at Comedier foræbler Hjertet
og de — de danne — ja saadan er det — de danne,
siger han.

Subitje.

Man kan mærke det paa dig. Men hvorfra
faaer du Pengene dertil? Du gaaer nok paa Løftet?

Jeremias.

Saa? troer du det? Nei, jeg gaaer saamænd i
Galleriet. Hr. Daniel har været saa god at forære
mig Billetter dertil.

Subitje.

Men, Jeremias, naar Fa'er faaer det at vide,
saa er du ulykkelig.

Jeremias.

Na, han maa endelig gjerne vide det. Til
Mikkelsdag bliver jeg Svend, og saa er jeg min
egen Herre. Desuden har Fa'er kun forbudt os at
see Comedier — og det kan jeg til Nød lade være,

da jeg nu er bannet nok, — men han har ikke forbudt os at spille Comedier.

Subithe.

Spiller du Comedie?

Jeremias.

Javist gjør jeg; det var just det, jeg vilde fortalt dig. Er det ikke morsomt?

Subithe.

Jo, uendeligt morsomt. Saa spiller du vel de stumme Roller?

Jeremias.

Na, hvor kan du troe —

Subithe.

Eller de dumme; thi hvortil duer du ellers?

Jeremias.

Mener hun det, Tomfru Næsviis? Nei jeg spiller justement rørende Roller og fortvivlede Elskere og —

Subithe.

Sahaha! Du maa rigtignok være en fortviolet Elsker.

Jeremias.

Ja, maa jeg ikke? Hr. Daniel siger ogsaa, jeg har Anlæg for det Rørende.

Subithe.

Du? Det har jeg aldrig mærket.

Jeremias.

Jo, Subithe, bestemt, naar du bare vil hufte

dig om. Jeg bliver undertiden ganske vemodig, ganske beklemmt her omkring. — Hør, veed du hvad, Subithe!

Subithe.

Nu, Hansqvast! hvad har du meer at fortælle mig?

Jeremias.

Forleden Dag — jeg vil være evig forforen, om det ikke er sandt — forleden Dag havde jeg ordentlig en Anelse.

Subithe.

Nu da! Hvad anede da min forstandige Broder!

Jeremias.

Jeg var den hele Dag saa tungsindig. Vi havde dog beilig Mad den Middag, men jeg spiste næsten alene af Klipfisken.

Subithe.

Hahaha! Saa spiste du dig nok mæt i den. Nu, og hvad passerede saa?

Jeremias.

Ja, lee du kun; men just den samme Aften fik jeg Prygl af den lange Adrian.

Subithe.

Hahaha! Har han da aldrig pryglet dig, skjøndt du ingen Anelse havde havt?

Jeremias.

Jo, det har han endelig; for han er altid efter

mig fra den Aften, jeg bængebe ham med en Sneedrive. Men det var dog underligt, det saaledes skulde træffe.

Subitø.

Javist var det. Jeg synes selv, jeg faaer en Anelse; jeg bliver saa underlig, saa beklemmt; det er mig ligesom jeg absolut skulde give dig et Par Ørefigen.

Jeremias.

Na, vil du bare slytte dig selv. Jeg mærker nok, der er ingen Bei at komme med dig. Jeg havde nu troet du vilde spillet med i vort Selskab.

Subitø.

Jeg? Er du ved dine Fem? Og hvad er det da for et Selskab?

Jeremias.

Oh, det er jo det, Hr. Daniel er Directeur for. Det er just et rart Selskab, hvori der er mange kjønne Folk. Du skulde gaae derind, Subitø; vi har Mangel paa Fruentimmer.

Subitø.

Jeg veed virkelig ikke, om jeg skal lee eller græde over dig, Jeremias. Hvor vil du Stymper, der knap kan stave, knap gaae lige paa Benene, hvor vil du bilde dig ind, at du kan spille Comedie? Og, om du ogsaa kunde, om du var ligesaa talentfuld,

som du nu er en Døsmer, betænkter du da slet ikke, at Fa'er sørger sig tilbøde, hvis han faaer det ringeste Nys derom? Hader han ikke Comedier som Pesten? som den største menneskelige Daarskab? — Vil du lyde mig, kjære Broder, saa giv Slip paa disse Taabeligheder, der slet ikke passe for din Stand, og sagtens mindre for dine Evner.

Jeremias.

Oh, lille Passiar! Hvorfor skulde jeg det? Nu er jeg just paa saa gode Veie; skulde jeg nu holde op?

Subitke.

Du er paa flette Veie, paa Veien til Daarelisten, naar du endelig vil vide det. Betænk blot Fa'ers Tænkemaade!

Jeremias.

Tænkemaade! Ja, vilde jeg bryde mig om den, saa skulde jeg nok fra Morgen til Aften læse Kingos Psalmer eller de Bedendes Bjæde, eller hvad det Sammensurium hedder.

Subitke.

Na, jeg gider ikke længer høre paa dig. Gjorde jeg dig din Ret, saa fortalte jeg Fa'er Alt.

Jeremias.

See til den Sladderhank! Kan du ikke løbe og

fortælle Alt hvad du veed; troer du jeg bryder mig om det? Sikken en Snerpe!

Judithe (grædefærdig).

Fy skam dig, Jeremias, at tale saaledes til din Søster. Det har jeg vist ikke fortjent af dig. Men siden du er saa kjæphøi, saa skal Fa'er rigtig ogsaa faae Alt at vide.

(Vil gaae.)

Jeremias.

Judithe — aa hør! — vent lidt — kan du ikke vente?

Judithe.

Vil du kanstee sige mig flere Uartigheder?

Jeremias.

Nei — men — jeg synes ikke, det hjælper stort, at du fortæller Fa'er det.

Judithe.

Det hjælper altid saameget, at han enten kaster dig ud af Huset, eller sætter dig under Kjøbenhavns Regiment.

Jeremias.

Men saa lov mig bare, at du vil bie dermed til vi have spist, for ellers brummer han i eet væl ved Bordet, og saa har man da ikke engang Madro.

Judithe.

Nei, jeg venter slet ikke — ikke et Dieblif!
Slip mig! Jeg vil ikke høre mere!

(Gaaer.)

Jeremias

(følgende efter hende).

Judithe! hør bare et Ord — hvor kan du nu
være saadanne?

Anden Act.

Første Scene.

(Bærelset hos Burchardt.)

Daniel.

(Der har luret ved Burchardts Kabinet, kommer frem).

Det var da ogsaa fordømt, at den lumpne Commissionair før skulde undslippe mig. Men denne gang, haaber jeg, er han mig vis. Jeg maa have ham fat, han skal danske efter min Pibe — Tys! — Jeg seer min Herre komme. Han er fordybet og grunder. Mon han alt har faaet Nys?

Anden Scene.

Daniel. — Malsberg.

Malsberg

(med en Rolle af „Kabale og Kjerlighed“ i Haanden, ved den ene Side af Theatret, uden at bemærke Daniel).

En effectfuld Scene! men angribende, meget angribende! — Altsaa nu kommer fjerde Scene.

Majoren er alene. Lad see! (Læser.) „Efter en lang Tausheb, hvori hans Træt udvikle en skrækkelig Tanke.“ — Det er vanskeligt, høist vanskeligt!

Daniel (affvæb).

O vee, min Herre indstuderer en Rolle, saa kan jeg vente længe.

Malsberg.

For Fanden! skal jeg gjøre Grimacer? — Nei — Fortrække Ansigtet? — Ei heller — Men hvor i al Verden kan mine Træt under en lang Tausheb udvikle en skrækkelig Tanke, uden at jeg gjør mig latterlig? Fy for Fanden! det lader jeg stryge

Daniel.

Gunstige Herre! tag ikke fortrydeligt op

Malsberg

(uden at høre Daniel, declamerer og seer af og til i Rollen).

„Fortabt! Ja Ulyksalige! Jeg er det! Du er det ogsaa. Ja ved den store Gud! Naar jeg er fortabt, er du det ogsaa!“

Daniel.

Al Herre! veed De det allerede? Vi ere begge om en Hals —

Malsberg.

Hvem er der? — Ah er det dig? — nu har jeg ingen Tid. (Som før.) „Verdens Dommer!“ — Stop! her maa jeg hæve den høire Arm høit —

„Verdens Dommer! Kræv hende ikke af mig! Pigen er min! Jeg afstod dig din hele Verden for denne Pige — Overlad mig hende, Verdens Dommer!“

Daniel.

Naadige Herre! — Hr. Burchardt — Com-
missionair Knap

Malsberg.

. . . . „Hjst jamre Millioner Sjæle efter dig! Derhen vend dit forbarmende Die — Lad mig alene raade!“

Daniel (affides).

Han er fra Forstanden! Herinde declamerer og prøver han! Hvert Dieblif kan den Gamle komme og kaste ham paa Døren —

Malsberg.

Her staaer der i Rollen, at jeg skal folde Hænderne fortvivlet. Det er heller ingen let Opgave. Enten bliver det latterligt eller for svagt. — Saaledes! — Nei, det er ikke voldsomt nok — Saaledes! — D, vee, det er en Brændehugger Gestus!

Daniel.

D, gid alle Gestus sad paa Bloksbjerg! — Men bedste, kjæreste Herre!

Malsberg.

Hvad? Er det dig? Er du her endnu? Seer du da ikke, at jeg har Forretninger?

Daniel.

Undskyld, naadige Herre! men her har været

Malsberg.

Jeg veed, jeg veed det! Paf dig blot bort og lad mig i Ro. (Seende i Rollen.) Hvad staaer her? Jeg skal kaste Dinene „græsseligt“ i en Krog. Nei, nu bliver det for galt. — Skal jeg da slege? Og hvis ikke, hvor finder jeg da Udtryk? — O, at de store Poeter saa sjældent betænke Skuespillernes Tarv og det Muliges Grændser!

Daniel (affides).

Gid min Herre blot vilde betænke sit eget Tarv og Grændserne for Hr. Burchardts Taalmodighed.

Malsberg.

Men videre: „En Ewighed flettet med hende paa Fordømmelsens Hjul! — Dine groede i Dine — Haar reisende sig mod Haar — og vor hele Beeklage sammensmeltet til eet“

Daniel.

Nei, det gaaer umuligt an; jeg maa advare ham, det koste hvad det vil.

(Nærmer sig ham.)

Malsberg.

. . . „Og nu gjentage mine Kjærtegn, nu synge hendes Eder for hende — Gud! Gud! Formælingen er frygtelig, men evig!“

(Med en Slutnings Bending støder han paa Daniel.)

Daniel.

Tusinde Gange om Forlæbelse, naadige Herre!

Malsberg.

Slubbert! Hvad venter du efter? Har jeg ikke befalet dig

Daniel.

Kjære Herre! Hør blot hvad jeg har at sige og jag mig siden af Deres Tjeneste, om De vil.

Malsberg.

Nu, hvad er der paafærde? Hvo har været her? Har Boghandleren sendt den ny Comedie?

Daniel.

Nei, Herre! men her har været En med en ny Tragedie.

Malsberg.

Kanstee med Dronning Tutta? Den kunne vi jo ikke bruge. Vi mangle jo baade Decorationer og Personale.

Daniel.

Nei, det er en anden, hvor alle Roller ere forbandet godt besatte, og som vi gjerne kunde spille her i Stuen.

Malsberg.

Du taler i Gaader: hvad er din Mening? Men skynd dig!

Daniel.

At, Herre, jeg frygter, vi blive tragiske Martyrer for vor Kunstiver.

Malsberg.

Ei, hvorfor det? Mener du, at vort Selskab ei er capable til at spille Tragedien imorgen Aften?

Daniel.

At jo, Herre, hele Selskabet er som skabt til Tragedien. Men — jeg frygter, det gaaer os som under salig Cromwell, da alle Theatre vare lukkede i 30 Aar.

Malsberg.

Hvad? Har kanskee Entreprenuren af vort Locale sendt os en Opsigelse? Jeg veed, jeg har betalt den sidste Leie.

Daniel.

At nei, Herre! det er en Opsigelse fra en anden Kant, der sagtens vil tvinge Herren selv til at vælge et andet Locale.

Malsberg.

Hør Daniel, hvis du ei forklarer dig nøiere, saa kaster jeg dig ned ad Trapperne.

Daniel.

Saa hør da, Herre, hvad jeg har erfaret, deels ved at lure, med Deres gunstige Tillabelse, deels ved at lokke det ud af Søren Momme. Deres gode Hr. Svigerfader har omsider fattet det vise Forsæt,

at jage Herren og Fruen ud af Huset, fordi vi spille Comedie. Commissionair Knap skal opsætte et Dokument, hvori vi Alle blive gjort arveløse!

Malsberg.

Ei, Daniel, det er aldrig muligt!

Daniel.

Da har jeg længe ventet noget lignende. Herrens Svigerfader er jo nærved at gaae i Graven af Sorg over at De og hans Datter spille Comedie. Han har jo længe truet med, at han vil jage dette Gjøgleri, som han kalder det, ud af Huset.

Malsberg.

Men han elsker sin Datter for høit, til at gjøre Alvor deraf.

Daniel.

Det er vel muligt; dog troer jeg, at hvis Herren endnu optager 1000 Rigsdaler af Deres Mødrenearv, saa glemmer Hr. Burchardt baade Datter og Svigersøn.

Malsberg (efter et Ophold).

Ja, desværre, du har Ret! Imidlertid — vi maae tænke paa Udveie — du maa skaffe Raad. For det Første stoler jeg paa din Kløgt.

Daniel.

Det er just derfor, at jeg er her og vil have Herren til at gaae; thi hvert Dieblif kunne vi vente Hr. Burchardt komme ud med Mathias Knap.

Malsberg.

Men, hvad er det da for en Kogle, denne
Commissionair.

Daniel.

Det er en stor Slyngel; saameget er vist. Han
har sin Gang i mange Huse her i Byen, hvor han
agerer Commissionair eller Spion, alt som det kan
falde. Forresten er han min gode Ven.

Malsberg.

Giver min Svigerfa'er sig af med et saadant
Creatur?

Daniel.

Jeg troer næsten, at Hr. Burchardt blot be-
nytter sig af Mathias Knap for at erfare Nytt af
ham og siden ærgre sig derover.

Malsberg.

En deilig Fornøielse! — Men hvad har du
da nu besluttet?

Daniel.

Det skal jeg sige Herren: Mathias Knap er
som sagt min Ven, og ham har jeg saa temmelig i
min Magt. At han ikke skal foretage sig noget imod
os, tør jeg vel indestaae for. Kan jeg nu ovenikjøbet
saae ham paa vort Partie, saa kan Uveiret i det
mindste for Diebliffet afledes.

Malsberg.

Det er kun en daarlig Trøst, men altid bedre end slet Intet.

Daniel.

Men, uden Fortrydelse, Herre! Er Ulykken endelig saa stor, naar Hr. Burchardt slaaer Haanden af os?

Malsberg.

Ja desværre! Thi for det Første vil min Kone af Sorg gaae i Graven, naar vi aldeles bryde overtovert med hendes Fader, som hun elsker meget høit; og for det Andet sætter hun da aldrig en Fod paa vort Theater.

Daniel.

Ja, det Sidste fulgte da saa temmeligt af det Første.

Malsberg.

Desuden veed du, at jeg aldrig har været nogen ret god Huusholder.

Daniel.

Nei, det var Synd at sige andet. Den Roes skal jeg altid give Dem, at De snarere har ødslet af puur Generøsitet, snarere kastet Pengene paa Gaden, snarere

Malsberg.

Ei saa hold op med din Sladder! Du seer da, at det er mig nødvendigt nu og da at kunne ty til

min Svigerfa'er. Et blot Theatret har tæret paa min Arv; men jeg har desuden idag endnu hævet en temmelig bethdelig Summa, som jeg ikke længer kan disponere over.

Daniel.

O vee! hvad har Herren gjort? Vil De da med Bold og Magt gjøres arveløs.

Malsberg.

De Penge ere vel anvendte! de ere bestemte til gudeligt Brug.

Daniel.

Hvad der i vort Sprog hedder gudeligt, kalder nok Hr. Burchardt ugudeligt.

Malsberg.

Vist ikke; disse Penge har jeg sat fast til en Livrente for den gamle Lærredshandler Bloms Børn. De ere meget trængende, det veed jeg. Af min Svigerfader kunne de ingen Hjælp vente, da de høre til de Hellige, som jo ere en stor Anstødssteen for ham.

Daniel.

(Der har luret ved Burchardts Dør).

Yes, Herre, jeg hører Nogen komme. Skynd Dem endelig bort og lad mig alene!

Malsberg.

Velan da! jeg stoler paa dine Krigsoperationer.
— Men — hvis det er muligt, — da maa min

Rone for det Første Intet erfare. I hvert Fald
maa jeg først forberede hende —

Daniel.

Vel, meget vel; naar Herren blot vilde gaae!
Jeg hører dem alt —

Malsberg.

Jeg lægger vort hele Selskabs Vel i dine
Hænder! Udretter du Intet, saa sender jeg dig alle
hine tragiske Helte paa Halsen: Egmont, Wallenstein,
Regulus, alle Høverne og — min Stof!

(Gaaer.)

Daniel (alene).

Stille! han kommer. — Nu vel da! det kom-
mer an paa, om jeg ikke kan holde den brave
Mathias Knap fast ved hans egen Slyngelagtighed.

Tredie Scene.

Daniel. — Mathias Knap.

Knap

(kommer ud af Burchardts Kabinet).

Beder mangfoldig! De skal for Gud ikke gaae
længer! Ærbødigste Tjener!

(Vil gaae over Scenen.)

Daniel.

Pst! Pst! hvorfor saa uilfærdig, Hr. Commis-
sionair?

Knap.

Er det dig, Daniel? — min gamle Ven — ja du maa have mig undskyldt. Jeg er saa overlæstet med Forretninger —

Daniel.

Ei, du kan dog tale et Ord med din gamle Ven. Hvad gjør du her saa tidt i Huset idag?

Knap.

Jeg? — Ih, er jeg ikke Hr. Burchardts Commissionair? Er det ikke en Mand, som har store Landeiendomme, Prioriteter i Huse og Gaarde og store Summer tilgode hos Creti og Pleti? Skal det ikke varetages, Pengene inddrives, Folk trues med Dom og Execution? Og er jeg ikke den habileste Mand til alle slige Forretninger? Har jeg ikke i Trompetergangen mit Commissionscomptoir med et stort Skilt, hvorpaa der staaer med forgyldte Bogstaver: „Her skrives Ansøgninger, Klager, Contracter, Møde gives i Forligelses- og den lille Gjældscommission, og alt næsten omsonst eller for en Gjentjeneste?“ — Har jeg ikke — —

Daniel (holder for Dreene).

Ei saa hold inde, din Tingstub! — Alt det veed jeg til Punkt og Prikke. Siig mig blot, hvorfor du to Gange har luffet dig ind i Huset idag, og hvorfor —

Knap.

Jeg har jo sagt dig det: der er nogle hypothe-
cariske Forskrivelser — Pantfætninger —

Daniel.

Ei, hvad rager mig det Galimathias? Jeg vil
blot vide, om du har udført Hr. Burchardts nyste
Commission — du veed jo nok — med hans Svi-
gersøn —

Knap.

Hans Svigersøn? Hr. Malsberg? Hvad han?
Daniel.

Hvor han kan sætte et helligt Ansigt op! —
Skal jeg da give dig det ind med Skeer? Jeg
mener Hr. Burchardts Beslutning at gjøre sin Datter
arveløs.

Knap.

Arveløs? Hvad fortæller du mig! Jeg er som
himmelfalden —

Daniel.

O gid jeg blot havde dig paa et andet Sted!
(Ruffer ham.) Hvor jeg skulde quærle dig! Mærker
din Kjæltring da ikke, at jeg veed Alt, at jeg —

Knap.

Min Ven! Alt kan jeg tillade, men ingen In-
jurier, hverken verbelle eller reelle. Min Ære kan
ikke tillade det —

Daniel.

Din Vre? hvor sidder den?

Knap.

Ei, hvilket forbandet Spørgsmaal! Den sidder i Hjertet, i Underlivet — jeg veed Fanden ikke, hvor den sidder; men det veed jeg, at, tog jeg Vidner paa din Mund, kunde jeg faae dig crimina- liter tiltalt — at sige, først skal vi forliges ved 2det Vidnekammer; thi Injuriesager, min Ven —

Daniel.

Og jeg veed, at, naar jeg tog Vidner paa dine Handlinger, eller lod et Ord falde om visse Obligationer, stillede paa dit Navn til Bedste for Umyndige, — naar jeg vilde røre op i en vis Agerproces — —

Knap.

Sødeste Ven! Bedste Hr. Kunstbroder! Du er dog vel ikke gal? — Vil du ruinere mig? — Jeg vil jo fortælle dig Alt — —

Daniel.

Na det er mig i Grunden ligegyldigt —

Knap.

Men er du forrykt? — Hvad er det du vil vide? Er det en Landeiendom — Panteobligation — en Ansøgning — — Af jeg er ganske forvirret — (sætter sig.) Siig mig blot, hvad du vil vide!

Daniel.

Jeg vil Intet vide, for jeg veed Alt. Jeg vil blot spørge dig, om du virkelig vil lade dig bruge af Hr. Burchardt mod min Herre?

Knap.

Hvad skal jeg elendige Menneſte gjøre? Er jeg ikke nødt dertil? —

Daniel.

Om du reent har glemt, at jeg er din Directeur ved vor Dramatik, at du ſkylder mig Penge, at jeg, hvad Dieblif jeg vil, kan ſkaffe dig en ganſte artig Proces paa Halsen —

Knap.

Nei, jeg er ruineret — i Bund og Grund ruineret! — Siig mig blot, din Satans Dreng, hvad kræver du af mig? Hvad vil du, jeg ſkal gjøre?

Daniel.

Det ſkal jeg ſige dig med ſaa Ord. Du ſkal, iſtebet for at lade dig bruge af Hr. Burchardt, gaae over paa min Herres Partie, bringe den Gamle fra ſin Beſlutning eller i det Mindſte forhale den ſaa meget ſom muligt. Du ſkal lade, ſom du udførte alle hans Befalinger, men hemmelig underrette os om Alt. Kort og godt: du ſkal være den gamle Mathias Knap, der lader ſig beſtigge af begge Parter.

Knap.

Al, det gaaer aldrig an! Hr. Burchardt er en af mine bedste Kunder.

Daniel.

Og jeg er din Directeur, din Kunstbroder og din Creditor. — Desuden, ifald dine Bestræbelser faae et godt Udfald, lover jeg dig en god Douceur af min Herre.

Knap.

Velan da! Du kjender mit Venskab for dig. For din Skyld vil jeg dreie Hr. Burchardt en Børnæse. Det er min Ulykke, at jeg har et saa følende Hjerte; ellers var jeg en holden Mand. Men mit Hjerte smelter —

Daniel.

Naar man lover dig en god Douceur, eller holder dig Kniven over Struben. Husk dog paa, at du taler med en gammel Bekjendt! Hvo kan bedre kjende dit følende Hjerte end jeg? Veed jeg ikke, at du af lutter Følsomhed skaffer huusvilde, gjældbundne Folk frit Logis i Slutteriet, at du — —

Knap.

Ei, tael ikke om de Lapperier! Siig mig heller — saa omtrent — det er ogsaa kun for en Formalitets Skyld — hvor stor en Douceur kan jeg vente?

Daniel.

Du kan vente tusind Stofkeprygl, naar jeg maa raade. Begriber du da ikke, at du her skal handle, fordi du er nødt dertil? fordi jeg har dig i min Magt? Douceuren vil beroe paa den Conduite, du viser.

Knap.

Alt, jeg faaer vel finde mig i Alt! Vel da — naar jeg først har røgtet et Par Grinder — kommer jeg op til din Herre; saa kunne vi jo aftale det Nærmere. Desværre! jeg troede, jeg skulde have spilt en bedre Rolle der!

Daniel.

Eller en slettere. Forresten — siden jeg husker det — saa glem ikke at indfinde dig ved Generalprøven iaften. Der bliver Meget at gjøre. Jeg er bange for den unge Jeremias, at han ikke er capable —

Knap.

Ei, det er jo et ungt, friskt Blod; det er capable til Alt. Men sig mig —

Daniel.

Nu vi faae at see! skjøndt jeg forud veed, at jeg kommer til at arbejde som en Hest. Men lad os gaae og komme til vore Forretninger!

Knap.

Javist, lad os det! — Men, min gamle Ven!

— det var dog altid godt — det vilde forstærke min Iver — forstaae mig ret: det encouragerer altid — Kunde du ikke ikke sige mig noget bestemtere om den Douceur, jeg har at vente?

Daniel.

Stofkeprygl! Stofkeprygl! Kom nu!

(De gaar.)

Fjerde Scene.

(Et Bærelse hos Malsberg.)

Fru Malsberg, Judithe og Lisette komme ind.

Fru Malsberg.

Jeg takker dig hjertelig for dit Besøg, kjære Judithe! Dit muntre Lune har opklaret mit mørke Humeur.

Judithe.

Forsynd dig ikke mod Himlen, bedste Cousine! Lever du ikke i Overflod og Velstand? Er du ikke lykkelig gift? og med den fortræffeligste Mand?

Lisette.

Ja, er det ikke det, jeg saa tidt har sagt? Fruen har Skam af at klynke og klage, sa'e jeg, som sidder godt i'et, og kan faae Alt hvad hendes Hjerter begjærer. See til andre Koner, hvorledes de have det! Der er Modemesterens Kone, hendes Mand sidder i Arrest for Balancer, troer jeg. Gud bedre

imidlertid kunde din Mand's Eidskab for Theatret faae Tid til at sætte sig.

Fru Malsberg.

Nei, min skjemtesfulde Veninde! heller ikke det er gjørligt; thi som det første Bilkaar vilde min Fader kræve, at Privattheatret skulde opgives. Men da alle mine Bønner i denne Henseende hidtil have været forgjæves, seer du selv, at det vil blive vanskeligt at forlige de frigsørende Parter. Og, sandt at sige, jeg har ikke Hjerte til at tale oftere med min Mand om denne Sag. Hans Syslen med dette Theater udgjør hans kjæreste Bestjæftigelse; han hænger derved med Liv og Sjæl. Nei, nei! der er desværre Intet at gjøre herved!

Lisette.

Der seer jeg Herren komme derhenne om Hjørnet.

Subitæ.

Saa lad mig gaae, kjære Maria! Jeg duer kun lidt til at takke mundtlig. Men naar du giver ham Brevet fra min Fader, saa tal ham tusinde Gange i mit Navn!

Fru Malsberg.

Det skal jeg, naar du endelig vil have det.

Subitæ.

Lev da vel til vi sees igjen og forjag den slemme Tungfindighed fra dine venlige Træk!

Fru Malsberg.

Lev vel, kjære Judithe! — Lisette! følg min
Cousine ud.

(Judithe og Lisette gaat.)

Femte Scene.

Fru Malsberg (alene).

Et Forlig? Ja hvorledes skulde det bringes
istand? Først og fremmest maatte jeg jo love aldrig
at betræde Brædberne, og hvor kan jeg nægte min
Mand den Glæde at see mig spille? — En Til-
nærmelse? — Vie! — Vi kunde love at vi kun
nu og da — Al nei! det er Altsammen lige klogt!
— Slemme, slemme Ferdinand! hvis jeg ikke elskede
dig saa høit, troer jeg næsten, jeg kunde blive vred
paa dig!

Sjette Scene.

Fru Malsberg. — Malsberg.

Malsberg

(der har hørt de sidste Ord).

Og hvorfor det, min Maria? (Kysser hende.) Har
jeg ladet dig vente for længe? Jeg har ilet hvad
jeg kunde for endelig at finde et roligt Dieblit. —
Det bliver høist nødvendigt (varsom) naar du ellers

er disponeret, og dine Forretninger — Huusvæsenet — Fadedburet — eller hvad det Krammeri hedder — —

Fru Malsberg.

Hvad bliver nødvendigt, min Ven?

Malsberg (med Kjærtegn).

At vi prøve den vanskelige Scene i 5te Act. Ikke sandt, min Bedste?

Fru Malsberg.

Naar du gjerne seer det, og jeg kan gjøre dig en Tjeneste dermed —

Malsberg.

Oh, Gud frie mig! — Du misforstaaer mig! — Kun, naar du var ualmindelig vel disponeret. Jeg er just vel stemt — Skal vi?

Fru Malsberg.

I 5te Act? — Vel, jeg forstaaer dig. Men saa maa du love mig at være rimelig i dine Forbringer.

Malsberg.

Er jeg da nogensinde urimelig?

Fru Malsberg.

Nei — just ikke det — men — —

Malsberg.

Nu, jeg haaber, du skal være tilfreds med din Instructeur. — Her har jeg Bogen. Kan du din Rolle?

Fru Malsberg.

Jo, min Ven, jeg tænker det.

Malsberg.

Det maa man lade de gode Damer, deres Roller lære de 10 Gange bedre end vi; men Spillet — Spillet, Maria! og dette Partie kræver uendeligt meget Spil! — Nu lad see! Jeg er paa Scenen. Stikfordet er: „Hendes gode Engel lader hende fare“ hvorpaa du kommer ind. Lad mig nu see, hvorledes du vil bære dig ad!

Fru Malsberg

(Der er gaaet til Baggrunden af Theatret, kommer langsomt frem og stiller sig paa den modsatte Side af sin Mand).

Malsberg

(Der imidlertid har staaet og seet stift frem for sig, skotter efter et lille Ophold tilfiden).

Nu? — nu, Maria? — Du glemmer, min Bedste! —

Fru Malsberg.

Har jeg glemt Noget?

(Vil tilbage igjen.)

Malsberg.

Nei, nei! Bliv kun! — Men — bedste, kjæreste Maria! — Du glemmer jo reent Stillingen! See her! (Viser i Bogen.) „Du skal bøje Hovedet, kun nu og da see frygtfomt og stjaalent over til mig“ — Det er jo af yderste Vigtighed; herved skal jo din Stemning iforveien forkyndes!

Fru Malsberg.

Tilgiv mig! — jeg glemte det!

Malsberg.

Men, Herregud, min Bedste! hvor kan du glemme Sligt? — Glem heller et Ord, en Replik —

Fru Malsberg.

Lad mig da begynde paany! (Hun gaar tilbage, kommer igjen og seer nu og da hen til Malsberg.)

Malsberg (utaalmodig).

Ja, det er godt nok! Men — bliv ikke vred — du seer affurat ligesaa bethdningsfuldt paa mig, som jeg var din Strikkestrømpe eller et nyt Brodeer-mønster.

Fru Malsberg.

Hvordan vil du da, jeg skal see?

Malsberg.

Du skal see ængstlig, som et Offerdyr, der aner sin Skjæbne, med et Blik, fuldt af opgiven Kjærlighed, af tabte Forhaabninger. Rummer, stille Fortvivlelse blandet med qvindelig Angst, skal dit Die udtrykke.

Fru Malsberg.

Min Gud! hvor kan jeg lægge saa Meget i et enkelt Diekast?

Malsberg.

Men da er det dog høist nødvendigt. Ellers

— ellers maa man jo troe, du for Alvor har ifinde at converfere din Liebhaber.

Fru Malsberg.

Du kræver for Meget, i det mindfte Meer, end mine svage Evner formaae. Det overstiger sandelig mine Kræfter.

Malsberg.

O Indbildninger! Du har Talent, ualminde-
ligt Talent! Men der maa Kunst til — Studium!
Du maa ikke forsmaae at øve dig, naar du er ene,
at prøve for Speilet, indtil dit Ansigt, dit Die, dit
Smil, ja selv dine Taarer slavisk adlyde din Villie.
At være og ikke at være, det er her Spørgsmaalet.
— O, min Veninde! lad os lære at elske Kunsten,
da vil Hverdagslivet og dets Syfeler falde os lettere
at bære! — —

Syvende Scene.

De forrige. — Mathias Knap. Daniel.

Knap

(da han ikke bliver bemærket).

Jeg beder om Forlabelse — —

Malsberg.

Hvad er der nu igjen? Hvem er De? Hvad vil De?

Daniel.

Jeg har den Ære at forestille Herren min værdige Ven, Commissionair Knap.

Knap.

Deres Hr. Svigerfader — en Mand, for hvem jeg isøvrigt har ubetinget Respect — har overdraget mig en ubehagelig Commission. Men det er min Pligt — og Pligten — min Embedsstilling — —

Fru Malsberg.

Min Gud! hvad er der paafærde? hvad vil min Fader dig?

Malsberg.

Intet, min Bedste! Intet af Betydning! (Affides.) Forbømt! jeg har reent glemt at forberede hende! — (Søit.) Ah, saa det er Hr. Commissionair Knap, jeg har den Ære at tale med? Vær saa god at tage Plads; ingen Complimenter! Jeg beder! (Affides.) Jo, her har jeg baaret mig net ad!

Fru Malsberg.

D svar mig dog, Ferdinand! Hvorfor er du saa forstyrret? Hvad vil den fremmede Mand dig?

Daniel.

Men har Herren da ikke fortalt Fruen —

Fru Malsberg.

Nei, nei, hvad skulde han have fortalt?

Daniel.

Men naadige Herre! hvor kunde jeg troe —

Malsberg.

Hold han sin Mund, Patron! — — Kjæreste Maria! tilgiv mig! Jeg har ganske glemt at meddele dig en ubehagelig Nyhed, men der aldeles Intet har at bethyde — og som — som upaatvivlelig vil faae et godt Udfald.

Fru Malsberg.

Du gjør mig ganske ængstlig. Fortæl mig blot —

Malsberg.

Det er en Ubethdelighed, en Bagatel — jeg forsikrer dig. Din Fader har, som du veed, sæere Luner — Na, Hr. Commissionair, vil De ikke have den Godhed at explicere Sagen! De er mere øvet i Forretninger.

Knap.

Ja, seer De, naadige Frue! Sagen er i Kort-
hed denne. Min Principal, Deres Hr. Fader, har
med et Slags Indignation bemærket Deres og Deres
Gemals Passion, heftige Lidenfkaab, eller hvad jeg
skal kalde det, for Privattheatret; og, da min Prin-
cipal — skjøndt ellers en meget opløst, meget dannet
Mand — ikke deler denne Passion med dem, i det
Mindste ikke er saa stærkt passioneret — —

Fru Malsberg.

Nu? hvad saa? Tael, jeg beder Dem!

Knap.

— — Saa har han besluttet at lægge en Capsun paa det altfor heftige Udbrud af Deres dramatiske Lidenstaber. Det vil da sige, han har besluttet at gjøre Dem og Deres Hr. Gemal arveløse.

Fru Malsberg.

Almægtige Gud! det har længe anet mig! Jeg Ulykkelige!

Malsberg.

Kjæreste, bedste Maria! Fat dig! Jeg beder dig! Det vil Alt endnu blive godt! — — Jo, min gode Hr. Knap! De forstaaer deiligt at explicere Dem!

Knap.

Takker ydmygt! — Men, da imidlertid Deres Hr. Faders Hjerte er stærkt attachet for sit Kjøb og Blod, saa har han besluttet at give Dem en Frist. Hvis De inden dennes Forløb affværger Theatret —

Malsberg.

Hører du, kjære Maria, Navnen synger et Evangelium?

Fru Malsberg.

At, bedste Ferdinand! ikke for os! Hvor kan jeg haabe, at du vil frasige dig Theatret?

Malsberg.

Det vil heller ikke blive nødvendigt; ikke sandt,

Daniel! Nu, hvad staaer du der og maaber? Svar min Kone! (Affbes.) For Fanden! du har dog vel faaet Commissiounairen paa vort Partie?

Daniel.

Jo Herre! for ham ere vi siktre; jeg kan vinde ham om min Finger. — Naadige Frue! de fleste Ting i denne sublunariske Verden have to Sanker at tage i, eller kunne betragtes fra to Sider. Forsaavidt Fruens Hr. Fader i denne Tid har besluttet vor Ruin, ere Udsigterne mørke og tragiske; men forsaavidt han har overdraget sin Sag til min værdige Ven, Hr. Commissiounair Knap, have vi igjen de bedste Forhaabninger. Denne ædle Menneſkeven har af lutter Generøsitet og Uegennyttighed besluttet at tale vor Sag hos Hr. Burchardt og at gjøre Sit for at tilveiebringe et Forlig.

Fru Malsberg.

Virkelig, min Herre? kan jeg stole derpaa? De vil tale vor Sag?

Knap.

Ja, naadige Frue! hvad mine ringe Evner formaae, skal ikke manquere —

Fru Malsberg.

O saa modtag min inderligste Tak! og naar De taler med min Fader, saa skilbr' ham min Rummer, min Kjærlighed til ham, — fortæl ham,

hvor ulukkelig denne Tvist gjør mig, — at mine
vaagne Nætter begræde Savnet af den ædlestes Fader.

Rnap (affides).

Det er sgu en smut Kone; Bedrøvelsen klæber
hende forbandet godt. Jeg troer, jeg skal holde
hende lidt længere varm. — (Svit.) Naadige Frue!
det vil rigtignok have Banffeligheder — Deres Fr.
Fader er paastaelig —

Malsberg.

Jeg forlanger ikke, at De skal bilde min Svi-
gerfader ind, at jeg vil opgive Theatret. Men, da
han, saavidt jeg har mærket, meest frygter for mine
pecuniaire Omstændigheder, saa kan De forsikre
ham, at jeg, for at vedligeholde Venfabet med ham,
skal ubrødeligt afholde mig fra alle Depenser. Jeg
tvivler ikke paa, at De vil stille Dem vel ved Deres
Commission, hvorfor De og kan være overbevist
om, at jeg skal vise mig erkjendtlig.

Daniel.

Ei, Herre, tro endelig ikke, at min værdige
Ven handler af Egennytte.

Rnap.

Det er vistnok en stor, en ophøiet Idee, at
opoffre sig for sine Medbrødre; men Tiberne ere saa
besværlige —

Malsberg.

Gjør Deres Bedste, og De skal ikke finde mig utaknemmelig.

Knap.

Saa vil jeg da ærbødigst anbefale mig til Herfskabet og bede det have mig i gunstig Erindring ved foresaldende Leiligheder. Jeg tilbyder min Tjeneste ved Kjøb og Salg af Huse og Gaarde og af Statspapirer til de høieste Priser. Jeg kan anbefale store og smaa Summer tillaans mod Hypothek og Sikkerhed. (Affbes.) Den gode Mand kan ved sit Bærtskab maaskee snart trænge dertil. (Søit.) Jeg skriver Klager, Ansøgninger, giver Møde i Forligelsescommisjonen, den lille Gjælds — —

Malsberg.

Vel, min gode Mand! alt nok! — Naar jeg behøver Dem, skal jeg henvende mig til Dem.

Knap.

Meget forbundet! — En god Morgen, min Herre! Naadige Frue! jeg anbefaler mig! (Affbes.)
 Af, det er en deilig Kone, en charmant Kone!

(Gaaer tilligemed Daniel.)

Ottende Scene.

Malsberg. Fru Malsberg.

Malsberg.

Himlen skee Tak, vi slap fri for denne modbydelige Karl! — Den bedste Tid er gaaet, og dog skulde endnu saa Meget gøres. — Bedste Maria! jeg har lovet et Par af mine Venner — jeg haaber dog, du fører mig

Fru Malsberg.

Hvori, min Ven?

Malsberg.

Jeg veed, du nægter mig det ikke, og dog — jeg frygter for dit Humeur — denne ubehagelige Scene —

Fru Malsberg.

Naar du blot vilde sige mig —

Malsberg.

Du kjenner det Banffelige i vort Partie imorgen Aften, og hvormeget Indstudering er nødvendig. Ei sandt, min Maria! du følger op med mig paa Theatret for at prøve et Par Scener i Costume?

Fru Malsberg.

O, min Gud, Ferdinand! hvor kan du forlange . . ? Jeg er vist Intet mindre end oplagt dertil.

Malsberg.

Bad dig ikke nedtrykke, min elskede Maria! af disse smaalige Tvistigheder.

Fru Malsberg.

Kald ikke denne Hindring ubetydelig! Du kjender kun lidt min Fader, naar du troer, at han viger fra det Forsæt, han engang har fattet.

Malsberg.

Og sæt, at det Børste skulde hændes — eier du da ikke Sjælsstyrke til dette Offer for et høiere, ædlere Diemed?

Fru Malsberg.

Nei, min Ven! jeg vil hverken bedrage dig eller mig. Med min Faders Forbandelse ere Kunst og Livet døde for mig.

Malsberg.

Glemme Maria! Er jeg da slet Intet for dig? Kan ikke min Kjærlighed erstatte dig, hvad du maaskee taber?

Fru Malsberg.

O, Ferdinand! vredes ikke paa mig, fordi jeg elsker min Fader saa høit! Jeg er hans eneste Barn; hans Livs Tilfredshed afhænger af mit Vel. Tro ikke, at jeg elsker dig mindre for det. Mit Hjerte er rigt; det indeslutter Eder begge med uendelig Kjærlighed. Men — jeg tilstaaer det — det maa bryde, naar Een af Eder forlader mig.

Malsberg.

Virkelig? I Sandhed? Du føler dig ikke stærkere?

Fru Malsberg.

Nei min Ven! Min Styrke hviler paa de tvende Gjenstande for min Kjærlighed. Tager du een af disse Støtter fra mig, da føler jeg, at jeg maa synke sammen.

Malsberg.

Jeg tilstaaer — det havde jeg ikke ventet. Men — naar du mener, naar dit Vel kræver det — ved Himlen! da er intet Offer mig for tungt! —

Fru Malsberg.

Hvad har du besluttet, min Ven?

Malsberg

(efter et Ophold).

Velan da! Jeg vil give efter for dit Ønske!
— Jeg vil — — jeg vil opgive Alt!

Fru Malsberg.

Du vil? Er det dit Alvor?

Malsberg.

Min Beslutning er fattet! — Vi melde os ud af Selskabet. Jeg vil strax — inden jeg fortryder det — skrive til Directionen. — Jeg har kunnet finde mig i Alt, i enhver Opoffrelse, i alle Hin-

bringer! Men — naar din Nølighed kræver det, bør
og vil jeg resignere —

(Har imidlertid sat sig til at skrive ved sit Bureau.)

Fru Malsberg.

Ferdinand! har du ogsaa betænkt? — vil du
ikke overlægge det nærmere? (Pause.) Naar du troer
— men jeg frygter, du — du vil ønske det ugjort.
(Pause.) Ferdinand! hører du mig ikke?

Malsberg

(Har skrevet og forseglet).

Nu er det sleet! Med dette frasiger jeg mig
Eder alle, I mit Livs uskyldige, ja i Sandhed,
uskyldige Glæder! Jeg siger Eder Farvel, I mine
vakkre Brødre, der med mig søgte paa samme Bei-
hvile og Lindring for et mæsommeligt Liv! Farvel
til Eder alle!

Fru Malsberg.

Ferdinand! Du ængster mig — Sandelig du
vil angre det.

Malsberg.

Kanskje jeg har feilet; kanskje min Syklen med
Kunsten har været en Bildfarelse. Men denne Bild-
farelse har udgjort min Lykke. Nu er det Alt forbi;
min Bildfarelse og min —

Fru Malsberg.

Tael dog ikke saaledes! Jeg vil heller finde mig
i Alt!

Malsberg.

Jeg vil arbeide, jeg vil gjøre Gavn — jeg vil leve for min Slægt, for min Hustru — Kom min Maria! følg mig til din Fader! Hans Velsignelse skal skjænke mig Styrke til at holde ud.

Fru Malsberg.

Nei, ikke nu — blot ikke nu — en anden Gang —

Malsberg.

Tro mig, hver Opsættelse er farlig. Jeg er ikke saa stærk, at jeg kan indestaae for det næste Dieblit. — Nei, min Elskede, dit Hjerte skal ikke bryde, for at mine Glæder kunne trives. — Og er mit Tab ikke Binding? Binder jeg ikke dig fastere til mig, jo mere jeg opgiver? — I dit Favntag vil jeg for Fremtiden søge Kunstens Rige, i dine Dine min poetiske Himmel — af dit Smil vil jeg drage min stille Genrykkelse — — Kom, kom, min Elskede! en ny Verden venter os!

(Gler ud med hende.)

Fru Malsberg

(idet hun drages bort med ham).

Ferdinand! bedste Ferdinand!

Tredie Act.

Første Scene.

Bærelset hos Burghardt.

Søren Momme (kommer ind).

Det er da underligt med det Comediespil. Hvor store Mennesker kunne skabe og sfaae sig som Børn, og fornemme Folk meie sig ud som Liniebandsfere eller Bjørnetrækkere! Jeg vilde min Tro ikke gaae i saadan en Dolmeuse, som Fruen sidstleden havde paa, for aldrig det! — Hihhi! Det var da evige Løier! Nu var jeg nysfens inde hos de unge Folk. Her stod Herren og der stod Fruen. Saa skrævede Herren ud med det ene Been og fægtebe med Armen som en Saugsfjærer; og saa tvinede Fruen og sa'e: Min Allerkjæreste! min Balsombøsse! Men saa satte Herren et Ansigt op som en Tydsfer og sa'e: Allons! gaae til Bloksbjerg! — og saa sa'e Fruen: Min Saut, vær ikke saa vred! — men saa sa'e Herren — —

Anden Scene.

Søren Momme. — Burchardt og Mathias Knap, der imidlertid
ere komne ind.

Burchardt.

Nu Søren! hvad sagde saa Herren?

Søren

(bliver ubevægelig staaende i sin sidste Stilling).

Han sa'e . . . —

Burchardt.

Nu, hvad sagde han? Ud dermed!

Søren.

Han sa'e Hvad vil din Æsel her?
sa'e han.

Burchardt.

Slyngel! vover du? Vil du, jeg skal mær-
banke dig . .

Søren.

Ah — — jeg skal sige Alt, Husbond!

Burchardt.

Hvor har du været? Hvor kommer du fra?

Søren.

Jeg var inde hos de unge Folk, og saa syntes
jeg, de spille Comedier.

Burchardt

(til Mathias Knap med Hestighed).

Der kan De høre, min gode Mand, hvorledes
de angre, hvorledes de have omvendt dem! Og

jaa raader De mig til Mildhed, til Eftergivenhed! Nei — (til Søren.) Og din Slubbert! har du intet Bedre at gjøre? — (Til Knap.) Nei, deres Galsskab er ulægelig! det er en Smitte, der enten maa standses med Magt, eller den angriber hele Huset. O jeg godhjertige Taabe! der virkelig haabede, der kunde troe, der — — (til Søren.) Men hvad staaer din Udsjel for her? Pak dig bort!

(Søren løber ud.)

Knap.

Gunstige Hr. Principal! lad Dem ikke føre vild af den uforstandige Karl; han har sikkert hverken seet eller hørt det, han foregiver: det er aldrig muligt!

Burghardt.

Ja, hvem skal jeg troe? Det er ligesaa lidet rimeligt, at min Svigersøn er kommen paa bedre Tanker.

Knap.

Jo, forlad mig det! saavel han, som Deres Fru Datter viste de eclatanteste Prøver paa Fortrydelse. Men — som sagt — til en fuldstændig Opgivelse af Theatret vil Hr. Malsberg nødigt bekvemme sig.

Burghardt.

Og naar dette ikke skeer, hvad er der saa vun-

det? Han lover større Deconomie for Fremtiden; vel! men hvor er denne tænkelig, saalænge han bestandigt vil agere Kunsternes Beskytter og Mæcen for hver Harlequin? Og naar han endda stiftede Godt med sin Rutten med Penge; men hvilken god Handling har man hørt af ham?

Rnap.

Nu, den sande Belgjørenheds Veie ere lønlige. Jeg skulde ikke rose mig selv, men jeg har ofte under Mørkets Skjul opsøgt Armodens Braa. Al ja!

Burcharbt.

Vil De faae mig til at troe, at min Svigersøn gjør godt i Løndom? Nei, da kjender De ham kun slet!

Rnap

Gunstige Hr. Patron! De har for strenge Meninger om Deres ærede Hr. Svigersøn!

Burcharbt.

Jo mere jeg betænker det, desmere indseer jeg de ulykkelige Følger af denne Jagen efter Bagateller, og hvorledes den ei blot har grebet om sig i alle Stænder, men endogsaa behersker Literaturen. Betragt engang vore talrige Dagblade! Hvorom handle de? Om Statens Vel? Om Landmandens Stilling? O langt fra! Nei, om Fortouge, om raadne Kende=steensbretter dreie sig deres heftige Parlamentsfor=

handlinger. Et Bogstav kan sætte den hele lærde Verden i Bevægelse. Naboens Feil, hvad der foretages inden fire Vægge, oplurer man, gjør det latterligt og bekjendtgjør det under Anonymitetens Skjul.

Rnap.

Med Deres Permission! det medfører dog altid megen Nytte at der skrives om slige Uordener. Jeg veed, hvorledes det gik mig ifjor Vinter, da jeg faldt i et forbømt farligt Hul i Adelgaden. Jeg fik, med Respect at sige, et Par splinternye Cordrons-Buxer skamferede.

Burchardt.

Af nei, min gode Mand! det er ikke Det, vi bør tænke paa! det er ikke den Nød, der skal afhjælpes. Der ere langt værre Ting, der trænge til at revses. Stinkhelligheden fortjener at sættes i Gabestokken. Sine Hylere, der under Patriotismens Masse angribe deres Medborgere og undergrave deres gode Navn og Nytte; disse Sværmere, der med Biblen i Munden og Strøbelighed i Hjertet troe sig selv useilbare og som Hunde anfælde deres Næste paa Liv og Død, de fortjene at angribes. Vor Overdaadighed er vor Ulykke, vor Letsindighed er vor Ruin. Den Lyst til Pragt og Glimmer, der har sneget sig ind iblandt de laveste Stænder; den bestandige Higen efter at vise sig i Klæder, Meubler

og Bohave langt over sin Stand og sine Midler; denne pjaltebe Kludfabrik af Flitterstads og Modepønt, hvori hver Tjenestepige hyller sig: det er den, der burde skrives imod, den burde stilles til Skue i al sin Elendighed.

Knap.

De har fuldkommen Ret, i alle Henseender! Imidlertid finde dog Mange deres Brød ved denne Overdaadighed; og man kan heller ikke nægte, at Folk klæde sig smukt.

Burcharbt.

Savist! smukke Folk have vi nok af; men, skal jeg sige Dem min sande Mening, saa gaaer jeg altid ti Skridt afveien for disse smukke Folk.

Knap.

At ja! naar man er i vor Alder kan man kun ryste paa Hovedet over slike Daarligheder. Men man bør holde Ungdommen Noget tilgode.

Burcharbt.

Har jeg da ikke selv været ung? og veed jeg ikke, at Ungdom er en rig Jordbund for Daarfskab og Ubefindighed? Men i min Tid holdt agtbare Borgersønner det for Frækhed, at ville høste Bisald ved en Kunst, der kræver langt Studium og udelukkende Opoffrelse. I min Tid vilde den Mand, hvis Datter — — — Dog, lad os holde op!

Jeg føler, jeg kan let gaae for vidt. — Jeg vil forlade Dem! Hvad min Svigersøn angaaer, da hils ham, at jeg endnu en Tid vil ansee Sagen; sporer jeg imidlertid nogen mærkelig Forandring i hans Pengesagers Bestyrelse, saa — saa kan jeg være Nar nok til at lukke et Die i for Resten.

Knap.

Meget vel, Søstærende!

Burcharbt.

Dg — hvis De faaer min Datter i Tale, saa siig hende — nei, siig hende Intet, slet Intet.

Knap.

Meget vel, Søstærende!

Burcharbt.

Dog jo — Maria var altid et godt, lydigt Barn, — hun kan ikke forsætlig tilstoppe sine Øren for Sandhedens Røst. Siig hende derfor, at hvis min Stemme endnu blot har en Deel af den Indflydelse paa hendes Hjerte, som i forrige Tider, saa skal hun vende tilbage, mens det er Tid. Siig hende, at mine gamle Dine kunne ikke undvære Synet af hende, at jeg af Naturen har faaet den ældste Rettighed til hendes Omhed, — at hun begaaer Synd mod Gud, hvis hun ikke — Dog nei, nei! siig hende ikke det! Det vilde falde for haardt i Deres Mund. Vælg selv Deres Ord! Tael paa

engang mildt og gjennemtrængende! Ikke for haardt! hører De? — Tael saaledes, som kun en Fader kan tale og kun en Datter forstaae det.

Knap.

Meget vel, Høistærende!

Burchardt

(vender om idet han vil gaae).

Wie lidt! — efter nærmere Overlæg har jeg betænkt — hun er jo dog min Datter, mit eneste Varn: hun kan med Billighed kræve, at høre Bebreidelse gjennem min Mund og ikke gjennem en Fremmeds. Siig hende derfor Intet: det Mindste er her for Meget, og Alt er for Lidet — Siig hende Intet; hører De? — Intet!

(Gaaer.)

Tredie Scene.

Knap (alene).

Alt, gid jeg aldrig havde givet mig af med denne Commission! hvad skal Enden blive heraf? Tidligt eller sildigt maa Hr. Burchardt dog komme efter, at jeg bærer Rappen paa begge Skuldre: saa er det ude med hans Tillid til mig, saa er jeg en slagen Mand. Og sæt, at han saaer at vide, at jeg selv fuffer paa Skuespilkunsten, at jeg spiller værdige Fædre, af, af! saa dreier han, Gud døde

mig, Halsen om paa mig. — Mathias Knap! du har gjort en dum Streg der; den Slyngel Daniel har dig i Fælben . . .

Fjerde Scene.

Mathias Knap. — Daniel, (der kommer bag paa Knap).

Daniel

(Slaer ham paa Skulderen).

Tjenere, Commissionair! Jeg mærker, du tænker paa mig, naar du er ene.

Knap.

Er det dig, min bedste Ven? — Javist tænkte jeg paa dig; jeg stod just og memorerede min Rolle til Prøven i aften.

Daniel.

Saa har du nok lagt til i din Rolle, saavidt jeg kunde høre.

Knap.

Nei, forlad mig det! jeg kan mit Partie saa uforsfalsket, som det er kommet fra Jeres Poet, Studenten heromme. Men jeg vil nok troe, at han har stjaalet Broderparten fra een eller anden Forfatter.

Daniel.

Ei hvilken Snak! Er du ikke bedre Jurist, end at du kalder det Tyveri! Han bemægtiger sig andre

Poeters Tanker aabenbart; og Tyveri skal jo være hemmeligt — —

Knap.

Ja saa! saa kan man kalde det Ran; det kommer da omtrent ud paa Eet.

Daniel.

Altsaa seer du vel, at han egentlig kun laaner fra andre Digtere de gode Indfald, han benytter i sine Stykker.

Knap.

Det er Fanden til Laan! Han giver det jo aldrig igjen.

Daniel.

Hahaha! Du vil nok have, at han skal betale Renter for de poetiske Ideer, han laaner, og stille Caution og Sikkerhed. Nei, i den lærde Verden kjender man ei til flige Pedanterier. Der hersker, saa at sige, et Slags Naturstand, hvor Enhver skalter og valter, som han synes bedst. Eiendomsret respecteres nu slet ikke blandt Poeterne.

Knap.

Deri har du i det Mindste fuldkommen Ret. (Tager en Brevtaske frem.) See, her skal jeg vise dig tre aargamle Gjældsfordringer til nogle af dine pjaltebe Poeter. Vil du købe dem skal du faae dem for det Halve: jeg vil ikke give tre Styver for dem alle

tre. — Der var jeg just igaar oppe hos Een af disse unge Herrer, der har skrevet et fædrelandsskuespil og nogle Bind Kjærminder og Bergigmeinnicht. Jeg skulde have en ganske klæffelig lille Summa af ham. Men, kan du gjætte, hvad jeg fik?

Daniel.

Han kastede dig nok ned ad Trapperne.

Knap.

Nei, han tilbød mig Forlagsret over et tykt Bind Baarblomster, som jeg ikke vil eie, om han saa forærte mig dem. Jeg gi'er ham Fanden, gjør jeg. Men den gode Mand skal ogsaa med det Allerførste ind for den lille Gjælds-Commission.

Daniel.

Stod det til dig, saa lod du nok hele Universitetet med samt Regentsen og Communitetet stævne.

Knap.

At ja, Regentsen, den sætter mig mange graae Haar i Hovedet!

Daniel.

Du har ogsaa et forbandet udbredt Bekjendtskab, saa det er intet Under, at du saa tidt faaer Prøgl. Der er ingen Gjældsfordring saa slet, at du jo paatager dig at inddrive den ved at seigpine Folk til den sidste Blodsdraabe. Fy, du er en Blodigel!

Knap.

Al, misgjender ogsaa du din gamle Ven? Og-
saa du, Brutus? Mit Hjerte er færdigt at brisse
ved hver Udpantning —

Daniel.

Na javist! du snakker godt for din Veste! Siig
mig nu blot, hvad Udfald har din Ambassade hos
Fr. Burchardt havt? Er det lykkes dig at dreie
ham en Bognæse?

Knap.

Det maa du nok spørge om! Det var en van-
ffelig, saare vanskelig Sag. Jeg maatte anvende
hele min Beltalenhed, for at sætte Sagen i et for-
deelagtigt Lys, maatte snue mig som en Al, førend
jeg fik ham bevæget fra sit Forsæt.

Daniel.

Altsaa har han besluttet at lade os i Ro?

Knap.

Ja, for det Første, og naar han mærker, at
din Herre beslitter sig mere paa Deconomie.

Daniel.

Det er sagtens kun Galgenfrist; men vi faae
at finde os deri.

Knap.

Saa er der endnu en lille Clausul — det gjør
mig ondt for dig, min Ven — men han betinger

sig desuden udtrykkelig . . . uagtet alle mine Indsigelser og Overtalelser —

Daniel.

Hvad nu? Hvad betinger han sig?

Knap.

Uagtet jeg talte din Sag som en Ven.

Daniel.

Men, saa fortæl os bare, hvori det stikker.

Knap.

Han vil have dig hængt, min Ven.

Daniel.

Ei, ikke Andet!

Knap.

Du kan vel begribe, hvad Indtryk en saadan Forbring gjorde paa mig. Jeg fik ham ogsaa med Nød og Mepe derfra. Men han forlanger dog, at du skal have Løbepas, min Ven.

Daniel.

Det har ingen Nød! Min Herre kan lige saa lidt undvære mig, som jeg ham.

Knap.

Ja, siig ikke det: Kruffen gaer saalænge tilvands til den kommer hankeløs hjem.

Daniel.

Jeg skal nok vide at hytte mig — men lad os nu gaae til vore Forretninger. Vi træffe hinanden

iaften ved Prøven Kl. 7. Du veed jo hvor det er; vi maae for denne Gang tage tilstakke med Tørreløftet.

Knap.

Det er rigtignok et slemt Samlingssted. Naar blot ikke Hr. Burchardt møder mig; saa er jeg ulykkelig.

Daniel.

Ei, det har ingen Nød! Du gaaer op ad Bagtrappen; der kommer han aldrig. Naar du blot kan din Rolle og ikke, som sædvanligt, stoler paa Souffleuren, saa staaer jeg inde for Kisten.

Knap.

Vel da, saa vil jeg gaae. Jeg skal møde Kl. 5 ved en Skiftesamling. — Hvad jeg nu vilde sige, min brave Ven; — naar du nu taler med din Herre, saa glem ikke at fortælle ham af den store Nøie, jeg har havt for hans Skyld, og hvordan han ene kan takke min Veltalenhed for Sagens lykkelige Udfald. Og saa kunde du beiläufig lade et Par Ord falde om Douceuren. — Du forstaaer mig! Farvel! (Gaaer, men vender strax om igjen.) Ja, og naar du skulde see hans unge charmante Kone, saa hils hende fra mig! Forstaaer du? — Farvel!

(Gaaer.)

Femte Scene.

Daniel

(Alene; tager en Palle Breve og Papirer op afommen).

Skade, at min Herre ikke er her; jeg kunde tractere ham med en heel Palle Nyheder fra hans dramatiske Selskab. Men, kjender jeg disse Papirer ret, saa indeholde de meer end een Hjobspost. Lad see! hvad er dette? Et Overflag over Selskabets Indtægter og Udgifter i det forløbne Qvartal. Det er vist ikke meget trøsteligt. (Læser.) „Leie, Pyntekone, Haarskjærer — forlorne Lokker til Fr. Sørensen som Blanca“ — Kan den Laptasse ikke gaae med sit eget Haar? — „Et nyt Bagtæppe — en gammel Decoration malet — Torden og Lynild til den lille Matros 2 Rigsdaler“. Det er min Tro godt Kjøb — „En Portechaise til Jacob v. Tyboe, en kunstig Mødding til Jeppe paa Bjerget 3 Rigsdaler!“ Det var dyrt! Jeg vil forpligte mig til at levere en naturlig for det Halve. — „Udgifter ved Selskabets Stiftelsesdag 150 Rigsdaler!“ Er Administrationen fra Forstanden? bliver den saaledes ved at celebrere Stiftelsesdage, saa kan Selskabet snart celebrere sin Opøsning. Altsaa Summa Summarum 300 Rigsdaler Underballance! Hvor de Penge skulle komme fra, det maa vor Herre vide!

Sjette Scene.

Daniel. — Malsberg.

Daniel.

Gud være lovet, at Herren kommer! Commissionair Knap har været her og fortalt, at Herrens Hr. Svigerfader har faaet fornuftigere Tanker og er meget tilbøielig til Forsoning. Naar De blot vil beqvemme Dem til noget bedre Deconomie, saa skal Alt blive ved det Gamle. Jeg er saa glad, saa jeg veed ikke, paa hvad Fod jeg skal staae. — Men hvorfor er Herren saa taus? Glæder denne Efterretning Dem ikke? Nu kunne vi uforstyrret iværksætte alle vore store dramatiske Ideer og Lustcasteller.

Malsberg.

Ja, min vakkre Daniel! Lustcasteller! der brugte du det rigtige Ord.

Daniel.

Jeg synes, Herren er bleven saa alvorlig, saa philosophisk. Jeg har her en Pakke Papirer, Regnskaber, Repertoirer o. s. v. fra Herrens Selskab. Vil De ikke gennemløbe den; kanske det kan opmuntre Dem. (Affbes.) Skjøndt dertil synes disse Sager ikke skikke.

Malsberg.

Nei, jeg tænker ikke længer paa slikt Daarskab.

Daniel.

Hvad nu?

Malsberg.

Jeg opgiver det dramatiske Selskab.

Daniel.

Ja, paa Strømt.

Malsberg.

Nei, for Alvor. Jeg vil sætte Levningerne af min Formue i det grønlandske Handels-Compagnie. Det er endeligen lykkeligvis min Rone at bringe mig til Erkjendelse.

Daniel (affides).

Eller under Tøflerne. (Høit.) Jeg haaber endnu, at det Hele er et Proformaspil.

Malsberg.

Ingenlunde.

Daniel (affides).

Fanden troe ham — (høit.) Den Beslutning er da ikke meget gammel.

Malsberg.

Run faa Timer — og jeg er bleven et ganske andet Menneske! Betænk blot: jeg har halvt om halvt besluttet at anlægge et Stivelse-Fabrique. Nu skulde det være mig kjær, om jeg kunde faae dig anbragt ved et nyttigt Haandværk.

Daniel.

Na, jeg be'er! Herren er altfor god.

Malsberg.

Skade, du er temmelig gammel; ellers kunde jeg skaffe dig i Lære hos en Amtsbarbeer.

Daniel.

Takker mangfoldig! Jeg kan just ikke sige, at jeg har stor Lyst til den Profession.

Malsberg.

Men, ifald du vil, skal jeg faae dig ansat som Gade-Commissair. Det er en god Post, der føder sin Mand. Hvad, min Dreng?

Daniel.

Alt, Herre! jeg beber om Excuse!

Malsberg.

Saa er du bestandigt i frisk Lyst; det er saa sundt.

Daniel.

Min Sundhed fattes, gudskeelov, Intet.

Malsberg.

Ja, du skal have din Billie, naar jeg bare kan see dig forsørget.

Daniel.

Tør jeg vælge, vil jeg bede Herren skaffe mig en eller anden klækkelig Pension; det er en magelig Post, og man kan da aparte altid bestille Et eller Andet. — Jeg kan ellers ikke nægte, at denne Forandring kommer mig lidt pludselig, skjøndt jeg tillige maa tilstaae, at jeg længe har havt et Slags For-

modning om, at vort Levnet ikke var saa ganske rigtigt. Ja, jeg kan sige, jeg har undertiden grædt mine modige Taarer over Herrens urimelige Rutten med Penge. Og hvad nu Deres Privattheater angaaer, saa skulde jeg næsten selv ansee det for et Selskab forløbne Galninger. . . .

Malsberg.

Oh nei! Er det din alvorlige Mening, min brave Dreng?

Daniel.

Ja, det er i Sandhed, Herre! Spørg kun Lisette, om jeg ikke tidt har kaldt Herren for en Hansqvast, der lod Dem narre Pengene bort af en Hoben Dagdrivere og Tallerkensliffere.

Malsberg

(forfølgende ham med Stoffen).

Ei, ei! Du Mønster for alle Veirhaner! Du er nok smittet af min Svigerfader!

Daniel (retirerende).

Oh, bevares! gunstige Herre! det var ikke saaledes meent.

Malsberg (som før).

Men de Nykker skal vi snart pille ud af ham!

Daniel.

Ei, Herre! lad Dem ikke ansægte af min taabelige Snak!

Malsberg.

Saa mit dramatiske Selskab er en Samling af forløbne Galninger?

Daniel.

Ja, det har aldrig været min Mening.

Malsberg.

Dg du og din beilige Confidante synes, jeg er en Hansqvast. Ikke saa?

Daniel.

Al, hvor giber Herren tage Notits af sli Galmandstale? Jeg beder om Pardon.

Malsberg.

Vil du da tilstaae paa dine Knæ, at du er den største Bendekaabe og Koffehoved, der er til?

Daniel.

Med største Fornøielse, og Mere til.

Malsberg.

Dg at du taler om Ting, du slet ikke forstaaer dig paa?

Daniel.

Min Mage i Uvidenhed gives fast ikke.

Malsberg.

Vel, saa vil jeg pardonnere dig i Betragtning af dine ældre Fortjenester. Stat op! Vi have tilgivet dig!

Daniel (reiser sig).

Men, uden Fortrydelse, hvor kan Herren saaledes i eet Aandedræt tale med to Tunger?

Malsberg.

Det skal jeg saamænd forklare dig. For et Par Timer siden var det virkeligt min alvorlige Beslutning at opgive Theatret, da jeg mærkede, at min Kone tog sig Uenigheden med min Svigerfader mere nær, end jeg havde troet. Altsaa: en Udmeldelses-Billet til Directionen var alt skrevet; jeg var paa Veien til at aabenbare min Svigerfader min Omvendelse, da til al Lykke min Kone, der som alle Fruentimmer sjældent veed hvad hun vil, naar Hjertet kommer med i Spillet, overhængte og plagede mig saalænge, til jeg afstod fra mit Forsæt.

Daniel.

Triumph! — Ja Fruen er en velsignet Kone; det har jeg alletider sagt!

Malsberg.

Tilvisse; hun er ti Gange bedre end jeg. Skjøndt hun med rørende Kjærlighed hænger ved sin Fader, er hun dog beredt til ethvert Offer for min Tilfredshed. Men jeg er desværre en Tusentast, der sætter hendes Omhed paa slemme Prøver. Og saaledes er det intet Under, at jeg igjen kommer til at gaae min gamle skjæve Gang.

Daniel.

Himlen stee Tak! for saa kan jeg allerbedst holde Skridt med Herren. Naar jeg ikke faaer Lov til at gjøre noget Galt, kan jeg heller intet Godt gjøre.

Malsberg.

Slaa dig til Taals! En Karl med dit Genie vil ikke mangle Leilighed til at gjøre Dumheder.

Daniel.

At, Herre, dertil have de fleste Folk et medfødt Talent. Jeg kan her offerere Dem en heel Pakke fuld, som De maa umage Dem med at gennemsee. Det er Selskabets Regnskaber o. s. v.

Malsberg.

Kom med dem! Jeg maa i det Mindste lade, som jeg holder Bog med dem.

(Bladrer i Papirerne paa den ene Side af Theatret.)

Syvende Scene.

De Forrige. — Lisette (kommer ind fra den anden Side, uden at bemærke Malsberg).

Lisette.

Træffer man ham endelig engang, Monsieur Bindhas! Det varer nok ikke længe, før han nægter sig hjemme, saa fornem er han bleven.

Daniel.

Ih, er du der, Lisette! Hvorfor er du saa vred, min rare Duffe?

Lisette.

Vred? Hvem siger, jeg er vred?

Daniel.

Jeg synes, du er i daarligt Lune idag.

Lisette.

Jeg er just i godt Lune idag, i ualmindeligt godt Lune. Men Galden kan løbe over paa det frommeste Lam.

Daniel.

Nu, hvad vil du mig da?

Lisette.

Hvad jeg vil dig? Er det at spørge om? Jeg vil sige dig reentud, med eet Ord saa godt som tyve, at naar du ikke skaffer mig de høihælede Skoe, med Broderi paa og spidse Snuder, saa spiller jeg ikke Potiphars Hustru, saa kommer jeg ikke til Prøven iaften!

Daniel.

Ih, men min Gud! er det Umagen værd at gjøre Ophævelser for sliig en Bagatel?

Lisette.

Er det en Bagatel? Mener du, at en egyptisk Ministerfrue kan gaae med nedtraadte Skoe?

Daniel.

Men hvem har sagt dig, at man i Egypten gaaer med høie Hæle og spidse Snuder paa Skoene?

Lisette.

Nu skulde jeg nok gjøre ham Regnskab! Jeg veed det, og dermed Punktum. Og desuden skal du rette dig efter mig, da jeg er den første Elskerinde i Selskabet.

Daniel (affedes).

Alt ja, desværre! — (Søit.) Dyrebareste Lisette! Du veed jo, at jeg med Glæde opfylder alle dine Begjæringer — Giv mig blot Tid til i Morgen —

Lisette.

Jo det kjende vi nok — love kan de Herrer, smøre En om Munden med søde Ord, det forstaae de. Komme de med en ny Rolle, saa hedder det: (Efterabende.) „Kære Jomfru Lisette, charmante Jomfru Lisette! denne Rolle er som skabt til Dem; den vil hæves ved Deres Spil; Deres Talenter ville brillere“ — Men vil man have en lille Tjeneste af dem igjen, saa trække de paa Skuldrene: (Som før.) „Det overstiger desværre vore Kræfter; havde De blot sagt det lidt forhen; ellers staae vi aldeles til Deres Tjeneste“ — Men det siger jeg dig, din Luftsecretair, skaffer du mig ikke en fuldstændig egyptiff Habit ligesaa Turbanen med Strudsfejdrene i til

Stoene, og det endnu i denne Aften, i denne Time: saa kan du og dit Selskab gaae til Pokkeren! Adios! (Sbet hun vil gaae, opdager hun lidt forbløffet Malsberg.) — Om Forlabelse, Herre! jeg vidste ikke, at De var nærværende.

Malsberg

(Ber hidtil nu og da har lagt Mærke til Samtalen).

Du er jo gevaltig krigerisk stemt, Lisette. Hvad er her paa færde? Saavidt jeg kan mærke, har jeg her til min store Forundring en Acteur og en Actrice i hele deres Glorie for mig. Spille I Comedie, Børn?

Daniel.

Jeg kan ikke nægte, at jeg er traadt i Herrens Fodspor. Den ædle Kunst har alt tidligt begejstret mig — —

Malsberg.

Det var som Fanden!

Lisette.

Min Bessedenhed forbyder mig rigtignok at tilstaae det — men — man opdagede hos mig et umiskjendeligt Talent til det Tragiske, det Ulyselige —

Malsberg.

Ei, ei! Hvem skulde have troet det?

Daniel.

Forgjæves stred jeg mod min Skjæbne, min Stilling; forgjæves tog jeg Philosophien til Hjælp

— Naturens Stemme fejrede, og jeg — blev Directeur for et dramatisk Selskab.

Malsberg.

Oh, det var jo en meget fornøielig Nyhed, I der fortalte mig! hvad hedder Iert Selskab?

Daniel.

Samdrægtigheden.

Malsberg.

Ier Samdrægtighed er nok ikke farlig stor, at dømmes efter den Prøve, jeg nylig var Vidne til. Men — hvad jeg vilde sagt — hvad spillede I selv?

Daniel.

Johanna v. Montfaucon, med nogle smaa Forandringer.

Malsberg.

Ei, det overstiger Iere Kræfter! Hvo spillede Johanna?

Lisette.

Det gjorde saamænd jeg, Herre!

Malsberg.

Det er sandt, jeg havde nær glemt, du er første Elskerinde. — Nu, hvorledes skilte hun sig derved?

Daniel.

Jo, endelig godt nok, undtagen at hun engang af Banvare slog Lazarra paa Dret.

Lisette.

Det havde han saamænd ærligt fortjent! Jeg

var saa vred paa det flette Menneske, saa jeg kunde ikke styre mig.

Malsberg.

J hvorom Alting er, saa kommer Eders Talenter mig udmærket tilpas. Jeg skal just iaften have en Stueprøve paa et Par Scener med min Kone, hvor jeg da stoler paa Eders Assistance.

Daniel.

Gunstige Herre maa have os undskyldt. Netop iaften skal vort Selskab have en høist nødvendig Generalprøve paa et stort Drama.

Malsberg.

Det var en slem Streg i Regningen. Kan da ikke Søren assistere mig?

Daniel.

Søren Momme? Han kan neppe spille Andet, end Hesten i Don Juan, forsaavidt hans Naturel her kan komme ham tilhjælp.

Malsberg.

Hvad skulle J da prøve iaften?

Daniel.

Botiphar og hans Hustru, stort romantisk Drama i 5 Acter, med Chor; dog ere Chorene ubelabte.

Malsberg.

Det Stykke kjender jeg ikke. Er det kanstee oversat fra Tydsk.

Lisette.

Nei, det har saamænd en Student, der er i vort Selskab, skrevet paa min Begjæring, og det paa Vers heeltigjennem.

Malsberg.

Ah, ja saa! (Til Daniel.) Duer det Noget?

Daniel.

Det er som man ta'er det . . .

Lisette.

Ja, Daniel kan Herren ikke regne. Ham er Ingenting tilpas. Det er just et velsignet Stykke. — Potiphars Hustru har Studenten skrevet ene og alene for mig, har han sagt. — Og saa er der saa mange Hæx og Underjordiske deri, og Torden og Lynild og en Triumphvogn.

Daniel.

Ja, deri har Lisette endelig Ret. Der er en deilig Tummel deri, og Meget for Massinmesteren at gjøre.

Malsberg.

Men troer du, at dit Publicum har Taalmodighed til at finde sig i al den Støihøi?

Daniel.

Ei, Herre, deri finder det sig med største Fornøielse. Jo mere Spectakel, desbedre.

Lisette.

Det takker Pokkeren ogsaa Publicum for, at

det finder sig deri. Naar vi kunne have den Møie og Slid og Slæb at spille for dem, kunne de sagtens sidde stille og see derpaa.

Malsberg.

Men er det da aldrig faldet Jer ind at ville virke til Jert Publicums Forbedring?

Daniel.

Jo, det er nok faldet mig ind, og jeg har ogsaa engang prøbet derpaa. Men mit Publicum i det Mindste vil ikke forbedres.

Malsberg.

O, det er Indbildninger! Viis Mængden, der omringes af Slethed og Daarskab, et ophøiet Exempel! Viis dem som i et Speil Lidenskabernes Magt og Daarskabens Latterlighed, og du vil formaae mere end Præst og Kirke! — Menneskerne ere ikke saa slette og forstokkede; de ere ikke aldeles døve for Sandhedens Røst. Et affrækkende Exempel virker uendeligt. Og hvo kan bedre give dette end Digteren og Skuespilleren, til hvis Tjeneste alle Midler staae, enten de ville fremkalde Affky eller Beundring, Frygt eller Kjærlighed, Smil eller Taarer! — En Kunst, der ved en skøn Illusion frembringer saa store Virkninger, maa kunne bidrage ubeskriveligt til Menneskernes Forbedring. — (Efter et lille Ophold.) Men — til hvem taler jeg? —

Denne findrige Theater-Directeur og hans yndige Primadonna skjænke mig neppe deres Bifald.

Daniel.

Jeg kan ikke nægte, at det har været mig en sand Hjertestyrkning at høre paa Herren; men, med Deres Samtykke, det duer ikke i det praktiske Liv.

Malsberg.

At, jeg spilder kun Tiden med at præke for Jer. — Da I altsaa ikke kunne assistere mig, saa maa jeg have Bud hen til min Kones Veninde, Jomfru Judithe; kanskee hun kan hjælpe os lidt. Søren skal du ogsaa sende til mig.

Daniel.

Vel, Herre, det skal skee.

Malsberg.

Hvorhos jeg ønsker Jer megen Lykke til Potiphar og hans Hustru; især vil jeg bede dig, Lisette, ikke at bombardere den kydske Joseph altfor meget med dine Undigheder.

(Gaaer.)

Lisette.

At, han har Ret! den stakkels Jeremias! Hjertet hopper i Livet paa ham, hvergang han spiller med mig.

Daniel.

Nei, min kjære Herre! slige overspændte Begreber om Skuespillerkunsten føre til Intet. Derfor

er ogsaa Deres Selskab nærved at opløses og gaae Banquerot. Sligt kan aldrig bestaae! — Hvad mener du, Lisette! tænker du paa Publikum's Forbedring, naar du spiller?

Lisette.

Ei, hvad bryder jeg mig om det Rageri! Sandt at sige, tænker jeg slet ikke, naar jeg spiller.

Daniel.

Sahaha! Du er af mine Folk! Det lønner sig heller ikke. — Kom, min Skat! lad os studere vore Roller oppe paa dit Kammer; der ere vi fri for Publikum!
(De gaae.)

Ottende Scene.

Burghardt

(kommer ind og gaaer i heftig Bevægelse et Par Gange op og ned ad Gulvet. — Ringer; en Tjener kommer).

Der skal strax gaae Bud til Commissionair Knap; jeg vil paa Diebliffet tale med ham. (Tjeneren gaaer.) — Altsaa det er Lønningen for min Estergivenesshed! For Nar bliver jeg holdt — til Bedste har man mig! — Jeg begriber ikke hvad de Menneſter stole paa! — Nei, der har min Svigersøn valgt den urette Mand. Gandler han som en Affindig, saa veed jeg at bruge min Fornuft; og kanskee han saa skal ønske Meget ugjort. — Og du, min Maria!

mit eneste Barn, driver dit Hjerte dig da ikke tilbage til mig? Har jeg ikke elsket dig som min Diesteen? Og dog — dog kan du glemme mig — glemme Alt for en letsindig Øbeland! — O, min Maria! —

Niende Scene.

Burchardt. — Commissionair Knap.

Knap (forpustet).

Gunstige Principal! — Deres Bud traf mig paa Gaden — Jeg har rendt som en Hest. Hvad staaer til Tjeneste? Jeg er ganske altereret —

Burchardt.

Vel, at De kommer. Jeg behøver Dem igjen, og denne gang til et afgjørende Skridt.

Knap.

At, høistærede Hr. Patron! — Mine Been ryste under mig — hvad har De istude? hvad er der indtruffet?

Burchardt.

Hum! en Bagatel. Jeg var for lidt siden henne hos Bently & Comp., med hvilket Huus jeg længe har staaet i Forbindelse. Af Nysgjerrighed efterseer jeg min Svigersøns Folio, og opdager, at han idag, i denne Dag endnu har optaget 4000 Rigsdaler af sine Midler! Hvad synes Dem?

Knap.

4000! — Er det muligt?

Burchardt.

Har jeg nu ikke Ret? Er det ikke Uffindighed at stole paa et Menneſſes Forbedring, der handler ſom et Daarekiftelem?

Knap.

Mit Hjerte bløder — ja det gjør i Sandhed — Men til hvad Brug ere diſſe Penge bestemte?

Burchardt.

Til hvad Brug? hvor kan De ſpørge! Har min Svigersøn mere end eet Brug for ſine Midler? Et Theater ſkal ſagtens opbygges, en ny Balsal indrettes, nogle forulykkede Genier ſkulle underſtøttes. O, han er ſaamænd aldrig i Forlegenhed med ſine Penge!

Knap.

Men — var det dog ikke muligt, at diſſe Penge vare bestemte til et bedre Brug? Man kan dog ikke vide

Burchardt.

Det er ikke muligt, ikke tænkeligt! I Gjæld er han ikke, og gode Gjeringer ere ſandeligen ikke hans Sag.

Knap.

Jeg kan næſten ikke troe det: hans Løfte om bedre Deconomie for Fremtiden var ſaa bestemt.

(Affbes.) Jeg troer da ogsaa Fanden staaer i de Mennesker!

Burchardt.

Mener De, man kan regne paa dens Løster, der drives af en blind, uforstandig Lidenskab? Og denne Passion — Lysten til at spille Comedie — er farlig, siger jeg Dem, saa uskyldig den og seer ud. Ved at smigre Forfængeligheden opmuntrer den altid til at gaae videre, lader det maadelige Talent glemme sin Afmagt og fører det fra Prostitution til Scandal.

Knap.

Visseelig har De Ret — det giver altid et farligt Exempel.

Burchardt.

Denne Daarlighed kjendte man dog ikke i min Ungdom: den blev i rig Maade forbeholdt vore oplyste Læder. Thi er det ikke ligesom en almindelig Fordærvelse, der har udbredt sig ei blot i Hovedstaden, men over hele Landet? Kan De nævne mig en Kjøbstad, saa ussel og ringe, at den jo ikke har sit staaende Theater, hvor Byens Honoratiorees ugentlig engang præsentere sig? — Og her i Byen, hvor mange Kræmmerkvænder, Comptoirister og Barberskvænder kan man opregne, der ikke nu og da stive og

stramme figurere paa et af den Mængde Theatre, der som Paddehatte skyde op hver Maanedsdag.

Knap.

Sandt nok kunde Antallet være endeel mindre —

Burhardt.

Forleden Formiddag venter jeg i tre stive Klokke-timer paa min Barber. Han kommer forpustet og aandeløs. Hvor har han været henne, min gode Mand? spurgte jeg. „Ah, verzeihen Sie! Wir hatten eine Extra-Probe.“ — Extra-Prøve! tænkte jeg — nu, kanstee staaer han ved Brandcorpsset, og saa har de prøvet Sprøiterne idag. Men, da jeg skulde forhøre mig lidt nærmere, var Mennesket sandt for Herren hverken meer eller mindre end Medlem af et dramatisk Selskab! Men De kan troe, han fik Fødder at løbe paa! Jeg fortryder endnu, at jeg ikke anstillede en tragisk Extra-Prøve paa hans Ryg.

Knap (affbes).

Jeg synes alt, jeg føler hans Stok paa min Ryg. Det forbømte Tørreloft!

Burhardt.

Og hvad kan man vente sig af saadanne Mennesker, der gaae til deres Forretninger med Menneskehad og Anger eller Borgermester-Familien i Hovedet? — Det er langt fra min Mening at ville nedsætte den dramatiske Kunst; men det ængster mig, naar

jeg seer haabefulde unge Mennesker spille deres Tid og deres Kræfter paa Noget, der dog aldrig i deres Stilling kan blive Andet end en hensigtsløs Leg, et syndigt Spil med den kostbare Tid.

Knap (affbes).

Jeg veed for Gud slet ikke hvad jeg skal svare ham. (Svit.) Hele Verden er jo, saa at sige, et stort Theater og Menneskerne Skuespillere.

Burchardt.

Verden er intet Theater, siger jeg Dem. Det er et dumt, skabeligt Indfald, at sammenligne Livet med en Skueplads. Det er den almindelige Forbærvelse og hiint væmmelige Coquetterie med de ædleste Følelser, der har gjort, at man betragter Menneskerne som Skuespillere. Og visseligen! disse stramme Modedukker, disse følsomme Dvindfolk, hvis Dine løbe i Band i Maanestriin, hine skindhellige Hængehoveder, hvis Tale- og Tænkemaade er lige forskruet, de, saadanne Folk fortjene det, at man kalder dem forulykkede Acteurer, men ikke den ligefremme rebelige Mand.

Knap.

At, selv den rebelige Mand maa i dette forbærvede Liv undertiden betjene sig af en Maske.

Burchardt.

Handl' De efter bedste Overbeviisning og see

hverken tilhøre eller tilvenstre, saa trænger De aldrig til en Masse.

Knap

Alligevel gives der intricate Tilfælde — —

Burchardt.

Ei, De er en intricat Kar! Jeg gider ikke høre mere berom. Skal der være god Forstaaelse imellem os, saa maa De slaa Dem slige taabelige Ideer ud af Hovedet.

Knap.

Gunstige Hr. Patron! Misforstaae mig ikke! Jeg er fuldkommen af Deres Mening — maa ikke Enhver indrømme det? — Men jeg vilde blot bemærke — (tørre Sveden af Panden.)

Burchardt.

Nu, lad det være godt! At De under Tidernes saa store Fordærvelse vel sagtens ogsaa har en Rem af Huden, er ikke at undre over. Men mit Die er utaaget; jeg seer klart, hvad der er omkring mig, og hvad der maa blive Enden af alt dette. — Lad os gaae ind i mit Kabinet, at vi kunne bringe Sagerne i Orden. Jeg vil ikke længer true; jeg vil handle.

Knap.

Bedste Hr. Burchardt! De vil dog vel ikke? — Betænk Følgerne — Folks Dmtale — —

Burhardt.

Tie, jeg beder Dem, tie! Her er en Stemme i mit Bryst, der taler langt stærkere end Folks Dm- tale, og jeg har undertrykt den! — Som et Spø- gelse har det Ord: „arveløs“, mit eneste Barn arveløs! forfulgt mig Nat og Dag, og jeg har be- kjæmpet det! — Her er ingen anden Udvei! — Kan jeg rolig see min dyrt erhvervede Formue gaae over til en affindig Edelmand, der ovenikjøbet behandler mig med den utilgiveligste Haan og maaskee i dette Dieblit gjør sig lystig over min Godtroenhed? Nei, jeg vil udføre min Beslutning, skulde ogsaa mit gamle Hjerte briste derover!

(Gaaer hurtigt, fulgt af Commissionairen.)

Fjerde Act.

Første Scene.

(Værelse hos Burchardt.)

Lisette. Daniel (med et Brev i Haanden).

Lisette.

Naar jeg skal sige min ærlige Mening, saa er jeg for lang Tid siden kjed af den gamle Herres urimelige Grillen.

Daniel.

Ja, jeg rigtig med.

Lisette.

Det er jo ikke Andet end en evig Hovmestereren og Brummen fra Morgen til Aften. Intet er ham tilpas; Alt skal gaae efter hans Hoved. Snart holder han sig op over, at vi kjøre i Skoven i Hundebagene, og siger, det er bedre, at spadserer i Kirsebærgangen, end at lade sig qvæle af Hebe og Støv paa Landeveiene; snart gaae vi for tyndt

flædte, snart ikke ærbart nok. Og Gud veed, hvad Liv han selv har ført, da han var yngre. Jeg har i det Mindste ingen ret Tro til dem, der ideligt præke Moral. — Men siig mig, hvorover kan han nu igjen være saa vred?

Daniel.

Ja vor Herre maa vide det! Jeg troede, den hellige Grav var vel forvaret; men nu fik jeg nylig et Brev fra Mathias Knap, hvori han melder mig, at Hr. Burchardt er nu mere end nogensinde opbragt paa de unge Folk. Naar blot min Herre vilde komme hjem, at jeg kunde fortælle ham denne ubehagelige Nyhed.

Lisette.

Stille! jeg syntes, jeg hørte Nogen; det er sikkert ham.

Anden Scene.

De forrige. — Malsberg.

Malsberg.

Der har vi jo vore tvende Kunstliebhabere! I prøve dog vel aldrig Jere Roller herinde? (Daniel og Lisette sulke.) Nu, hører det med til Partiet?

Daniel.

Af, Herre!

Lisette.

At, man maa nok sukke og klynke og lamentere —

Malsberg.

Hvad Bedrøveligt er der da hændet?

Daniel.

Jeg har ikke Hjerte til at fortælle det. Vil Herren selv læse! (Giver ham Brevet.)

Malsberg.

Hvad er det? (Læser.) „Pro Memoria! Dyrebareste Ven! Det er mig visseligen en meget uangenem Commission at maatte tilmelde dig, at min Principal, Hr. Burchardt, hvis Brede mod din Herre og hans charmante Kone nu slet ikke kan formildes, ufravigelig har besluttet, at gjøre omtalte sin Datter samt Svigersøn arveløse, hvorimod han agter at forskrive sit hele Bo, være sig Penge, Effecter, faste Eiendomme eller udestaaende Gjæld, Intet i nogen Maade undtaget, til hans afdøde Søsters Børn, dog saaledes, at visse Summer skulle tilfalde Waisenhuset, Poul Fechtels Stiftelse, samt nogle andre offentlige Anstalter. Idet jeg beder dig tilmelde Hr. Malsberg denne min Principals gjørende Bestemmelse, kan jeg tillige forsikre, at jeg har anvendt al Umage, for at forandre hans Beslutning, dog uden at bevirke Noget. Jeg forbliver o. s. v.“ — — Men du retfærdige Gud! hvad kan der nu igjen

være paafærde? Jeg troede, Alting var bilagt, og havde ifinde at aflægge min Svigerfader en Visit, for at indlede et fuldstændigt Forlig.

Daniel.

Dertil vil jeg saavist ikke raade Herren. Deres Hr. Svigerfader er ikke god at komme nær, naar han er i det Lune.

Malsberg.

Jo mere jeg tænker efter, desmindre kan jeg begribe, hvad der paany har opægget hans Brede. Din Commissionair er ogsaa en Slubbert, at han ei med et Par Ord har angivet Grunden.

Daniel.

Imidlertid maa Herren dog see til at arbeide mod Deres Svigerfaders Intentioner, inden det bliver for sildigt.

Malsberg.

Savist, læg dit Hoved i Blød! Udfind et hurtigt og virksomt Middel!

Daniel.

Af Herre, det lader sig ikke gjøre saa hurtigt; jeg maa i det Mindste have et Par Ugers Tid til at betænke mig.

Malsberg.

Ei, saa behøver jeg ikke din Hjælp. Nei, jeg vil strax have et Raad. Consuleer din Primadonna,

Lisette. Der maa endelig komme Noget ud af, naar to saa kløgtige Hoveder komme sammen. — — Naar, vil der Intet falde dig ind?

Daniel.

Jo, Herre! der er faldet mig Noget ind.

Malsberg.

Nu, lad høre!

Daniel.

Ja, hvad kan det hjælpe! det er lutter dumt Løi, der er faldet mig ind. — Vi! — kunde Herren ikke — nei, det duer ikke! Eller — nu har jeg det! Kunde Herren ikke lade Dem og Fruen erklære umyndige?

Malsberg (leende).

Det var vel ikke saa vanskeligt; men hvad skulde det hjælpe til?

Daniel.

Ei Herre! Umyndige Børn tør man jo ikke gjøre arveløse, saavidt jeg veed.

Lisette.

Jeg synes, det Allerbedste var, at Herren reent ud lod Deres Hr. Svigersfader sige, at, hvis han ikke opgav sine urimelige Griller og vilde leve i Fred med Dem og Fruen, og lod Enhver stjotte sig selv, og bekymrede sig kun om sine egne Affairer —
jaa — —

Malsberg.

Nu, hvad saa?

Lisette.

Saa Ei, saa kunde han gaae til Pofferen!

Malsberg.

Det er nogle dygtige Raad, I komme med. Jeg faaer nok hjælpe mig selv af denne Knibe, skjøndt jeg, sandt at sige, frygter for, at jeg vil møde endeel Vanskeligheder. — Ihvorom Alting er, Sagen maa holdes hemmelig for min Kone. Uden Nød vil jeg ingen Nummer volde hende, og, skal hun have det at vide, da skeer det tidsnok. — For det Første bliver det nok det Klogeste, at jeg skriver et Brev til min Svigerfader og udbeder mig en Erklæring. Kan Eders Genie imidlertid udfinde et Middel, saa lad mig det vide; men jeg frygter næsten, efter de Prøver, jeg har hørt, at det vil kun skaffe mig ringe Trøst. (Gaaer.)

Tredie Scene.

Daniel. Lisette.

Lisette.

Ja, var jeg saasandt den unge Herre, jeg vidste nok, hvad jeg vilde gjøre!

Daniel.

Nu, lad høre!

Lisette.

For det Første vilde jeg kradse Dinene ud paa den Gamle. Dernæst vilde jeg sige ham lige op i hans Dine —

Daniel.

Huff paa, at du alt har kradset dem ud!

Lisette.

Ligesfrem og uden Omsvøb vilde jeg sige til ham, at han kun havde lidt Ære af sin Opførsel, at det slet ikke er kjønt, at gjøre saa stort Bæsen af Ingenting, han, som har en saa charmant Svigersøn.

Daniel.

Jeg frygter kun for, at din Courage vilde sætte sig, naar det kom til Stykket.

Lisette.

Saa, mener du det? Jo, jeg er vist meget bange for den gamle Herre! Jeg veed nok, hvorledes jeg forleden kjørte ham afveien, da jeg stod og strøg, og han vilde, jeg skulde gaae tilside. „Her er mit Kammer, sa'e jeg, her kan Ingen komme til“ — og saa stødte jeg saaledes til ham. (Sun puffer Daniel.)

Daniel.

For Fanden! Dine Gebærder ere altfor levende!

Fjerde Scene.

De forrige. — Burchardt.

Burchardt.

Hvad drive I for Ubespil? (Til Lisette.) Har du Intet bedre at varetage? Gaae og pas dine Forretninger.

Lisette (forstræffet).

Gud velsigne naadige Herre! Jeg skal strax gaae. Befaler De ellers Noget?

Burchardt.

Nei, see bare til at komme herfra.

Lisette.

Nu gaaer jeg paa Diebliffet —

(Gaaer.)

Burchardt

(da Daniel ogsaa vil gaae).

Bliv du her; jeg vil tale med dig.

Daniel.

Til Tjeneste, naadige Herre!

Burchardt.

Hvor er din Herre for Diebliffet? hvad tager han sig fore?

Daniel.

Han sidder oppe paa sit Studere-Værelse og skriver og arbejder, saa det er en Nuk at see paa.

Burcharbt.

Jeg kan tænke det; han indstuderer nok en ny Rolle.

Daniel.

Ei, Herren tager mægtig Feil. Han havde en stor Foliant for sig; jeg troer Pontoppidans Atlas eller en anden hedensk Forfatter.

Burcharbt.

Om! det ligner ham vist at befatte sig med Sligt.

Daniel.

So jo! Han er min Tro stem, naar han begynder. Jeg kan huske engang i Vinter, da han hver Aften til langt ud paa Natten studerede Josephi jødiske Historie, at jeg paa mine Knæe maatte bede ham skaane sin Helbred. Naar det endda havde været en christelig Autor!

Burcharbt

(efter et lille Ophold).

Siig mig — hvad foretager min Datter sig?

Daniel.

Fruen sørger som sædvanlig for Huusvæsnet, tæller til Badst, eller er maaskee beskæftiget med Haandarbeid.

Burcharbt (affides).

Det maa man lade hende: huuslig og stræbsom er hun, skjøndt hun har saamegen Daarfskab i

Hovedet. Men hvad kan Konens Huuslighed for-
 slaae, naar Manden forøder i Tusindviis? (Til Daniel.)
 Du kan gaae. (Daniel gaaer.)

Femte Scene.

Burhardt (alene).

Det var et smukt Haab, jeg havde, at, naar
 Alderdom og Svaghed bankede paa min Huusdør,
 jeg da kunde finde Trøst i min Datters Arme, Op-
 muntring i en værdig Svigersøns Dmgang. Jeg
 saae mig leve et fornyet og fornyget Liv i min Af-
 kom, drømte mig tilfreds med Tilfredse omkring
 mig. — Det er blevet anderledes! Jeg begynder
 alt at ældes; men — blandt Fremmede skal mine
 Haar bleges, blandt Fremmede dette Bryst engang
 udgive det sidste Suk. Kun hvad jeg kjøber er
 for Fremtiden mit. — Hm! Drømme og Haab ere
 bedrageriske Ledfagere; de have forladt mig og over-
 givet mig til en bitter Erfaring. Vel! jeg saaar
 lære paa mine gamle Dage at undvære! —

Sjette Scene.

Burhardt. — Jeremias (lidt pyntet).

Jeremias.

Med Forlov, min Herre! Vilde De ikke være
 saa god at vise mig Veien til Tørreløftet.

Burcharbt.

Hvem er De?

Jeremias.

Jeg? — Jeg er Jeremias Blom.

Burcharbt.

Jeremias Blom? En Søn af Lærredshandleren?

Jeremias.

Gaaſte rigtigt, min Herre! Saa De kjender min Fa'er?

Burcharbt.

Jo, jeg har den Ære! Men hvad vil De paa Tørreloftet?

Jeremias.

Ja, det er ſaadan en egen Ting. Det kan jeg ikke godt ſige Dem — med mindre De vil love mig at tie —

Burcharbt.

Nu, jeg er juſt ikke i den Alder, at jeg ſladdrer af Skole. Imidlertid, jeg vil ikke berøve Dem Deres Hemmelighed.

Jeremias.

Na jeg be'er! Jeg kan jo gjerne fortælle Dem det, da De ſeer ud til at være en belevet og dannet Mand. Seer De, jeg er egentligt Skueſpiller —

Burcharbt.

Skueſpiller?

Jeremias.

Ja, egentligt er jeg i Glarmesterlære; men siden jeg er bleven Medlem af Hr. Daniels dramatiske Selskab —

Burcharbt.

Hr. Daniel? Hvilken Daniel?

Jeremias.

Jh, kjender De ikke Hr. Daniel? Han er jo Privatsecretair hos Hr. Malsberg.

Burcharbt (affbes).

Hvad hører jeg? Kan jeg troe mine egne Øren? (Søit.) Jo, ham kjender jeg nok.

Jeremias.

Det er just et kløgtigt Hoved; ikke sandt?

Burcharbt.

Gud bevares! Hvem kan tvivle derom? (Affbes.) Jeg maa holde gode Miner; hvem veed, hvad jeg alt kan opdage! (Søit.) Saa han har et dramatisk Selskab?

Jeremias.

Javist; han er Directeur og spiller selv Helte-roller. De kan aldrig troe, hvor han spiller natyrligt.

Burcharbt.

Han maa spille uforligneligt! (Affbes.) Havde jeg saasandt den Slubbert her, jeg skulde spille paa hans Ryg! (Søit.) Men, om jeg tør spørge, i hvad

Forbindelse staaer hans Selskab med Tørreløstet?
De spille dog vel ei Comedie der?

Jeremias.

Oh nei, vi have jo leiet i Rannikestræde; men vi maae prøve heroppe iasten, da vi ikke kunne komme til paa det andet Sted, hvor der just paa samme Tid er en Forsamling af Kaffe- og Thee-sjæmker-Corporationen.

Burchardt (affides).

Du milde Gud! hvilken uøst Dristighed! Her i mit Huus vover den Slynge Men, som Herren er, saa er Tjenerne. (Svit.) Af hvem bestaaer da dette ærede Selskab?

Jeremias.

Na, af mange smukke og pæne Folk. Der er nu — ja tjender De Jomfru Bisette?

Burchardt.

Bisette? som tjener hos min — som tjener hos Fru Malsberg?

Jeremias.

Justement hende; hun spiller første Elskerinde-Roller.

Burchardt (affides).

Nei, det gaaer over alle Grændser! Jeg kan umuligt — men jeg maa tvinge mig — jeg vil vide Alt.

Jeremias.

Men ved hende er der just ikke Meget.

Burhardt (affides).

Det veed vor Herre! — Det er det første for-
nuftige Ord, jeg har hørt af hans Mund.

Jeremias.

Men vi have Ingen bedre, saa maae vi tage
tiltakke. Hun er ellers et skikkeligt Fruentimmer.

Burhardt.

Hun er Fanden ikke noget skikkeligt — —
(fattende sig.) Jeg beder om Forlæbelse — jeg vilde
sagt — jeg tog Feil — —

Jeremias.

Na, geneer Dem ikke. Det er ikke værd at
tage det saa nøie. Jeg kan selv ikke lide hende;
hun er altid saa selvklog, saa rass i Munden.

Burhardt.

Saa hun er første Elskerinde? (Affides.) Mindre
kan det da ikke være. (Sott.) Men hvad agerer
De da?

Jeremias.

Jeg spiller Elskerroller.

Burhardt.

Saa?! — Dertil har De vist meget Talent.

Jeremias.

Na, jeg be'er! Min Herre er altfor artig.

Burchardt.

Men, uden Fortrydelse, isald jeg turde være
saa dristig at spørge

Jeremias.

Værsgod! spørg De kun!

Burchardt.

Jeg mener, hindrer Deres unge Udseende Dem
ikke i at spille Elskere?

Jeremias.

Na, jeg mærker, De forstaaer Dem slet ikke paa
Comedier.

Burchardt.

De maa undskyldes; jeg tilstaaer, jeg er kun en
jevn, simpel Mand.

Jeremias.

So, det skal jeg forklare Dem. Saa er Alting
forloren paa mig: Skjæg, bredt Bryst, Bakkens-
barter, Hanekam, Lægge. Hahaha! Saa gjør jeg
ordentlig Lykke hos Damerne. — Men i Begyn-
delsen maatte jeg rigtignok, fordi jeg var saa ung,
spille Fruentimmerroller.

Burchardt.

Saa? men det var nok vanskeligere.

Jeremias.

Na nei! det kan jeg just ikke sige, for saa lod
jeg det gaae lige op og ned, og havde heller ikke

nødig at gjøre min Stemme saaledes grov. Men siden fik jeg nok for lange Been dertil, og saa begyndte jeg ogsaa at faae lidt Skjæg, og saa sa'e de Andre, det var ikke ret anstændigt.

Burcharbt (affbes).

Jo, det er rigtigt et haabefuldt ungt Menneſke! og ham vilde jeg have indsat til min Arving! Hvilken Guds Lykke, at jeg itide fik Dinene op!

Jeremias.

Min Herre holder vist meget af at snakke med Dem selv.

Burcharbt.

Na ja, det er en gammel Vane. — Jeg ſtaaer juſt og tænker paa, at det maa være en ſtor Fornøiſſe for Deres Hr. Fader paa hans gamle Dage, at have en ſaa haabefuld Søn med ſaa ſjeldne Talenter.

Jeremias.

Oh, den Gamle maa ſlet ikke vide af, at jeg spiller. Han er nu ſaa underlig. Jeg ſkal ſige Dem, ſelv kan han ikke spille Comedie. Hvor kan han spille Elſkere? — Og ſaa ſiger han, at Comedie er ikke Andet, end Arvesynden og Satans Værk — og det er jo noget urimeligt; ikke ſandt, min Herre?

Burcharbt.

Jeg er fuldkommen af Deres Mening. — Men

De har jo en Søster; hun er vel ogsaa med i Selskabet.

Jeremias.

Na, hun er en eensoldig Pige, hun har slet ikke Lyst dertil. Nei, der er Ingen i hele Familien, der har Talent, undtagen jeg.

Burchardt.

De skulde saamænd see til at overtale hende.

Jeremias.

Mener De ikke, jeg har prøvet det? Men hun vil slet ikke.

Burchardt.

Det var rigtig ret Skade.

Jeremias.

Skulde min Herre troe det? hun kalder mig en Hansqvast, fordi jeg spiller.

Burchardt.

Ei, det er aldrig muligt! Dem en Hansqvast? Indseer hun da ikke Deres udmærkede Talenter?

Jeremias.

Hvad veed saadan en tosset Pige om Talenter! Nei, der er ikke Mange, der saaledes forstaae at skjønne paa Folks Genie, som De, min Herre. Skald jeg kan være Dem til Tjeneste i nogen Ting, skal det være mig en stor Fornøielse.

Burchardt.

Ah, jeg er Dem meget forbunden.

Jeremias.

Ífald De engang ſfulde have Lyſt til at ſee paa vore Comedier, ſaa ſkal jeg nok ſkaffe Dem Billet.

Burcharbt.

De er altfor god — maafſee jeg agter at benytte Deres Godhed.

Jeremias.

Ja gjør De kun det; det er Dem vel undt. Kanſtee De ſaa ſaaer Lyſt til at gaae ind i vort Selfab.

Burcharbt (affides).

Nu bliver det mig for broget. Tilſidſt hverver han mig til Theatret — (hoit.) Jeg frygter næſten for, at De forſømmer Tiden til Prøven.

Jeremias.

De har ſaamænd Ret; jeg havde nær glemt det over Deres angennemme Selfab. Saa vil jeg da ſige Dem Adieu, min Herre! (Affides.) Det er da ret en behagelig Mand! — (hoit.) Og, naar De vil have en Billet, ſaa ſig det kun frit ud; der ſkal rigtig Intet være i Veien. Adieu. — (Gaaer, men kommer lidt efter tilbage.) Jeg gaaer da ogsaa ret i Taaget! Nu havde jeg nær glemt det Vigtigſte. Hahaha! Jeg fik jo ikke at vide, hvor Tørreloftet er.

Burcharbt.

Naar De gaaer op ad Bagtrappen, og bliver

ved at gaae saa høit De kan komme, saa kan De aldrig tage Feil.

Jeremias.

Ja, Hr. Daniel meente ogsaa, at jeg vilde finde det, naar jeg bare gif saa længe, indtil jeg stødte Hovedet mod Taget. — Mangfoldig Tak, min Herre! — Og hvad Billetten angaaer, saa vær De kun ubekymret; den skal jeg skaffe Dem. — Adieu.

(Gaar.)

Syvende Scene.

Burhardt (alene).

Er jeg virkelig her i mit Huus? Er det ikke en Drøm, der forvirrer mig? Med min Søstersøn talte jeg, ham, som jeg blinde Taabe vilde indsætte til Arving af min Formue. Min Svigersøns Daarskab frygtede jeg, og træffer her det komplette Daarekistelem. — Er da hele Byen anstucken af en ulægelig Smitte? mit Huus angrebet fra øverst til nederst? Her, her, i min egen Stue maatte jeg høre, hvorledes Husets Lynde i mine aabne Dine holde mig for Nar. Men saa vist som jeg føler mit Die sundt og mine Kræfter usvækkede, jeg skal vise dem, at jeg er Herre i mit Huus! — Altsaa iaften er der Prøve? Uhorste Driftighed! Men jeg skal, sandt for Herren, komme over dem som Sam-

son over Philisterne! — Gud maa vide hvem jeg alt træffer der; et deiligt Compagnie upaatvøleligt. Han nævnte kun Daniel og Lisette, men mon ikke nogle af de andre Folk? I Sandhed, jeg frygter næsten for Hestene og Creaturene.

Ottende Scene.

Burhardt. — Søren Momme.

Søren.

Nu kommer han ret strax, Husbond!

Burhardt (affides).

Søren? Mon ikke han? Var det muligt? (Høit.)
Bliv, jeg vil tale med dig. (Affides.) Men det er næsten utænkeligt; han er for eenfoldig dertil. — Men ogsaa om Lisette og Daniel vilde jeg have forsvoret det — Jeg vil dog examinere ham engang.

Søren (affides).

Kors! hvad Husbond seer vred ud!

Burhardt.

Hør Søren! jeg vil spørge dig om Noget, men du maa svare mig oprigtig, hvis du ikke vil vente min høieste Brede.

Søren.

Ja, Husbond! (Affides.) Var jeg bare vel herfra!

Burcharbt.

Det kan ikke hjælpe, at du nægter; for jeg veed Alt — jeg er nøie underrettet.

Søren.

Alt Husbond! hvad har jeg da gjort?

Burcharbt.

Daniel og Lisette have allerede tilstaaet; gaaer du ikke til Bekjendelse med det Gode, saa lader jeg dig sætte i — i Tyvehullet.

Søren

(falvende paa Knæ).

Ah — — — jeg skal sige Alt, hvad Husbond vil.

Burcharbt.

Fortæl mig da Alt fra Begyndelsen til Enden.

Søren.

Jeg veed ingen Ting, Husbond!

Burcharbt.

Vil du ikke, Slubbert? Vil du heller i Tyvehullet?

Søren.

Ah — — nu skal jeg fortælle Alt
(Grædende.) Men jeg veed jo slet ingen Ting.

Burcharbt (affides).

Jeg maa tage ham med det Gode, ellers faaer jeg slet Intet ud af ham. (Svit.) Hør Søren, der

skal intet Ondt vederfares dig. Siig mig kun Alt
hvad du veed om Daniel og Lisette.

Søren.

Jeg veed kun, at Daniel er en Slynge og
Lisette en Laptaske.

Burcharbt.

Ja, det er godt nok; men har du aldrig spillet
med Daniel eller med nogen Anden?

Søren (grædende).

Med Daniel aldrig; jeg har rigtignok engang
spillet . . .

Burcharbt.

Tænkte jeg det ikke nok! — Med hvem, Menneske?

Søren.

Med Huusholderffen; men jeg skal aldrig . . .

Burcharbt.

Huusholderffen ogsaa! Den gamle Standart . . .
Nei, jeg troer, jeg bliver desperat!

Niende Scene.

De forrige. — Baharias Blom.

Blom.

En god Aften, Hr. Svoger! jeg kommer dog
vel ikke til Uleilighed?

Burcharbt.

Ah velkommen! — Undskyld et Dieblit, Hr.

Svoger! (Til Søren.) Siig mig, din Slubbert, naar spille 3?

Søren.

Jeg har kun spilt eengang, i forrige Uge — —

Burcharbt.

Kun eengang, din Kjøter! Er det ikke nok? Har jeg ikke strængeligt forbudet det? Kjender du ikke min Billie? (Til Blom.) Al, undskyld Hr. Svoger! — (Til Søren.) Hvad spillede 3 Slyngler?

Søren (grædende).

8, 11, 21.

Burcharbt.

Er du forrykt? Primer du? Hvad, svar mig, Menneffe?

Søren.

Marthe havde drømt Nummerne, og saa sa'e hun, de kom bestemt ud, fordi hun grandgivelig havde seet dem i en brændende Sol, hvorover jeg tog Sedlen halvt med hende. Men vi fik slet Intet.

Burcharbt (fortredelig).

Ei, gaae til Pokkeren! Hvem taler om Tal-lotteriet!

Søren.

Men jeg skal aldrig gjøre det tiere, det svær jeg paa, Husbond.

Burhardt.

Gaae, gaae kun! Jeg vil ikke høre Mere!
 (Søren gaaer.) Jeg maa gjentaget bede om Undskyldning, Hr. Svoger! Jeg tilstaaer, jeg er ganske forstyrret over endeel ubehagelige Scener. — Vær mig velkommen! Vi see hinanden kun sjældent, skjøndt saa nær forbundne. Det er ikke ret! Jeg havde ventet, nu og da at see min afdøde Søsters Mand og Børn i mit Huus. Men da dette ikke er skeet, har jeg været saa fri at sende Bud efter Dem, Hr. Svoger!

Blom.

Jeg og min Familie leve indtaget og deeltage ikke i denne Verdens Udspredeiser.

Burhardt (affibes).

Da synes jeg dog, at den kjære Søn forstaaer ganske godt at adsprede sig.

Blom.

Det baader og kun lidet, at leve blandt en Slægt, hvis Hjerte higer mere efter nye Moder end efter gammel Ærlighed.

Burhardt.

Nu, ja ja! Verden er rigtignok slem, men man maa være blind for at benægte det Gode, der med alt dette findes udsaaet blandt det Daarlige. I Sandhed! Meget er godt, skjøndt endeel slet.

Blom.

Daarlighed og Ugudelighed ere vore Tiders Særkjende. — Jeg saae Armod's Bønner staae huusvilde ved de Mægtiges Døre og ussel Forsængelighed sidde i Narrekappe og Bjælder paa Høisædet. Da traf jeg mig tilbage og sørgede og græd over det faldne Babylon.

Burchardt (affbes).

Maa, er han nu kommen i det Hjørne!

Blom.

Jeg saae Retten forvandstet, den Uskyldige fare ilde og Lasten triumphere. Den Retfærdiges Blod raabte til mig fra Jorden — mit Die sløvedes ved al den Uret, jeg saae — da — (fattende sig.) Dog — jeg frygter jeg gaaer for vidt. Jeg veed, vi ere i Meget af forskjellig Mening. Jeg kjender Dem som en retskaffen Mand, og er kommen for at høre Deres Begjæring.

Burchardt.

Sandt at sige, har Meget forandret sig, siden jeg lod gaae Bud efter Dem, og hvad jeg dengang havde for Die, maa jeg nu af gode Grunde lade fare. Imidlertid, jeg har hørt, at Deres Handel er gaaet tilbage. Jeg kan tænke, De har lidt Tab.

Blom.

Bisfeligen har jeg lidt Tab og er kommen til-

bage, skjøndt jeg aldrig har tragtet efter Rigdom. Tidligt erkjendte jeg, at Kinghed og Armod ere de bedste Bærn mod den overhaandtagende Fordærvelse, medens Rigdom nærer Ladhed, og sidder tilbords med Orkesløshed.

Burghardt.

Deri kan jeg ikke ganske være af Deres Mening. Skal der virkes med Eftertryk, mener jeg, at en Høben Midler maa staae til Ens Tjeneste. Af et stort Huus leve mange smaa Familier.

Blom.

Nei, de store Huse skulle ødelægges; thi de ere Vasternes Herberge og Uteerligheds Skalkeskjul — de ere som stinkende Nadsler, de ere kalkede Grave, der — — Men — jeg beder om Undskyldning — jeg gaaer virkeligt for vidt. Ifald De synes, kunne vi gaae til vore Forretninger.

Burghardt.

Nu, det er snart gjort. De veed, at Himlen har velsignet mig med endeel Formue, som jeg ønsker anbragt paa den bedste Maade. Til hvem kan jeg i saa Henseende henvende mig bedre end til Dem? De er mig bekjendt som rebelig og samvittighedsfuld; Deres Handel kan være vel tjent med rebe Capitaler. Naar De altsaa ønsker det, behøver De

luns et Ord, og hvad jeg kan gjøre, staaer til Deres Tjeneste.

Blom.

Sandeligen, jeg havde ikke ventet at finde saa stor Tro i Israel. Min rettskafne Svoger! Hvis dette Forslag var blevet mig gjort igaar, skulde jeg visseligen ikke have vægret mig for at gjøre Brug deraf. Men — jeg kan nu kun takke Dem for den Understøttelse, De havde tiltænkt mig og min Familie, men ikke benytte den. Jeg er allerede hjulpen, er idag paa en vidunderlig Maade bleven hjulpet ved Forsynets Bistand.

Burchardt.

Det er mig virkelig kjært, skjøndt mit Tilbud stfete af et godt Hjerte. Lør man spørge, hvo der har været saa brav at hjælpe Dem ud af Deres Forlegenhed?

Blom.

En Mand, der er Dem værdig: Deres Svigersøn, Hr. Malsberg.

Burchardt.

Min Svigersøn? Malsberg? Vil De have mig tilbedste?

Blom.

Nei, det være langt fra mig! — Hvert Ord, jeg har sagt, er Sandhed.

Burchardt.

Han? — Det er aldrig muligt! — Han skulde hjælpe den Trængende, skulde tænke paa Andres Nød? — Og hvormed har han da hjulpet Dem?

Blom.

Bisseligen, han har viist sig høist ædelmodig. Ei blot, at han ved en betydelig Anviisning gjorde mig det muligt at tilfredsstille den gamle Blaches Fordringer: desuden har han udsat til mine Børns Opdragelse og Underhold en Summa af 4000 Rigsdaler, hvoraf de i 3 Aar skulle nyde Renter. Ja, han har handlet mod mig som Abraham og Loth mod de Fremmede, som — —

Burchardt.

Store Gud! Skulde det være muligt? — Der-til havde han altsaa anvendt de Penge, han optog af sine Midler? — Og jeg — jeg har da saa groveligen forshyndet mig imod ham? — Men endnu kan jeg ikke troe — tilgiv mig, Hr. Svoger! jeg har saa mange Grunde til at betvivle Deres Udsagn — en Feiltagelse var dog tænkelig: hvormed kan De godtgjøre Tilforladeligheden af min Svigersøns Løfte?

Blom.

Med hans egen mundtlige Erklæring til min Datter og endmeer ved hans skriftlige Tilsagn. Jeg

har Brevet hos mig. (Tager Brevet frem.) See her!
De kjender jo hans Haandskrift.

Burchardt

(gjennemløbende Brevet).

„Indlagte Anviisning — Deres Børns Opdragelse — en aarlig Livrente af 200 Rigsdaler . . .“
Ja, ved Himlen! der kan ingen Tvivl være om.
Det staaer her jo med tydelige Ord! — O, den velsignede Dreng! Jeg kunde strax løbe hen til ham — Dog hi! Jeg vil gaae betænksomt tilværks.
Sandt nok! jeg har fornærmet ham med min sidste falske Mistanke. Men megen Taabelighed vil altid blive siddende — men det hindrer ikke! Naar blot Grunden er god! I Sandhed, min valkre Svoger! De har bragt mig en saare behagelig Tidende.

Blom.

Det glæder mig; skjøndt jeg ikke begriber hvorledes.

Burchardt.

Jeg vil oprigtig fortælle Dem Sagens Sammenhæng. Der har i lang Tid været Misforstaaelse og næsten aabenbar Uenighed mellem min Svigersøn og mig. Hans evige Syslen med Privattheatret, hans flette Deconomie, der syntes at true ham med fuldkommen Udelæggelse, bevægede mig til strengere Forholdsregler. — Alt var imidlertid

forgjæves; Spændingen var paa det Høieste, da jeg hørte, at han havde optaget 1000 Rigsdaler af sin Mødrenearsv til Fordeel for Theatret. Skjøndt opbragt herover, besluttede jeg dog en Tid at see Sagerne an, især da han lovede mig bedre Deconomie for Fremtiden. Men tænk Dem min Forbauselse og Brede, da jeg erfarede, at han idag endnu havde ladet sig udbetale 4000 Rigsdaler af sine Midler! Jeg kunde ikke troe Andet, end at disse Penge skulde ligesaa hensigtsløst bortkastes, og min Beslutning stod fast, at overdrage Størstedelen af min Formue fra min Svigersøn og Datter til Deres Børn, min vakre Svoger! Men, foruden at jeg senere har faaet nogle andre Betæneligheder, vil De indsee, at jeg nu bør opgive denne Plan.

Blom.

Gud forbyde ogsaa, at jeg nogensinde skulde opfylde mit Huus med uretfærdigt Gods. Deres Formue tilkommer Deres Datter og hendes retskafne Mand medrette.

Burghardt.

Jeg haaber ogsaa, paa en bedre, værdigere Maade at kunne være Dem til Gavn. I det Mindste skal jeg ikke staae tilbage for min Svigersøn i Uedelmodighed. — Lad os fra denne Dag

Slutte et nærmere Venfskab. Vi kjende nu hinanden, og have ikke nødig at frygte for Misforftaaelfe.

Blom.

Jeg haaber, at Gud vil holde fin Haand over vort Venfskab.

Burghardt.

Men, Tiden gaaer — jeg maa bede Dem have mig undfkyldt; min Nærværelfe kræves andetfteds.

Blom.

Brug Deres Beqvemmelighed! De veed, jeg er en ligefrem Mand.

Burghardt (affides).

Jeg faaer et Indfald! — Hvad om jeg tog den Gamle op med paa Tørreløftet? Han vil fagtens gjøre ubehagelige Opdagelfer der; men engang maa han dog lære at kjende fin talentfulde Søn. (Svit.) Ifald De havde Lyst, kunde De gjøre mig Selskab. Jeg har desværre opdaget, at Tjenerne og Pigerne her i Huset, jeg kan tænke, smittede af deres Herfskab, hemmeligt spille Comedie, ja endog holde Prøve iaften her i mit Huus paa Tørreløftet. Jeg har nu ifinde at lufte ud deroppe, og feie det skadelige Utøi ud af Huset. Jeg gaaer nu derop; vil De følge med?

Blom.

Gjerne, hvis De ønsker det, ffjøndt jeg nødig

blander mig med den letfindige Tids Daarligheder. Men kanstee min Upartiffhed kan forebygge et for heftigt Udbrud af Deres billige Brede.

Burcharbt.

Vel muligt; naar blot ikke Deres Indignation kommer til at overgaae min. Jeg sætter, at De traf Deres egne Børn beroppe.

Blom.

Det er saavist ikke tænkeligt; dertil har jeg for meget afholdt dem fra denne Verdens Tant og Taabelighed.

Burcharbt.

Man har dog hørt saa galt før. Hvorofte bærer ikke et hyperligt Træ flette Frugter? De har jo en Søn, veed jeg, der er i Glarmesterlære. Han maa nu netop være i den Alder, hvori Ungdommen er stærkt udsat for Fristelser; slet Exempel kan gjøre meget.

Blom.

Jeg stoler paa, jeg har tugtet mine Børn saa vel, at Fristelsen ikke har Magt over dem.

Burcharbt.

Siig ikke det, kjære Svoger! Slangen ligger skjult bag den forbudne Frugt, og den er virksom.

Blom.

Sandeligen, De gjør mig ganske urolig. Jeg

haaber dog, at De kun skjemter — De skulde dog vel Intet vide?

Burchardt.

Ih, gjør Dem ingen urolige Tanker, Hr. Svoger! Ulykken er ikke saa stor endda. (Mens de gaae.) Man skulde ikke troe det, men det er dog baade vist og sandt, at en Glarmester kan have stor Nytte af at spille Comedier, besynderligt det rørende Slags.

Femte Act.

Første Scene.

Et stort, rummeligt Torreløft; noget Løi hænger i Baggrunden paa Snorer.

Jeremias. Lisette. Daniel.

(Den Sidste rober op i en Ruffert, hvori Dragter o. s. v.)

Lisette.

Kom, min lille Ven! Skal jeg hjælpe dig Hjælmen paa?

Jeremias.

Nei, vist ikke! Jeg kan nok hjælpe mig selv.

Lisette.

Den sidder min Tro forkeert; lad mig tage fat.

Jeremias.

Sikke Snak! Kan jeg ikke nok sætte saadan En paa Hovedet? Skjød De Dem bare selv, og lad mig være.

Lisette.

Lad dig nu sige, min Ven! hører du? Den

Hjelm kan aldrig sidde saaledes; den maa længer ned i Hovedet.

Jeremias (affbes).

Det kjedelige Dyr! Jeg var tilfreds, hun vilde lade mig i Ro — (høit.) Skal vi nu ikke snart begynde, Hr. Daniel?

Daniel (kommer frem).

Giv Tid, min Gut! Hverken Commissionairen eller Nogen af de Andre ere komne.

Lisette.

Skal vi vente paa dem, saa faae vi nok aldrig begyndt. Det vil jeg kun sige dig, varer det for længe, saa gaaer jeg min Vej. Jeg er desuden slet ikke oplagt iaften.

Daniel.

Nu kunde vi jo for det Første prøve Jeremias's Monolog. Kom herhid, min Søn! og lad mig see, hvorledes du vil bære dig ad. — Staae nu lige, løst Hovedet godt iveiret og lad Armene hænge frit! Saa! — Ikke indad med Benene! Vær ikke saa stiv, men ugeneert, min Søn! — Ei, fy for Fanden! lad dog ikke Hovedet dingle saa dumt paa den ene Skulder! — Viis dig nu som en rask Joseph! — Maa begynd nu! saa skal jeg soufflere. Her har jeg Bogen.

Jeremias

(som Joseph, har imidlertid taget en kort Raabe paa og declamerer monotont, med noget Smægtende i Stemmen).

„Her vil jeg hvile mig paa denne Høi
 Og trække Beiret under Palmers Skygge.
 Her vil jeg søge, langt fra Hoffets Siøi
 Hos dig, Natur, i Gensomhed min Lykke.
 O Pharao! imens dit Rige lider,
 Du sætter alle dine Lys i Pyramider.“

Daniel.

Lys i Pyramider? Hvor staaer det?

Jeremias.

Det staaer i min Rolle.

Daniel.

Det kan jeg aldrig troe. — Ei, der staaer:
 „Og sætter al din Lyst i Pyramider.“

Jeremias.

Hvad ligner det, at sætte Lyst i Pyramider? —
 Det er jo meget rimeligere at sætte Lys i Pyramider.

Daniel.

Siig du blot hvad der staaer og bryd dig
 aldrig om Kesten. — Men — jeg er heller ikke til-
 frede med din Declamation. Du maa bringe lidt
 meer Variation i din Stemme. Det gaaer saa
 bandsat i eet Kjøre.

Jeremias.

Oh, det er jo justement godt, at det gaaer i eet

Rjøre. Skulde jeg maaskee blive stikkende i 'et paa Halvveien.

Daniel.

Forstaae mig ret! Jeg mener, at du maa lade din Stemme nu og da stige noget, og saa igjen synke. Dernæst er du altfor besfeden med at bruge dine Arme; ja, naar man tog det nøie, kunde man sige, at du slet ikke brugte dem, siden de hele Tiden hang ned som to Rjødpølser.

Jeremias.

Jeg veed heller ikke, hvoraf det kommer, at, hvergang jeg vil løfte Armene iveiret, er det ligesom der hang Blylodder ved dem. Jeg veed slet ikke, hvor jeg skal gjøre af dem.

Daniel.

Jeg har et Forslag: jeg vil vise dig alle Gestus, saa kan du gjøre dem efter mig.

Lisette.

Oh, men saa plag ikke det stakkels Menneſke! han gjør det jo saa godt han kan.

Daniel.

Ei, Lisette, det kan man sige om enhver Sthmper. — Bliv kun ved, Jeremias, og husk paa at stige med Stemmen!

(Daniel gjør Gestus, som Jeremias efterligner, mens han declamerer det Følgende med forkeert Stigen og Falden.)

Jeremias.

„Hvor er' vi Menneſter dog ſmaa! Hvor lidt
 Kan vi beherſke vore Lidenſkaber!
 Uagtet Alt hvad jeg har gaaet og ſtridt,
 Jeg frygter for, at jeg til Slutning taber.
 Fru Potiphar, til Trods for hendes Rænker,
 Er mere farlig for mig end jeg tænker. Pause.
 Hvad ſkal jeg“

Daniel.

Alt, dit Umenneske! Her ſkulde du jo ſtandſe
 noget; der ſtod jo udtrykkeligt i din Rolle „Pause.“

Jeremias.

Det har jeg nok ſeet, og ſtuderet længe nok
 derpaa. Skal jeg ikke ſige det med?

Daniel.

Ei, det er til at blive gal over! — Det be-
 tyder, at du ſkal holde op!

Jeremias.

Skal jeg holde reent op? Hvad ligner det?

Daniel.

Alt nei! Du ſkal blot ſtandſe lidt. — Tag nu
 den ſidſte Linie igjen, ſaa ſkal jeg ſige dig til.

Jeremias.

„Fru Potiphar, til Trods for hendes Rænker,
 Er mere farlig for mig end jeg tænker.“

Daniel.

Naa, ſtop nu lidt!

Jeremias (affides).

Det er da naragtigt! Nu skal jeg med Get holde op her.

Daniel.

Bliv nu ved!

Jeremias.

„Hvad skal jeg svare hende, naar hun lokker
Mig underfundig med forbuden Frugt?
Og naar jeg nu i min Beslutning rokker,
Hvor faaer jeg da med mine Sandser Bugt?
— O, denne falske Qvinde . . .“

(Kommer til at nysse og bliver ved af og til under Daniels Replik.)

Lisette.

Gud velsigne dig, min lille Ven!

Daniel

(kaster sig fortvivlet paa en Stol).

O, I retfærdige Guder! dette Menneſke bringer mig i Graven. — Ei, saa hold dog op engang med den affhyelige Nysen!

Jeremias.

Herregud! hvad kan jeg for, at jeg nyser; hvor kan jeg tvinge mig?

Daniel.

Men du skal tvinge dig! Begriber du da ikke, at hele dette følelsesfulde Sted gaaer i Skudder-Mudder, naar du blot snyder din Næse, endſige,

naar du nyser? En dygtig Stuespiller maa være hævet over flige dyriske Fornødenheder.

Anden Scene.

De Forrige. — Mathias Knap (med sædvanlig Hast).

Knap.

God Aften, mine Venner! En god Aften, mine brave Kunst-Brødre og Kunst-Søstre! Jeg kommer dog til rette Tid?

Daniel.

Jo, det er en deilig Tid at komme paa! Vi have ventet over en Time paa dig. Og de Andre komme slet ikke, saa vort Selskab istedetfor Samdrægtigheden burde hedde Seendrægtigheden.

Knap.

Undskyld, sødeste Ven! Jeg har havt tusinde Ting at varetage: Jeg blev opholdt i Skifte-Samlingen — maatte siden indcassere adskillige Regninger — talte underhaanden med en Mand om Salget af hans Eiendom, og skrev en Klage til Magistraten for Frugthandler-Corporationen, og et skarpt Indlæg til Politievennen angaaende Gade-Dplysningen — men anonymt, forstaaer sig!

Daniel.

Ei, lad mig blot blive fri for dine smukke Forretninger; jeg er plaget nok alligevel.

Jeremias.

Skal jeg begynde igjen, Hr. Daniel? Nu troer jeg ikke, at jeg kommer til at nyse meer iaften.

Daniel.

Jeg vil ikke høre mere af din ulykkelige Monolog. Lad os heller tage Scenen, hvor Fru Potiphar frister dig.

Knap.

Saa skal jeg altsaa først komme frem og fremfise den skjøne Afstedstale, inden jeg stiger i Bognen.

Daniel.

Vel! Derhenne over Rufferten ligger en Hjelm og en Kappe til dig.

Knap.

Jeg skal hurtigt blive transfigureret. Du skal ikke kjende mig igjen, saa stolt skal jeg træde frem som den egyptiske Minister. Der skal være en Adel og en Grandezza i mine Bevægelser, saa at Ingen skal kjende Commissionair Knap igjen. See blot, hvilken Drappering! hvilken majestætiff Holdning. Ah, min Ven! jeg skal gjøre Underværker!

(Smidlertid har han taget Hjelm og Kappen paa, og Lifette et Diadem og over det et langt, hvidt Slør; de stille sig frem paa Scenen; Jeremias staaer lidt til Siden.)

Knap (som Potiphar).

„Farvel! jeg maa afsted! Thi Thronen vakler,
Dg Oprørs Hær i Rigets Midte staaer.

Imellem Fredens stille Tabernakler
 Som Luer Tvedragt imod Himlen flaaer.
 Hvis dette gode Sværd ei gjør Mirakler —"

(seer, at han intet Sværd har.)

Guds Død og Pine, Børn! det falder mig
 først nu ind: jeg maa have et Sværd, en Dyren-
 dal! Glem ikke det, Daniel!

Daniel.

Det skal huskes. Bliv du kun ved!

Knap.

„Hvis dette gode Sværd ei gjør Mirakler,
 Dit Regimente, Pharao, forgaaer!
 Farvel, min Hustru! Vrens Stemme kalder!
 Stridshingsten vrindsker og Trompeten skralder!“

(Gjør en pompos Vending og siger til Daniel.)

Var det ikke en magnifique Bortgang?

Daniel.

Jovist. — Nu kommer Lisette.

(Strax efter at Lisette har begyndt sin Replik, lade Burcharbt og
 Blom sig see i Baggrunden, hvor de skjule sig bag det paa Sno-
 rerne hængende Løi. Søren Momme holder Vagt ved Døren.)

Lisette

(som Fru Potiphar).

Forhadte Lod! forhadte Ægtemage!
 Sid han i Kampen faldt for Dødens Lee!
 O, dette Menneſke, det er min Plage!
 — Men tøs! der kommer Nogen . . . Lad mig see!“

Daniel.

Undskyld, min rare Lisette, at jeg afbryder dig; men ved denne sidste Linie maa du endelig ikke blive staaende stille paa samme Plet, men gaae tilside, som om du søgte din Liebhaber.

Lisette.

Na, vil du bare lade mig raabe! Jeg veed meget godt, hvor jeg skal staae eller ikke. Her skal jeg justement blive hvor jeg er. — Jo, det vilde lade kjønt, om en egyptisk Ministerfrue føitebe omkring fra den ene Side af Theatret til den anden. Man kan nok mærke, du forstaaer dig slet ikke paa den ægte Action.

Daniel (affbes).

Med Lisette skulde Fanden disputere idag! (Svit.)
I visse Maader har du endelig Ret.

Lisette.

Javist har jeg Ret, naar du bare vilde holde dine selvflogne Bemærkninger for dig selv! — See, nu er jeg reent ude af det for din Skyld. Hvor var det nu, jeg slap?

Jeremias (tjenstagtig).

„O, dette Menneſke, det er min Plage!“

Lisette.

Tak, min lille Ven! — Hahaha! Det kan

passer som en Finte til den superkloge Herre derhenne. Altsaa:

(Med Betydning til Daniel.)

„O, dette Menneſte, det er min Plage!

Men tys! der kommer Nogen! Lad mig see...

Ja, det er ham! — Velkommen, Prinds, tilbage!

Lad mig omfavne — — —“

(Udstøder et Skrig, da hun, ved at vende sig mod Siden, bliver Burchardt vaer, der imidlertid tilligemed Blom har nærmet sig saameget som muligt og nu pludseligt træder hen for hende. Jeremias, der lidt forhen har bemærket sin Fader, kryber forstræffet tilside. Commissionairen retirerer mod Baggrunden. Daniel, der ikke kan undløbe, hænger med Hovedet.)

Tredie Scene.

De forrige. — Burchardt. Bacharias Blom.

Burchardt.

Velkommen, min Prindsesse! Velkommen, I Dagdrivere tilhobe! — Ei, min smukke Kammerjomfru og Primadonna! Du seer jo ud som Dronningen af Saba.

(Da Burchardt nærmer sig Lisette, striger hun: „Lad mig slippe ud! han myrder mig!“ løber mod Udgangen, hvor hun kaster Søren tilside, da han vil holde hende tilbage, og løber bort, mens Søren raaber: „Der rendte hun, Guds ond!“)

Burchardt.

Hun undløb os altsaa; men vi have det Bedste tilbage: Kronen og Brydelsen for dette heilige Sel-

skab! Med eet Ord: Theater-Entrepreneuren i egen høie Person staaer for os! — Hvorfor er du saa taus og nedslaaet, min Søn? Giv dig tilfreds! Jeg skal ikke forstyrre dig for Fremtiden. Du skal faae et roligt, romantisk Logis i Kjøbenhavns Arbeidshuus for Løsgjængere. Der vil du finde en prægtig, udvalgt Troupe. (Efter et Ophold.) O, du fuldendte Billede paa vore Tiders Daarskab! Var det dig ikke nok, at hjælpe og understøtte din Herre? Maatte du endelig ogsaa lade dit eget Lys skinne? — Men jeg skal sandt for Herren snart bringe dig paa andre Tanker! — Marsch ud med ham! Tag ham fat, og lad Øvrigheden behandle ham — —

Blom.

Kjære Hr. Svoger! Lad ikke Breben faae Overhaand! Man bør holde slige Folk endeel tilgode i Betragtning af det Mørke, hvori de vandre.

Daniel.

Naadige Herre! Ifald jeg turde fremsføre et Par Ord til mit Forsvar . . .

Burchardt.

Dit Forsvar? Hvormed vil du besmykke din exempellose Driftighed, her i mit Huus, mod mit Vidende og Villie at samle vildfremmede Personer, anstille Prøver og gjøre mig til en Fabel over hele Byen?

Daniel.

Af, naadige Herre! Det kan ikke undskyldes! Hvad det angaaer, da kan jeg kun bede om Naade og Pardon. Men ifald det kunde tillades mig, at anføre et Par Ord til Forsvar for min unge Herres og min Lyst til den dramatiske Kunst i Almindelighed —

Burcharbt.

Det vil blive et artig Forsvar! — Nu lad høre!

Daniel.

Naar Herren gunstigt vil undersøge alle Ungdommens Forlystelser, vil De finde, at Comediespil blandt alle er den uskyldigste.

Burcharbt.

Derpaa skulde jeg stærkt tvivle.

Daniel.

Hvad vil da naadige Herre have, at unge Mennesker skulle foretage sig i deres Fritimer! Skulle de tilbringe deres Tid i Dlhuse, Biinkjældere eller hos Conditorer? eller skulle de gaae ind i en Klub? Jo, der anvende de rigtig deiligt deres Tid; for, naar de ikke ville politisere hen i Veiret om Europas Monarcher, Grækenlands Frihed, Sydamerika og de spanske Cortes, eller hvad det Djævelskab hedder, saa staaer der ikke Andet tilbage, end at smedde sig

fast ved et Spillebord, og øde baade Penge og Tid fra den tidlige Aften til langt ud paa Natten.

Burcharbt.

Ei, hvilken Snak! Kan man ei paa en fornuftig Maade tilbringe sin Tid i en Klub?

Daniel.

Jo, det forstaaer sig, man kan snapse og drikke Punsch, det glemte jeg.

Burcharbt.

Jh, saa skulde du da ogsaa have tusinde Stokkeprygl — (tilbageholdes af Blom.) Men siig mig, din spilder man ikke sin Tid ved at spille Comedie? Der man ikke sine Penge derved?

Daniel.

Jeg skal aldrig nægte, at en Hoben Tid og Penge gaae med ved slike dramatiske Dvælseser; men det kan man sige om alle andre Forlystelser, der dog langt fra ikke ere saa uskylbige, ja give stundom stor Forargelse. Paa den anden Side derimod bidrager Skuespilkunsten meget til at uddanne og forbedre Folk.

Burcharbt.

Jo, det er en retskaffens Forbedring! Maa du ikke forsømme dine Forretninger over lutter Prøver, Anstalter og Forestillinger? Hvor kan du passe din

Dont, naar du ideligt har taabeligt Fjas i Hovedet, som du anseer for det Vigtigste?

Daniel.

Naadige Herre! jeg anseer det ikke for det Vigtigste, men blot for en uskadelig Tidsfordriv, en uskyldig Afverling efter flere Ugers Plage. Deres Hr. Svigersøn har vist aldrig havt Anrsag til at klage over, at jeg forsømmer hans Forretninger; tværtimod, da jeg er ansat som Bud ved hans Privattheater, kommer det mig vel tilpas, og jeg har utrolig Nytte af selv at spille Comedie.

Burchardt.

Ei hold op med den taabelige Snak! At tale med dig er at slaae Vand paa en Gaas. (Til Blom.) Nu, Hr. Svoger! hvad raader De mig at gjøre med disse Menneſter?

Blom.

Ifald jeg tør raade, saa vil jeg anbefale Lemfældighed; herved er maaskee Forbedring mulig. Desuden er det fromt og rigtigt at beherske sin Brede.

Burchardt (affbes).

Nu, vi faae at see, hvorledes den gode Mand kan beherske sin egen Brede! — (Søit.) Velan, jeg vil nærmere overveie Sagen. Imidlertid maae vi dog først mønstre de øvrige respectable Medlemmer. —

Hvem er nu for det Første den unge vindtørre Herre derhenne med Kasserollen paa Hovedet? (Jeremias nærmer sig langsomt.) Ei, ei! min unge Ven! hvorfor saa modfalden? Jeg mærker nok, at Altting er forloren paa Dem, endogsaa Modet. — Siig mig, kjender De den gamle Herre der?

Jeremias.

Det var et underligt Spørgsmaal! Skulde jeg ikke kjende min egen Fa'er?

Blom.

Hvad hører jeg? Hvilken Stemme! Røsten er Jacobs, men Hænderne ere Esaus. — Jeremias, er det dig? Svar mig, Jeremias?

Jeremias.

Javist er det mig. Hvem skulde det ellers være?

Blom.

Og du, min Jeremias, min Søn, min Diesteen — dig skal jeg træffe her? Det er ikke muligt! — Svar mig! Har du besmittet dine Hænder og blandet dig med disse Midianiter og Philistere?

Jeremias.

Men Herregub! Det kan Fa'er jo nok see, at jeg er med; hvad skulde jeg ellers her og med alt dette paa?

Blom.

Alt, skulde jeg opleve en saa stor Sorg! Ugude-

lige, vanartebe Søn! — Bort med disse edomitisse Brydelsler! De ere en Affky for mine Dine. (Jeremias tager Hjelmene og Raaben af.) Af, Hr. Svoger! mit Hjerte er færdig at briste af Sorg.

Burghardt.

Jeg kan ikke trøste Dem bedre end med Deres egne Ord: det er en from Pligt at beherske sin Brede! skjøndt jeg veed, det er et Bud, der er vanskeligt at opfylde. — Tag Deres uborne Søn hjem med Dem. Hold ham strengt, og hav et vaagent Øie med alle hans Skridt. Han er ung; Daarskaben kan ikke have flaaet dybe Rødder hos ham. — Og du, Patron! (Til Jeremias.) Hvis du tiere lader dig see i mit Huus for at lade dine dramatiske Talenter skinne, saa kan du vente at blive kastet ned ad Trapperne.

Jeremias.

Aa, min Herre! De har slet ikke nødig at tale saa uhøfligt. De maa gjerne kaste mig ned ad Trapperne, skjøndt jeg ellers nok kan gaae selv. — Men jeg paastaer dog, at De ikke har handlet smukt i at føre et ungt, uerfarent Menneske bag Rygget.

Blom.

Jeremias! hvis du ikke lægger Baand paa din Tunge . . .

Burcharbt.

Lad ham kun tale! Han har ikke bedre Forstand. — Gaae nu i Guds Navn, Hr. Svoger! Det kan ikke være Dem behageligt at blive længere paa dette Sted.

Blom.

Farvel da, Hr. Svoger! Jeg maa takke Dem, fordi De har aabnet mine Dine, skjøndt jeg gjør det med et blødende Hjerte. — Og du, vanartede Barn! med hvis Synder jeg ligesom Ypperstepræsten Samuel hjemføges, følg mig og viig ikke fra mig! Jeg skal vise dig, at du ikke er for stor til at tugtes.

(Gaaer.)

Jeremias

(følgende Faderen).

Naa, nu faaer jeg da en Sparlagenspræken paa Veien!

Fjerde Scene.

De forrige, uden Blom og Jeremias.

Burcharbt (til Daniel).

Er der flere Genier tilbage? Jeg synes, jeg skimter En, der har forstuffed sig bag Tøiet. Hvem er det? Før ham hen til mig!

(Commissionairen, der hidtil flere Gange har søgt at slippe ud, men er bleven forhindret deri af Søren, føres frem af Daniel.

Rappen, hvori han indtil nu har hyllet sig, kaster han fra sig, men beholder i Forvirringen Hjelman paa. I det han under endeel Bukninger træder frem for Burchardt, stræber han, skjøndt med ringe Held, at conservere den bedste Fatning.)

Knap (stammende).

Gunstige Hr. Patron! — Det glæder mig at see Dem sund og frisk — Det er mig ubeskriveligt — behageligt —

Burchardt (høist forbauset).

Hva — Hvad? Seer jeg ret? Min Commissionair! Ih, du retfærdige Himmel! skal jeg træffe Dem her? Hvad gjør De her?

Knap.

Belædste Hr. Principal! — Jeg — jeg kom her forbi — jeg var her i Huset — ved en ganske besynderlig Hændelse — Og, da jeg justement — forstaae mig ret — jeg har — ja jeg har dette Selskabs Commissioner at besørge, er dets Agent i tvivlsomme Tilfælde, dets Consulent — —

Burchardt.

Nei, seer man! Selskabets Agent! Det var rigtig en hæderlig Post. — Saa De spiller ikke selv med?

Knap.

Nei, Gud bevares! Jeg udfører kun Selskabets Commissioner! Ikke sandt, min brave Daniel?
(Daniel tier og trækker paa Skuldrene.)

Burcharbt.

Men tør man spørge Hr. Agenten, hvad det er for en skjønne Livvagtshue, De har paa? Hører den med til Deres Uniform som dramatisk Consulent?

Rnap

(tager den forstræffet af).

Ah den! — Al ja, jeg tog den paa af et Slags ungdommelig Overgivenesshed — for at see, hvorledes den klæbte mig.

Burcharbt.

Jo, den klæder Dem upaaklageligt. — (Til Daniel.) Na hør, Daniel! vil du ikke, naar du ellers venter nogen Overbærenhed fra min Side, svare mig bestemt og kort: er Commissionair Rnap Medlem af Deres Selskab eller ikke?

Daniel.

Raadige Herre! Det vilde kun lidt hjælpe Commissionairen, om jeg fortab, hvad i al Fald enhver Anden af Selskabet og i Besynderlighed Lisette vilde gjøre sig en Fornøielse af at fortælle: at Hr. Mathias Rnap er Medlem, og tilmed et af vore duestigste Medlemmer.

Burcharbt.

Man maa rigtig indrømme Dem, Hr. Rnap! De er en Mand af mangesidige Talenter. Skuespiller, Commissionair og ovenikjøbet complet Veir-

hane og Bendekaabe, Alt er De i een Person, og Alt driver De med Virtuositet. Og Dem skjænkede jeg min Fortrolighed? Bed Deres Hjælp haabede jeg at virke paa min Svigersøn? Undseer De Dem ikke ved at staae saa blottet og ussel for en brav Mand's Dine?

Knap.

Alt, Villien var god, men Kjødet skrøbeligt! Vi ere Alle Menneſter! Jeg stoler paa Deres Overbærelse — —

Burghardt.

Gaae fra mine Dine! Jeg angrer, at jeg nogenſinde har indladt mig med en Mand af ſaa tvetydig Character. Jeg vil i Morgen tale nærmere med Dem. (Til Daniel.) Og du, Meſter for alle diſſe Dumheder! følg mig til din Herre. (Betænker ſig.) Nei, bliv her! I ſkal begge blive her. Jeg vil give min Datter Troen i Hænderne. Jeg vil føre hende herop. Hun ſkal ſelv med egne Dine ſee, til hvilke Daarligheder hendes og hendes Mand's Opførelſe giver Anledning. (I det han gaaer.) Pas vel paa, Søren! og lad Ingen komme ud. Jeg er her ſtrax igjen.

(Gaaer.)

Femte Scene.

Daniel. Knap. Søren Momme.

(De tvende Første staae i Forgrunden, hver paa sin Side af Theatret.)

Knap

(efter et Ophold).

Daniel!

Daniel.

Hvad vil du mig?

Knap.

Vi sidder i Fælten.

Daniel.

Det veed jeg.

Knap.

Hvorledes slippe vi ud igjen?

Daniel.

Det veed jeg ikke.

Knap.

Hvad staaer du da og tænker paa? Jeg synes, du seer saa speculativ ud.

Daniel.

Jeg anstiller Betragtninger over det menneskelige Livs Forgjængelighed, over — — —

Knap.

Ei, er det nu Tid at anstille Betragtninger.

Tænk heller efter, hvorledes vi med Være slippe herfra.

Daniel.

Var jeg bare herfra, brød jeg mig Pokker om jeg var sluppen med Være eller ikke.

Knap.

Det er endelig ogsaa min Mening. Hør, Daniel! (Rykker nærmere til ham.) Troer du ikke, at den tobenede Cerberus, der staaer ved Døren, lader sig bestikke?

Daniel.

Jeg tvivler derpaa; men du kan jo probere.

Knap.

Du har Ret, probieren ist keine Kunst. — Na, hør, min gode Mand! pft!

Søren (kommer frem).

Vil han tale med mig?

Knap.

Lad os slaae en lille Sladder af, Kammerat! — Sæt han sig kun ned, min Fa'er!

Søren (tvær).

Nei, Tak! jeg kan nok staae.

Knap.

Er det ikke Søren Memme, han hedder?

Søren

Jo; har han noget mod det Navn?

Knap.

Gud bevares! det er et Hædersnavn. De Mommer ere bekjendte i den danske Historie. Paa Absalons Tid levede en Canonicus Momme.

Søren (arrig).

En Gripominus? Det er Løgn i hans Hals! Der har ingen Gripominusser været i min Familie.

Knap.

Min kjære Ven! han misforstaaer mig. Jeg siger en Canonicus; det er det samme som — som en Sigbærer eller en Bedemand. Det var sgu en hæderlig Mand.

Søren.

Der har ingen Sigbærer været i min Familie.

Daniel.

En Canonicus er det Samme som en Klokker, Søren; og Klokkere har der bestemt været i din Familie.

Søren.

Nei, ikke det jeg veed. Min Fa'er var Bonde og min Fa'ersfa'er var Bonde og min Oldefa'er var Bonde, og saadanne videre.

Knap.

Tak han Gud til, at han er født Bonde. Er ikke Bondestanden den hæderligste Stand i Landet? Jeg har altid havt stor Æstime for Bønderne, og

hvor jeg kan, taler jeg deres Sag, og viser mig som deres Ven. — Jeg har her en gammel Sølv-Nigsort, tag han kun den som et Tegn paa mit Venskab.

Søren.

Tak skal han ha'e. Naar Pengene sidde saa løst paa ham, kan jeg sagtens tage derimod.

Knap.

Na, hvad gjør man ikke for en god Ven. — Hør, lille Søren, jeg har et nødvendigt Grind hos en Mand ude i Byen; vil han ikke for et Dieblit lukke mig ud. Jeg kommer strax igjen.

Søren.

Husbond har forbudt mig at lukke Nogen ud.

Knap.

Men Guds Død og Pine, jeg kan umuligt blive her.

Søren.

Ja, hvad vilde han heroppe?

Knap.

Vær nu fornuftig, lille Søren — det skal ikke komme an paa et Par Skilling — jeg maa min Sjæl ned.

Søren.

Ned skal han nok komme. Husbond kaster baade ham og Daniel ned ad Trapperne.

Daniel.

Spar dine Ord, Mathias; naar Søren først begynder at blive vittig, saa seer det farligt ud.

Knap.

Na, fikke Snak! Søren er jo en Menneſkeven. Ikke ſandt, lille Søren — (flapper ham.) han lader mig nok ſlippe ud.

Søren.

Det er det Samme — han ſkal faae Lov at ſlippe ud, baade han og Daniel.

Knap.

Sa'e jeg det ikke nok — Søren er en Menneſkeven — (gaaer mod Loftsdøren.) Kom nu, lille Søren, og luk mig ud — jeg har Haſt.

Søren.

Nei, den Bei kan han ikke komme ud; det har Huſbond forbudt mig.

Knap.

Det er mig ſgu ligegodt hvad Bei jeg kommer ud, naar jeg blot ſlipper herfra. — Hvor kan vi da gaae ud, lille Søren?

Søren.

See der — ud af Loftſlugen.

Knap.

Ud af Loftſlugen? Er han fra Forſtanden? Saa brækker jeg jo Halsen.

Søren.

Han har en haard Hals; den holder nok.

Knap.

Men vær dog rimelig, lille Søren.

Søren.

Nu har jeg sagt ham min Mening. (Gaaer hen til sin Post.)

Knap.

Den Rjoster! der gif da min Rigsort fløiten til ingen Nytte.

(Jeremias raaber udenfor! Luf op, Luf op! det er mig.)

Daniel.

Det er Jeremias; hvad vil han?

(Søren lukker Jeremias ind.)

Sjette Scene.

De forrige. — Jeremias (kommer forstyrret ind).

Jeremias.

Hvorfor lukker I mig ikke ind?

Daniel.

Hvad gjør du her endnu? Din Fa'er traf jo af med dig.

Jeremias.

Da vi kom ned paa Trapperne, havde han for lang Tid siden glemt, at jeg gif bag ham — han kan jo ingen Ting huske — og saa rendte jeg til-

bage og skjulte mig bag Loftsdøren, indtil den gamle Herre var gaaet.

Daniel.

Men hvad vil du nu?

Jeremias.

Jeg vil blive her.

Daniel.

Her? Er Du ikke ved dine Sandser?

Jeremias.

Jeg gaaer ikke hjem i Nat.

Daniel.

Men hvorfor ikke?

Jeremias.

Jeg har mine Grunde.

Knap.

Vil du kanskee slaae en lille Sviir af, din Strik; hvad? Eller har du en Kendezvous i Baghaanden?

Jeremias (undsæelig).

Na, hvor kan De nu troe — Nei, naar De endelig vil vide det, saa er det ikke Andet, end — —

Knap.

Na, ud med det!

Jeremias.

Jeg vil ikke have Brygl af Fa'er, naar jeg kommer hjem.

Knap.

Det har min Sjæl ingen Nød.

Jeremias.

Jo, jeg kjender nok Fa'er, naar han først be-
ghnder.

Knap.

Ei, jeg vil parere —

Jeremias.

Hvor kan De nu disputere? Det er jo Noget
jeg maa vide bedre. Har jeg ikke prøvet det før?

Daniel.

Oh nu! Ulykken er da heller ikke saa stor.

Jeremias.

Jo, det vilde klæde net — jeg som Elfter
skulde tage mod Brygl!

Knap.

Har ikke mange honnette Folk faaet Brygl før
dig? Imellem os sagt, det er ikke længe siden, at
jeg selv blev pryglet, og det ovenikjøbet af en Mand,
hos hvem jeg havde Penge at indcassere — det
ryster man af sig.

Jeremias.

Ja, jeg er nu engang saadant et Menneske:
jeg har Antipathie mod Brygl.

Daniel.

Men, naar du bliver her, saa risquerer du, at

blive opdaget og at staae som en Martyr for din point d'honneur.

Jeremias.

Saa lad mig heller være en Martyr —

Daniel.

Men, naar jeg nu siger dig, at vi hvert Døgn bliif vente den gamle Hr. Burchardt tilbage, har du da isinde at tage mod Brygl baade af ham og af din Fa'er?

Jeremias (forstræffet).

Hr. Burchardt? Ham, der kom før herop med Fa'er?

Daniel.

Just ham.

Jeremias.

Saa vil jeg strax gaae; jo der kom jeg til den Kette —

Knap.

Gaae du kun hjem og tag mod dine Brygl som en lydige Søn. Imorgen er det glemt.

Jeremias.

Det er slet ikke for Bryglens Skyld; det er meest for Vrens —

Knap.

Din Vren lider min Sjæl ikke derved. Sørg blot for at det skeer under fire Dine.

Jeremias.

Det har ingen Nød; han pleier altid at prygle mig i et Bærelse tilgaarden, hvor han holder Bøn, og hvor Ingen ellers kommer.

Knap.

Ja, saa er jo det Hele en Bagatel, naar der ingen Vidner ere.

Jeremias.

Saa vil jeg da gaae — (tøvende.) skjøndt Gud veed, det er slet ikke behageligt — man kommer hjem og tænker, man kan fornøie sig med sin Familie efter Dagens Slid og Slæb, og saa faaer man Prygl — Men det er det Samme — jeg vil dog gaae hjem.

(Gaaer mod Udgangen, men standses af Søren.)

Søren.

Stop, go'e Karl — han kan ikke komme ud.

Jeremias.

Hvad, kan jeg ikke komme ud?

Søren (kommer frem).

Husbond har forbudt mig at lukke nogen Mo'ers Sjel ud. Han vil selv komme op og kærtætske Jer Allesammen.

Daniel.

Ja, jeg tænkte det nok. Nu har vi da Selstak.

Jeremias.

Hvad er nu det? Er det ikke nok, at jeg gaaer

hjem for at faae Bant, skal jeg ogsaa maltracteres her? Jeg vil ud —

Søren.

Ja, see om han kommer.

Jeremias.

Jeg vil ud — jeg skal hjem til Fa'er — jeg gaaer i mit lovlige Vrind — Ud med Nøglen!

Søren.

Den kan han vente længe paa.

Jeremias

(tager Søren i Brøstet).

Ud med Nøglen! Jeg er ikke bange for at slaae til.

Søren.

Vil han slaae mig? Ih saa gid den Lebe fare i ham —

(river sig løs og vil have Tag i Jeremias.)

Jeremias

(brydes med Søren).

Hr. Daniel — Hr. Commissionair — hold paa ham, saa skal jeg snart faae Nøglen —

Rnap

(der begynder at faae Mob).

Jävist skal han ud med Nøglen! — (Vil holde paa Søren, men kastes af denne tilbage, saa han tumler.) Er han gal? Hvordan er det, han tager fat paa Folk?

Søren.

J Wæler! vil J overfalde mig? Men jeg skal —
(tager en Træstol, og vil slaae med den, da der bankes stærkt
paa Løfts-Døren.)

Kn ap (forstræffet).

Na Gud hjælpe os! det banker — det er Hr.
Burchardt!

(Kryber bag Daniel og stubber til Jeremias, der igjen vil
skjule sig bag ham. Søren gaaer hen og luffer op.)

Syvende Scene.

De Forrige. — Malsberg.

Malsberg.

Hvorfor krybe J Alle i Skjul?

Daniel.

Vi troede, det var Hr. Burchardt.

Malsberg.

Ham traf jeg hernebe paa Trapperne. Han bad
mig gaae herop paa Tørreløftet og vente paa ham.

Daniel (med et Suk).

Ja, han har ogsaa bedet os vente paa ham.

Malsberg.

Hvad er der paafærde?

Daniel.

Deres Hr. Svigerfader er ude af sig selv over
at have truffet os holde Prøve heroppe. Naar blot

ikke hans Brede kommer til ogsaa at gaae ud over Dem.

Malsberg.

Jeg troer ogsaa alle Ulykker styrte sammen over mig idag. For lidt siden fik jeg et Brev fra En af mine Meddirecteurer, at vort Selskab er sin Oplosning nær. En betydelig Capital, vi sad inde med, er bleven os op sagt; og, naar vi ikke sælge den sidste Stump af vort Inventarium, kan vi ikke rede for os, og knap endda.

Knap.

Det gjør mig hjerteligt ondt at høre. Jeg har netop faaet et Par Smaafordringer paa Deres ærede Selskab, 31 Rigsdaler 3 Mark 9 Stilling i Sedler og Tegn, — jeg haaber dog vel ikke, at jeg har Noget at risquere —

Malsberg.

Vær De rolig. De skal faae hvad der tilkommer Dem. — Men for Pokkeren! hvad skal vi heroppe paa dette smudsige Løst? Jeg troer, jeg vil gaae ned og tale med min Svigerfader.

Jeremias (leer).

Gaae ned? Jo pyt! De kan ikke komme ned igjen.

Malsberg.

Hvorfor ikke det?

Jeremias.

Jeg skal ha'e den Ære at sige Dem, her er ligesom en stor Rottesælle: ind kan Enhver komme, men der kommer Ingen ud igjen.

(Der bankes paa Løfts-Døren, Søren luffer op.)

Ottende Scene.

De Forrige. — Burchardt

(kommer ind med Fru Malsberg ved Haanden).

Burchardt

(efter et Ophold).

Jeg kan tænke, du undrer dig, min Datter, over at jeg fører dig herop, og i dette Selskab. Men betragt engang dette Tørreløft nøiere! Dgsaa her har Kunsten fundet et Hjem. Under disse nøgne Tagstene er et Tempel for Muserne skjult, og disse ynkelige Personer (peger paa Knap og Daniel.) ere dets værdige Præster. Ja, Maria! saavidt har din og din Mand's taabelige Opførsel bragt det, at Tyendet i Ledtog med fremmede Menneſter fordrister sig til at misbruge mit eget Huus til deres Harlequinader. I dette Dieblif har jeg været Vidne til en Comedie-Prøve heroppe, hvor Daniel og Lisette havde Forsædet, min Søstersøn Jeremias prostituerede sig som Elsker, og min Commissionair traadte op som værdig Fader. — Og nu vil I ikke, at jeg skal harnes

over dette Uvæsen, der efter Eders Exempel driver sit Spil her midt i mit Huus — ?

Fru Malsberg.

Kjæreste Fader!

Malsberg.

Desværre, Misbrug kan man ikke forhindre —

Burchardt (til Malsberg).

Er De mig, Deres egen Skylden med Theatret er ogsaa Misbrug. Opgiv det — det er mit sidste, alvorlige Raad til Dem.

Fru Malsberg.

Bedste Ferdinand! giv efter for min Faders Onske! Jeg formaaer ikke længer at bære denne usalige Tvistighed. Dag og Nat har jeg grædt og bedet til Gud om at gjengive mig min Faders Kjærlighed og oprette det gamle huuslige Forhold. Men jeg seer kun eet Middel dertil.

Malsberg

(i synlig Strid med sig selv).

Nei, Maria! græde skal du ikke, ikke for min Skyld — Gud forbyde det! Heller vil jeg — giv mig blot Tid — Men jeg vil — Du skal see, jeg er stærk. (Træder hen til Hr. Burchardt.) Velan! her er min Haand! Der skal Ingen, og allermindst min Kone, græde for min Skyld. — Jeg frasiger mig Theatret.

Fru Malsberg.

Kjæreste Ferdinand!

Burhardt (omfavnende ham).

Gud give Dem Styrke til at udføre Deres Forsæt! Deres ædle Hjerte har jeg alt lært at kjende. Hvad De idag har gjort for den gamle Blom agter jeg saa høit, at jeg derfor vil glemme det Forbigangne.

Malsberg.

Ædle Mand! De bestjæmmer mig —

Burhardt.

Det har været en slem Dag, fuld af Misforstaaelse og Befymring; men vi ville tilbringe en glad Aften i hverandres Selskab, som Forbud paa bedre Tider. — Kommer, mine Børn!

Daniel.

Naadige Herre!

Knap.

Gunstige Hr. Patron!

Burhardt.

Nu Godtsfolk! hvad have I paa Hjertet?

Malsberg.

Jeg beder for dem, kjære Hr. Svigersfader! — deres Feil erstattes ved adskillige gode Egenskaber.

Burhardt.

Jeg har alt tilgivet dem, meest fordi jeg troer,

de ere uforbedrelige. — Men, vanhelliger ikke tiere mit Tørreloft!

Knap.

Jeg skal saamænd aldrig sætte mine Fødder herop.

(Jeremias kommer frem og bukker for Hr. Burchardt.)

Burchardt (forundret).

Er du her endnu? Jeg troede, din Fa'er gik hjem med dig?

Jeremias.

Jeg fik Forsald paa Veien.

Burchardt.

Og hvad vil du mig nu?

Jeremias.

Kanskee De var saa artig at lægge et godt Ord ind for mig hos min Fa'er.

Burchardt.

Jeg skulde næsten troe, du var ret vel tjent med engang at høre nogle moralske Formaninger.

Jeremias.

Men Fa'er har en egen Maade at give moralske Formaninger paa, som i Grunden Ingen kan være tjent med.

Burchardt.

Saa! — hvad er det for en Maade?

Jeremias.

Han banker dem ind for at de skal hænge des-
bedre ved.

Burghardt.

Aha! — Nu giv dig tilfreds; jeg faaer vel at
hjælpe paa dig. — Og lad os nu see til at komme
til Rolighed, Børn! Jeg har lært saameget af denne
Dags Begivenheder, at et godt Hjerte og en ædel
Tænkemaade undskyldte Meget, men at Herrens ringeste
Taabelighed forvandler hele Huset til en Daareliste. —

Ski bsværfte t,

Baudeville i een Act.

(Opført anonymt første Gang den 5te Januar 1862.)

Personerne.

Mr. Edgar Harrison.

Alice, hans Kone.

Mistress Brown, hendes Moder.

Mistress Jenkins.

John Smith.

Richardt.

Mr. Davis.

En Pige hos Harrison. En Mængde Arbeidsfolk.

Scenen er i London.

Første Scene.

Et elegant meubleret Bærelse hos Edgar Harrison.
Han, Alice og Missess Brown sidde om Theebordet.

Mrs. Brown.

Gr. Svigersøn, er der Intet mere jeg kan byde Dem? Ristet Brød eller Cafes?

Edgar.

Nei, nu maa jeg sige stop.

Alice.

Men du har ikke spiiist af Osten, og den er just saa udmærket.

Edgar (smilende).

Er det ikke den Samme, vi har om Aftenen?

Alice.

Jo, det er det rigtignok; men den maa jo smage dig ganske anderledes idag. Husk paa, hvor længe det er siden, at du har taget Deel i vor Morgenthee. Kl. 6 gaaer du hver Morgen ud, endnu mens jeg ligger. Men idag har du gjort en Undtagelse —

Edgar.

Fordi det er min lille Kones Fødselsdag, og den første, der falder ind siden vi ere gifte.

Alice.

Ja, det er meget smukt og elskværdigt af dig; idag bliver du hjemme til Kl. 8. (Vender sig om og seer paa Stue-Uhret.) Herregud, Edgar, jeg troer, den er næsten paa Slaget 8. Men det kan umulig være rigtigt. Uhret gaaer vist for hurtig.

Edgar.

Nei, kjæreste, det gaaer rigtig, og jeg maa bryde op.

(Han og de Andre reise sig og komme frem.)

Ogsaa for mig er denne Time ved Eders gemhytligge Theebord fløiet hen, jeg veed ikke hvorledes.

(Tager sin Hat.)

Alice.

Maa du virkelig allerede gaae? Kan du ikke blive blot et lille Qvarter?

Mrs. Brown.

Vær nu fornuftig, Alice. En Forretningsmand og nu især En, der sidder i et Regjerings-Comptoir, er Slave af sin Tid. Og Harrison har vist ogsaa andre Ting at besørge, inden han skal op i Admiralitetet.

Edgar.

Deri ligger det just; jeg har Meget at besørge

og deriblandt den smukke Guldfjede, Alice, som du har efter din Bedstemoder. Jeg har ladet Laasen reparere og henter den idag. — Og saa Farvel! Troe mig, min Pige, det falder mig selv tungt at rive mig løs. Men vi sees jo igjen ved Middagstid.

Alice.

Ja, Kl. 5, (truende ham med Fingeren.) men ikke en halv Time efter, som igaar.

Edgar.

Nei, nei, præcis! — Farvel, kjære Svigermoder!

(Gaaer.)

Mrs. Brown.

Det er en fortræffelig ung Mand. Du kunde aldrig have valgt nogen bedre, mit Barn! Han er agtet af Alle, der kjende ham, han er i en hæderlig Stilling, har Tiden for sig, og kan avancere. Jeg nægter ikke, at det er Noget, jeg tager Hensyn til. Din Fader var i sin Tid Fredsdommer, og jeg selv stammer ned fra en Sheriff i et Grevskab.

Alice.

O, kjære Moder, troer du ikke, jeg skjønner paa min Lykke? Før var jeg en ubetydelig lille Pige, som Ingen brød sig om. Nu er jeg gift med Edgar — o, du veed ikke, hvad det betyder! Han hører paa Alt hvad jeg siger, han retter sig der-

efter, han er saa opmærksom, og — det Bedste af Alt — han er saa kjærlig, han holder saa meget af mig. Det har han ofte sagt, og det troer jeg paa.

Mrs. Brown.

Det har du ogsaa al Grund til, mit søde Barn. — Men nu maa jeg gaae ovenpaa. Imens kan du rydde lidt op herinde.

(Gaaer.)

Anden Scene.

Alice

(mens hun rydder op i Stuen og sætter tilrette paa Theebordet).

Mel. Det var en Tordag Aften.

(Berggreens Folkesange, 2den Deel 1843. De Danske Sange Nr. 6.)

1.

:|: I Skoven voxer Urter
 Af fin og liflig Lugt. :|:
 :|: Og i mit Hjerte Tanker groe,
 Der sætte Blomst og Frugt. :|:

2.

:|: Af Skovens Urter alle
 Kan plukke Hvo der vil :|:
 :|: Men mine Tanker — ei engang
 Du veed, at de er til. :|:

3.

:|: I Stoven Urten vandes
 Af Himlens Regn og Dug. :|:
 :|: At, mine Tanker trives kun
 Ved Taarer og ved Suk. :|:

Na, hvor falder jeg paa den melancholske Sang!
 Jeg har det jo saa godt og er saa fornøiet; jeg har
 ikke et Ønske uden at Edgar opfylder det. Der er
 kun eet Ønske, han ikke har opfyldt, men jeg har
 heller ei med et Ord ladet mig mærke dermed: jeg
 havde saa gjerne seet, at han idag var bleven
 hjemme, men det gif vel ikke an. — Hvis jeg nu
 som en lille Fugl kunde flyve efter ham — hvad
 monstro han vilde sige, naar jeg med Et kom
 farende, hang mig om hans Hals og sagde: Edgar,
 lad mig blot idag blive hos dig — nei, vred kunde
 han ikke blive!

Mel. Slunken Edderkop sidder paa Tue. (Kublan. — „Lulu“.)

1.

Ja, mit Hjerte ham flyver imøde,
 Skjøndt han mig nylig forlod;
 Og med Ord, med saa bønlike, bløde
 Binder jeg fast hans Fod.

Længsel har Binger,
 Med dem jeg mig svinger.
 Flyv, Hjerte, flyv!
 :|: Ja, flyv ham imod! :|:

2.

Af, han veed det, jeg kan ham ei slippe,
 Han er min eneste Trøst.
 Som en Fugl af hans Mund vil jeg nippe,
 Fryde mig skal hans Røst.
 Længsel har Binger,
 Med dem jeg mig svinger.
 Flyv, Hjerte, flyv!
 :|: Ja, flyv ham imod! :|:

3.

See, jeg kommer, jeg staaer ved din Side,
 Holder dig fast i min Favn!
 Hvem det er, ja det vil du nok vide —
 Elskede, gjæt mit Navn!
 Længsel har Binger,
 Med dem jeg mig svinger.
 Flyv, Hjerte, flyv!
 :|: Ja, flyv ham imod! :|:
 Der kom En ude i Entreen.

(Gaaer hen til Døren i Baggrunden.)

Tredie Scene.

Alice. — Missess Jenkins.

Mrs. Jenkins.

Ja, der er hun jo, min egen, rare Alice! Godmorgen, mit søde Barn! Jeg kunde ikke gaae Deres Dør forbi uden at trine ind og gratulere Dem til Deres Fødselsdag.

Alice.

Tak, kjære Mrs. Jenkins. Vil De ikke tage Plads?

Mrs. Jenkins.

Nei, jeg skal strax til at gaae igjen — aa, jeg har saa mange Grinder at besørge! Det er derfor jeg er saa tidlig paafærd. Naar jeg blot har hilset paa Deres kjære Moder og paa Mr. Harrison —

Alice.

Edgar er gaaet . . .

Mrs. Jenkins.

Allerede? — Naa, for at kunne være hjemme længere op paa Dagen.

Alice.

Nei, han kommer først til Middagstid. Han har saa Meget at varetage.

Mrs. Jenkins.

Saa? Har han? — Naa, men fortæl mig nu, hvad for smukke Præsenter De har faaet.

Alice.

Aa, jeg har faaet saa mange smukke Ting.
 Vil De see, denne Parasol —

Mrs. Jenkins.

Den er deilig!

Alice.

Og det Livbaand, jeg har paa, og disse Dren-
 ringe, alt det har jeg faaet af Edgar.

Mrs. Jenkins.

Men, Barn, det er jo kostbare Drenringe!

Alice.

Ja, det er det vist. Jeg er næsten vred paa
 Edgar, at han for min Skyld har sat sig i saa
 store Udgifter.

Mrs. Jenkins.

Ih, Pasfiar! Saa Meget maa en Mand gjøre
 for sin unge Kone. Og Harrison har vist gode
 Indtægter; har han ikke?

Alice.

Jeg troer — jeg veed ikke rigtig. Han klager
 aldrig.

Mrs. Jenkins.

Ja, saa kan De være ganske rolig, saa staaer
 han sig godt. Alle gifte Mænd klager over Tiberne,
 naar der bare lægges to Skilling paa Thee og
 Sukker. — Men det var Deres Moder jeg skulde
 hilse paa.

Alice.

Nu skal jeg springe op og hente hende.

(Gaaer.)

Mrs. Jenkins.

Ja, her er i Grunden Intet at forundre sig over. Har han Naad til saa mange andre Ting, saa kan han ogsaa have Naad til at gjøre hende saadanne Præsenter. Hvor her er net og propert herinde! Og hvilket Theebord! Intet mangler! Man kunde sætte det frem for Lord Seymours, for Hans Herlighed selv, saa fint er det. Men hvor kan de Mennesker det? Enken har ikke Mere end hvad hun selv behøver, og Harrison — ja, han skal ikke blive fed af sine Indtægter. Min Mand sidder ogsaa i et kongeligt Comptoir, han er ældre i Embedet, og har sikkert høiere Gage; og vi ere nødt til at indskrænke os paa alle Kanter. Alice gaaer klædt som en fin Dame, og hun faaer det Altsammen fra sin Mand, det har hun sagt mig. Hun holder Pige og Karl; jeg maa slide og slæbe som et Trælledyr. Men der maa stikke Noget under, det kan aldrig gaae rigtig til, og jeg skal nok faae det at vide. Min Mand har sagt, han vil holde Die med Harrison, og han har en god Støvernæse.

Fjerde Scene.

Mistress Jenkins. — Mistress Brown. Alice.

Mrs. Jenkins

(gaaer de Indtrædende imøde; til Mrs. Brown).

God Morgen! God Morgen! Hvad siger De til mig, der bringer Dem min Gratulation saa tidlig paa Dagen.

Mrs. Brown.

Det synes jeg godt om. Det er jo meget smukt og opmærksomt . . .

Mrs. Jenkins.

Ja, jeg maa dog tilstaae, at der var en aparte Grund til mit tidlige Komme. Jenkins siger, at han flere Gange har seet Mr. Harrison gaae ud og ind hos Lord Seymour, og antager nu, at han har Bekjendtskab til Lordens Søn, den yngste mener jeg.

Mrs. Brown.

Noget kjender han vistnok til ham. Troer du ikke, Alice?

Alice.

Ja, han har et Par Gange fortalt, at han var truffet sammen med ham. (Til Mrs. Jenkins.) Men hvorfor ønsker De at vide det?

Mrs. Jenkins.

Forbi jeg har en lille Mistanke. De veed

nok, at det er galt fat med min Søsterdatter Kathrine —

Mrs. Brown.

Er hun virkelig i Omstændigheder . . .

Mrs. Jenkins.

Jo, hun er nu selv gaaet til Bekjendelse, men hun paastaer, hun er hemmelig gift. Det forandrer jo Sagen, men det Børste er, at vi ikke paa nogen Maade kan faae ud af hende, med hvem hun er gift. Nu mener saavel min Mand som jeg, at det er med en Søn af Lord Seymour, hos hvem hun nu i et Par Aar har været Huusjomfru.

Mrs. Brown (forundret).

Med ham? Troer De?

Mrs. Jenkins.

Ja, han har altid gjort meget af hende, og hun er jo en fjøn Pige.

Mrs. Brown.

Men gift med ham! det lader sig vist ikke saa let gjøre, naar Taleren er om en saa fornem Mandes Søn. Her i London vist ikke; og, saavidt jeg veed, har hun bestandig opholdt sig her.

Mrs. Jenkins.

Ja, skulde det vise sig, at han har forført hende, saa vilde det komme ham dyrt at staae. Han maatte da forsørge hende, og det rigeligt og for

hendes Livstid. Min Mand er ikke at spøge med, og vi har Blade nok her i London, der med Rys-haand optage et Angreb paa en fornem Mand; det veed Lorden og hans Søn meget godt.

Mrs. Brown.

Men hvormed kunde min Svigersøn gavne Dem i den Sag?

Mrs. Jenkins.

Allerførst ved at skaffe os Underretning, om der ikke er kommet Noget besangaaende til hans Kundskab. Unge Mænd er i dette Kapitel ofte meget aabenhjertige mod hinanden.

Alice.

Men jeg kan aldrig troe, at han og Edgar staae i et saa fortroligt Forhold.

Mrs. Jenkins.

Jo, det var dog muligt. Min Mand har en Formodning om, at Mr. Harrison besørger Pengeaffairer for den unge Lord, gjør Udveie for ham, naar han er i Forlegenhed.

Mrs. Brown.

Men min Gud! hvorledes er Mr. Jenkins falden derpaa! Deslige Forretninger giver min Svigersøn sig bestemt aldeles ikke af med; og de vilde da heller ikke passe sig for ham i hans Stilling.

Mrs. Jenkins.

Ja, min bedste Mrs. Brown, aparte Fortjenester maa Deres Svigersøn have; derom kan der ikke være to Meninger. Hvorledes kunde han ellers leve paa den Fod, han lever?

Mrs. Brown.

De tager virkelig feil, naar De troer, at enten han eller vi leve paa nogen stor Fod.

Mrs. Jenkins.

Gud bevares, det siger jeg heller ikke. Men ligesom De kom ind stod jeg just her og beundrede den smukke Theeskjedel, De har paa Bordet. Den er saa fin og elegant, at man skulde troe, den var af Sølv.

Alice.

Men den er ogsaa af Sølv.

Mrs. Jenkins.

Åh, du Forbarmende! Af Sølv! Den maa jo have kostet svære Penge!

Alice.

Edgar har faaet den til Foræring af en Mand, han havde Leilighed til at vise en stor Tjeneste.

Mrs. Jenkins.

Hvad var det for en Tjeneste?

Alice.

Det har vi aldrig spurgt om. Naar Edgar

ikke af sig selv fortæller os saadanne Ting, falder det os ikke ind at spørge.

Mrs. Jenkins
(til Mrs. Brown).

Nu, ihvorom Alting er, saa har jeg dog Ret i hvad jeg nys yttrede. Saaledes som Mr. Harrison har indrettet sit Huus, kan han med sine Embeds-Indtægter, saavidt jeg kan faae ud, ikke bestride Trebiedelen af sine Udgifter.

Mrs. Brown (stødt).

Jeg vidste ikke, at Mrs. Jenkins var saa nøie kjendt med min Svigersøns Embed og hans Indtægter.

Mrs. Jenkins.

Nei, bedste Mrs. Brown, det er jeg heller ikke; Gud bevares, hvorfra skulde jeg kjende hans Embed. — Men De bringer mig hen paa Noget, jeg saa tidt har villet spurgt Dem om. Er det virkelig i Admiralitetet, at Deres Svigersøn er ansat?

Mrs. Brown.

Hvor skulde det ellers være?

Mrs. Jenkins.

Ja, jeg veed det ikke. Men min Mand har forhørt sig deroppe, (rettende sig) forstaae mig, han havde en Sag, han skulde forhøre sig om deroppe, og saa spurgte han om Mr. Harrison, for at faae

Bistand af ham. Men der var Ingen, der kunde sige, i hvad Comptoir han var at opspørge. Een vidste, at han havde været etsteds, men at man i lang Tid Intet havde seet til ham.

Mrs. Brown.

Der er saa mange Comptoirer; Mr. Jenkins har vist ikke været i det rette.

Mrs. Jenkins.

Hvad hedder da det Comptoir, hvor han er?

Mrs. Brown.

Det kan vist Alice sige Dem.

Alice.

Hvad det hedder —? Edgar har engang sagt mig det, Comptoiret for Skibes Equipering, troer jeg, eller for Udskrivning af Mandskabet — nei, jeg huster det ikke rigtigt; men jeg skal spørge Edgar.

Mrs. Jenkins (affides).

Det seer mistænkeligt ud. (Søit.) Ja, bliv ikke vred, at jeg kommer med mine Spørgsmaal. Mr. Harrison er en sjelden ung Mand, der er afholdt af alle Menneffer — aa, det er ikke til at beskrive! Men just derfor gjør det min Mand og mig ondt, at der paa den sidste Tid mumles saa meget i Progene, at Een kommer med den Bemærkning, en Anden med den.

Mrs. Brown.

Det er Enhver udsat for. Verden er fuld af Bagtalelse.

Mrs. Jenkins.

Det er mine Ord. Det siger jeg altid. Skal man bryde sig om det?

Mrs. Brown.

Mel. Alt efter Nodens Lov sig retter.

1.

Verden er ond, jeg daglig sander.
Stille sig sniger Slethed om.

Mrs. Jenkins.

Ja, det forstaaer sig.

Mrs. Brown.

Rygtet blander
Usandt og Sandt i Verdens Dom.
Den, der er agtet meest af Alle —

Mrs. Jenkins.

Ja, det forstaaer sig!

Mrs. Brown.

— mindst gaaer fri.

Det maa man tage som det kan falde,
Vente til Glad'ren er forbi.

Mrs. Jenkins.

Ja, det forstaaer sig, saa er man fri.

2.

Mrs. Brown.

Det er en Gift, men ei den dræber
Den, der foragter Haan og Had.

Mrs. Jenkins.

Ja, det forstaaer sig.

Mrs. Brown.

Den, som stræber
Nedeligt frem, kan lee derad.
Har man ei Taalmod, til dens Plage —

Mrs. Jenkins.

Ja, det forstaaer sig!

Mrs. Brown.

— er forbi,

Altid vil da Bagtalelsen nage;
Døden os først fra den kan frie.

Mrs. Jenkins.

Ja, det forstaaer sig, saa er man fri.

Mrs. Brown.

Det er min virkelige Mening: mod Bagtalelse gives der kun eet Middel, at behandle den med Ligegyldighed. Kan man ikke det, saa fører man et uhykkeligt Liv; thi man slipper aldrig for den. — Men forresten gad jeg dog vidst, hvad man kan have at udsætte paa en Mand som Harrison, der, som De selv siger, er saa almindelig agtet. Jeg kunde nævne Dem flere anseete Familier, der regne

fig det til en *Ure* at omgaaes ham. For blot at tage eet Exempel, der er *Mr. Osborne*, hans Kone og Døttre —

Mrs. Jenkins.

Mr. Osborne? Mr. Osborne? Na, det er dem, der boe i den smalle, affkyelige Gade i *White-chapel* blandt lutter *Pa* og *crapule* Folk. Jeg har engang været i det *Quartier*: (efterlignende *Gaderaabene*.) „*Mælk! Mælk! Graasei og Silb! Pinde-brænde! Pinde-brænde!*“

Mrs. Brown.

Det *Quartier* har jeg ikke den *Ure* at kjende. De kan nok begribe, at den Familie, jeg beraaber mig paa, ikke kan boe paa et saadant Sted. De boe i *Piccadilly*. — Men endnu har De ikke sagt os, hvad det da er man mumler i *Krogene*.

Mrs. Jenkins.

Ja, jeg sælger det for hvad jeg har kjøbt det. Først og fremmest kan man ikke forstaae hans *Udgifter* . . .

Mrs. Brown (vred).

Men jeg siger Dem endnu engang, at den Tale har ingensteds hjemme.

Mrs. Jenkins.

Oh bevares, derom er jeg overbevist. Imidlertid er der dog een *Omstændighed* De maa for-

klare mig. I denne Tid er Huset hjemme, hvori vi beboe Stue-Etagen, blevet solgt for en betydelig Sum og med 2000 Rigsdaler Udbetaling. Hvem har nu kjøbt det? Mr. Harrison.

Mrs. Brown.

Har min Svigersøn? — Veed du Noget om det, Alice?

Alice.

Til mig har Edgar ikke talt derom.

Mrs. Brown.

Til mig heller ikke. — (Til Mrs. Jenfins.) Det hænger vist ikke saaledes sammen. Hvorfor skulde han holde det hemmeligt for os?

Mrs. Jenfins.

Men det er ganske tilforladeligt; det kan De stole paa. Min Mand har det fra den forrige Eier. Kjøbet blev afsluttet igaar, og den første Udbetaling er gjort.

Mrs. Brown.

Det er besynderligt! De er bedre underrettet om min Svigersøns Affairer end vi selv.

Mrs. Jenfins.

Ja, der er mange Ting, Fremmede faaer at vide, som man selv ikke veed. — Men seer De nu, et saadant Kjøb kan nok vække Opmærksomhed og give allehaande Rygter Næring. Man har jo i

vore Tider saa mange Exempler paa Folk, der slaae stort paa, uden at Noget kan begribe, hvorfra de tage det. Der var Dick Westley; han slankeerte, gjorde Selskaber og havde Landsted og Heste og Bogn, uagtet han sad i et lille Embed. Men saa en smuk Dag løb han bort med Kassen, det vil sige han løb bort og lod Kassen staae, men der var ikke en Skilling i den.

Mrs. Brown.

Det er nok muligt, men kunde i al Fald ikke anvendes paa min Svigersøn; han har slet ingen Kasse under Hænderne.

Mrs. Jenkins.

Det behøves heller ikke. Husker De ikke nok Tom Jefferson, der førte sig saa brillant op. Han havde heller ingen Kasse under Hænderne — hahaha! hverken sin egen eller Andres. Men han gjorde Banknoter efter og var Falskmøntner.

Alice.

Men, Mrs. Jenkins, De gjør mig ganske for-
 skrækket. Hvad mener De egentlig? Kan man an-
 føre saadanne Personer, naar Talen er om Edgar?

Mrs. Jenkins

(caresserende hende).

Nei, vist kan man ikke, mit søde Lam! Hvor kunde det falde noget Menneſke ind! Na, en Mand

som Mr. Harrison! — Naar jeg omtaler de taasfede Rygter, man hører, saa er det kun, fordi min Mand og jeg frygte for, at Mr. Harrison ved en eller anden Uforsigtighed selv giver Anledning til dem. Endnu igaar var der en Mand hos os, der paa sin Værelse forsikrede os, at han flere Morgener ganske tidlig havde mødt ham langt nede ved Themsen i Selskab med simple Sjouere og aldeles klædt som disse.

Mrs. Brown.

Nu har jeg hørt det før! Hvor kan en forstandig Kone som De troe paa saadanne Eventyr!

Mrs. Jenkins.

Ja, den Mand er dog ellers meget paalidelig. Jeg selv har saa tidt villet spørge Dem, hvoraf det kommer, at Mr. Harrison hver evige Dag gaaer saa tidlig ud. Jeg har et Par Gange været her Kl. 7, og som Alice sagde, havde han allerede været ude over en Time. Hvor gaaer han saa hen, undertiden inden det er ret lyst?

Alice.

Det synes mig, jeg har engang sagt Dem det. Han gaaer hver Morgen først en Tour, da han hele Dagen sidder saa meget stille. Siden besørger han alle sine Grinder, og saa gaaer han paa Comptoiret. Saaledes er han vant før vi blev gifte.

Mrs. Jenkiss.

Men min Mand siger, at Comptoirtiden begynder aldrig før Kl. 9 eller 10.

Alice.

Jo, maaskee i Admiralitetet.

Mrs. Jenkiss.

Na, nu løber vi om! Herrerne i Admiralitetet vil lige saa godt sove ud som Herrerne i de andre Comptoirer. En god Søvn hører der til, naar man skal tænke rigtigt over i et Comptoir.

Mrs. Brown.

Nu, om min Svigersøn ogsaa gaaer usædvanlig tidlig ud, saa er det dog vist, at han ikke gaaer ud, klædt som en Sjouer.

Mrs. Jenkiss.

Heri maatte saa stikke en eller anden Hemmelighed, som man kun kan gætte sig til. Alice kan jo fuldkommen stole paa Mr. Harrisons Hengivenhed og Trofald.

Alice (urolig).

Hvad mener De?

Mrs. Jenkiss.

Ja, han er en ung Mand, og skjøndt det ikke kan billiges, er det dog en menneskelig Svaghed, og hører ikke til Sjeldhederne. Hvis han nu i en Udkant af Byen havde en Amourette, en lille Hjer-

tenstjær, som han i en Omklædning stjal sig til at besøge.

Alice.

En Amourette? (Med grædende Stemme.) Hvad synes du, Moder? Saa er jeg jo ulykkelig for min Livstid!

Mrs. Brown.

Men, Barn, hvor kan du troe —! Jeg maa sige Dem, Mrs. Jenkins, jeg kan ikke billige, at De kommer med Formodninger, der ere fornærmelige for min Svigersøn og sætter ondt Blod hos min Datter.

Mrs. Jenkins.

Kjære Mrs. Brown, misforstaae mig ikke! Hvad jeg har talt om er bleven sagt i den bedste Mening. Alice er jo en fornuftig ung Kone og veed, at hun kan stole paa Mr. Harrison.

Alice.

Men, hvis det alligevel var sandt, o, Mrs. Jenkins, jeg tog min Død derover.

Mrs. Jenkins.

Oh, nu har jeg hørt det før! Pleier man at tage sin Død over saadan Noget?

Mel. Man søgte hele Verden om.

(L. Sindr. — „Den unge hidstige Mand“.)

Troe mig, den Sats er ubestridt:

Til Sligt skal bedre Grunde.

Af Utrofskab man døer faa lidt
 Som af de røde Hunde.
 Gaaer Manden paa forbuden Sti,
 Man bringes vel til Kaseri,
 :|: Man daaner, mister Sands og Kræfter —
 Altid man kommer sig derefter. :|:

(Seer paa Uhret.)

Men Gud bevares! Klokken er mange, og jeg,
 der har faa Meget at besørge. Adios! Adios!

(Gaaer. Alice følger hende ud efter et Bink af Moderen.)

Femte Scene.

Mistress Brown.

Mrs. Jenkins har virkelig gjort mig urolig.
 Hun farer med Sladder, det veed man jo nok, men
 desværre, hun har rørt ved Udfilligt, som jeg selv
 har tænkt mig før, skjøndt kun dunkelt. Harrison's
 Embeds-Indtægter kunne ikke være store; men jeg
 har holdt ham for en forstandig Mand, der nok
 vidste hvad han gjorde. — Om han er i Admirali-
 tetet? Bist er det, at han kun sjelden taler om sit
 Comptoir, og naar vi kunne gjøre ham et Spørgs-
 maal, snoer han sig fra det. Men hvad skulde han
 give sig af med, naar han ikke var ansat dér?
 Noget Ulovligt, som Mrs. Jenkins meente? Det
 forbyde Gud. Og dog maa der være Noget, han

holder hemmeligt. Baade Alice og jeg have lagt Mærke til, naar han kommer hjem, at han er paa-faldende echaufferet, træt og medtagen. Engang var hans Haand saaret og forbundet, men han vilde ikke lade os see hvad den feilede. Alt dette er Smaating, der Jngenting bevise; men nu de Rygter, Mrs. Jentins omtalte — ja, hvem kan troe hende!

Sjette Scene.

Mistress Brown. — Alice.

Alice

(Gler hen til sin Moder og kaster sig om hendes Hals).

Moder! kjæreste Moder! trøst mig! tael til mig! Siig mig hvad du troer! Har jeg virkelig forspildt Edgars Kjærlighed?

Mrs. Brown.

Men Barn, vær dog fornuftig! Hvorfor skulde du have forspildt hans Kjærlighed?

Alice.

Du hørte jo hvad Mrs. Jentins sagde.

Mrs. Brown.

Skal man gaae efter hende? Veed vi ikke, at hun lader Munden løbe og snakker Løst og Fast? Om der skulde være et lille Gran Sandhed i alt det, hun kom med, kan jeg naturligviis ikke vide. Men saa Meget tør jeg sige med største Bestemthed,

at Harrison endnu bestandig har den samme Dumbhed for dig som i de første Dage af Eders Ægteskab; det er tydeligt at mærke.

Alice.

Troer du virkelig? O, du er min egen, søde Moder! (Med behagelig Latter.) Ja, det kunde jeg nok vide! Deri laae det ikke. Hvis der er noget Sandt i Mrs. Jenkins Mistanke, saa maa det være noget ganske Andet. Det er snarere hvad hun fortalte om Banknoterne.

Mrs. Brown.

Nei, for Himlens Skyld, kjære Barn! Troe dog ikke det! Det vilde jo være en stor Ulykke!

Alice.

Ja, det veed jeg nok — det var jo strækkeligt! Men — men det var dog værre, om Edgar var mig utro. Og desuden — hvis han endnu elsker mig, o, saa kan han ikke være som Mrs. Jenkins siger!

Mel. Naar i et Fængsels mørke Gjemme.

(Della Maria. — „Arrestanten“.)

1.

Moder, jeg veed nok, du mig hadler;
Dog kan du troe mig, jeg har Ret:
Kjærlighed al vor Idræt adler,
Kjærlighed taaler intet Slet.

Kan han trofast Kjærlighed nære,
 Vænder Omhed i hans Bryst,
 Da vil han ikke plette sin Ære,
 :|: Da vil han følge Pligtens Røst. :|:

2.

Men er han troløs, hvis han svigter
 Løftet, han gav mig høit for Gud,
 Da vil han trænke andre Pligter,
 Agte kun lidet Ærens Bud.
 Moder, troe mig, Kjærlighed skjænter
 Hjertet Fryd og Fred med Gud.
 Hvis han mig elsker som jeg tænker,
 :|: Da er han tro mod Ærens Bud. :|:

Mrs. Brown.

Lad os ikke tænke mere paa den Sag! Jeg er vis paa, at Harrison med to Ord kan vise os det Urimelige i alle disse Historier. Lad os derfor vente indtil han kommer hjem, saa vil vi tale aabenhjertigt med ham. Det skylder vi ham; han kan ikke taale, at der gaaer saadanne skammelige Rygter om ham. — Men nu maa jeg gaae ind. Bliv du her, hvis der skulde komme Nogen.

(Gaaer.)

Alice (alene.)

Moder har bestemt Ret. Edgar kan snart vise os, at der ikke er et sandt Ord i alt det, Mrs.

Jenkins fortalte, og saa vil han vist ovenikjøbet lee os godt ud. Det Rigtigste var, at man slet ikke talte til ham derom; det skal jeg sige til Moder. Vi bør ikke troe saa slet om ham. — (Lytter.) Der bliver En lukket ind. I dag staaer Døren da heller ikke stille et Minut.

(Gaaer hen mod Indgangen.)

Syvende Scene.

Alice. — Edgar Harrison.

Alice.

Edgar! Er det dig! Hvor kommer du fra?

Edgar.

Jeg var allerede et godt Stykke paa Veien, da jeg desværre opdagede, at jeg havde glemt en Kulle Papirer. Jeg har vist lagt den hen etsteds herinde.

Alice.

Jeg saae den, da du var gaaet, og har lagt den op paa Chiffonieren.

Edgar (tager den).

Godt; og saa maa jeg gaae igjen.

Alice.

Vent et Dieblif . . .

Edgar.

Jeg har saa lidt Tid.

Alice.

Kun et Par Minuter — jeg vil saa gjerne tale med dig.

Edgar

(idet han vil gaae).

Vent til jeg kommer hjem. Nu kan jeg saa vanskeligt.

Alice

(holder ham tilbage, kjælende for ham).

Nei, nu, Edgar! Gjør det for min Skyld, og fordi det er min Fødselsdag.

Edgar.

Naar du vidste, hvor travlt jeg har.

Alice (fortrebelig).

Ja, du har aldrig Tid, det er ikke noget Nyt. Hvor er du henne hele Dagen, og hvad har du saa travlt med?

Edgar (stubsende).

Hvor jeg er henne —? Men det veed du jo.

Alice.

Nei, det veed jeg ikke. Du gaaer altid saa tidlig ud, og kommer saa fildigt hjem. Hvad behøver man det i et Comptoir?

Edgar

(efter en lille Pause).

Hvem har været her i min Fraværelse?

Alice.

Na, her har Ingen været.

Edgar.

Du er i ondt Humeur, Alice; det er noget Nyt hos dig. — Hvem har været her?

Alice.

Ingen Andre end Mrs. Jenkins.

Edgar (affødes).

Ja, saa kan jeg forstaae. (Søit.) Hvad vilde hun?

Alice.

Hun kom for at gratulere mig.

Edgar.

Var der ellers Intet hun vilde?

Alice.

Jo — hun vilde tale med dig.

Edgar.

Hvad har hun at tale med mig om?

Alice.

Det angif Kathrine . . .

Edgar.

Naa! — ja, det har vi jo allerede hørt.

Alice.

Men nu har Kathrine sagt, at hun er gift.

Edgar.

Har hun? Ja, hvad vil de saa?

Alice.

Men hun vil ikke sige, med hvem.

Edgar.

Det vedkommer dem heller ikke. Kathrine er sin egen Herre og har ikke en Stilling af dem. Men Jenkins og hans Kone har til alle Tider cujoneret hende. Nu i den sidste Tid overhænge de hende med Breve, plage hende med Besøg og søge at vriste en Tilstaaelse ud af hende. Nylig har de endog truet med at ville melde hendes Tilstand for Øvrigheden, hvis hun ikke —

Alice.

Men Gud, Edgar, hvoraf veed du alt dette? Hvad har du at skaffe med Kathrine?

Edgar (forlegen).

Hvoraf jeg veed det . . . nu tildeels kan man jo gjette sig til det, naar man kender Jenkins. Men forresten er der En, der har fortalt mig det.

Alice (med Laarer).

Nei, du siger ikke Sandhed. Du kender mere til Kathrine end du vil tilstaae. Det er nok med hende du har Sammenkomster saa tidlig om Morgenens . . .

Edgar.

Men, Alice, hvad er det for Indfald! Jeg tænker ikke paa Kathrine.

Alice.

Jo, du gjør. Jeg spurgte hende engang, om hun nylig havde seet dig, og saa blev hun rød i

Hovedet. Og Mrs. Jenkins var ogsaa af den Mening, at du at du havde en Amourette — og nu troer jeg, det er med Kathrine. Ja, nu er Alting mig tydeligt! Det er derfor du giver dig saa meget at bestille i Lord Seymours Huus; det er for Kathrines Skyld.

Edgar.

Man kan blive ganske forvirret over den Tale. Skal man tage Hensyn til Jenkins, til det bagtaleriske Slæng?

Alice.

Mrs. Jenkins er slet ikke bagtalerisk. Hun veed mere om dig end vi veed. For os har du Hemmeligheder, kan du nægte det?

Edgar (forvirret).

Hemmeligheder? Hvilke Hemmeligheder?

Alice.

Na, jeg veed ikke, hvilke. Men hvorfor maatte vi ikke vide, at du har kjøbt det Huus, hvor Jenkins boe.

Edgar (affødes).

Ja, det Huuskjøb, det var en Dumhed! Det skulde jeg smukt holdt mig fra.

Alice.

Det kan du ikke svare paa, det troer jeg nok.

Edgar.

Det er heller ikke værdt at svare paa en saa

ligebyldig Ting. Om I fik det at vide idag eller imorgen, gjorde Intet til Sagen. Jeg har desuden neppe ifinde at beholde det Huus.

Alice.

Ja, det er ikke blot Huset; der er saa meget Andet, hun fortalte.

Edgar.

Jeg veed ikke hvad hun har sagt, og bryder mig heller ikke om at vide det. Hvis jeg nogen-
sinde holder Noget skjult for dig, saa kan du troe, det er til dit Bedste, at du ikke veed det. En Mand, der skal arbeide sig frem gjennem Livet, maa gaae mangen Bei alene, og tør ikke lade sig opholde af utidige Betæneligheder.

Alice.

Ja, men han skal ikke have Hemmeligheder for sin Kone.

Edgar.

Alice! der har indtil nu ikke været et ondt Ord imellem os. Lad mig advare dig: taal ikke, at Fremmede stille sig imellem dig og mig. Der kommer kun Ulykke deraf. Det kan være, at der engang vil indtræde Noget, der kunde være farligt for vor Ulykke. I saa Fald er der kun Et, jeg tør stole paa: din Kjærlighed. Lad mig ikke miste den ved slette eller letfindige Menneffers Bagtalelse.

(Gaaer.)

Alice.

Ja, det tænkte jeg nok! Nu gaaer han og bryder sig ikke om, at jeg er saa beflemt og bedrøvet. Istedensfor at trøste mig, er han kopt for Hovedet. Det er ret en Skam af Edgar, og det har jeg ikke fortjent.

Ottende Scene.

Alice. — Mistress Brown.

Mrs. Brown.

Jeg kunde høre, at Døren gif. Har der været Noget her?

Alice.

Jo, Edgar — han havde glemt Noget.

Mrs. Brown

(efter et Ophold).

Nu, talte I om de Nygter, der gaaer?

Alice.

Han tilstod, at han havde kjøbt Huset; saa er det Øvrige vel ogsaa sandt.

Mrs. Brown.

Men forklarede han ikke, hvorfor han havde holdt det Kjøb hemmeligt?

Alice.

Det vilde han ikke indlade sig paa, det vedkom os ikke.

Mrs. Brown
(ryster paa Hovedet).

Øm! Saa?

Alice.

Na, Moder, jeg frygter for, at det er slet ikke som det skulde være, og at jeg er og bliver ulykkelig.

Mrs. Brown.

Men spurgte du ham ellers ikke om det, Mrs. Jenkins fortalte?

Alice.

Jo, om Kathrine.

Mrs. Brown.

Nei, jeg mener hendes andre Formodninger.

Alice.

Det brød jeg mig ikke om — og det havde han heller ikke svaret paa. Han havde knap Tid, og saa lader man nok være at holde paa ham.

Mrs. Brown.

Der er igjen Noget derude. Hvem kan det være saa tidlig paa Dagen?

Niende Scene.

De forrige. — *Mistress Jenkins.*

Mrs. Jenkins
(kommer tilfom ind).

Mel. Fredm. Epistl. Nr. 34.

1.

Naa, nu veed man da omsider,
Hvad der stikker bag den Sag.
Ja, hvad er det dog for Tider!
— Alt er kommet for en Dag.

Mrs. Brown og Alice.
Hvad da? Hvad da?

Mrs. Brown.
Siig os bare,
Har De nu faaet ret Bessed?

Mrs. Jenkins.
Alt jeg veed!
Strax skal jeg svare.
Lad mig blot mig sætte ned.

2.

Alice og Mrs. Brown
(sætte en Stol hen for hende).
Saa fortæl!

Mrs. Jenfins.

Jeg skal fortælle
 Rub og Stub, saasnart jeg kan.
 Allerførst jeg da kan melde,
 At jeg stødte paa min Mand.

Mrs. Brown og Alice.

Nu da? Nu da?

Mrs. Jenfins.

Han fortalte —

Nei, han løb i Hast afsted.
 Jeg løb med,
 Siden jeg kaldte,
 Til jeg saa ham staae et Sted.

3.

Mrs. Brown.

Men hvad var det da han vidste?

Mrs. Jenfins.

Bent til jeg har faaet mit Beir.
 Jeg har skyndt mig paa det Sidste,
 Uvis, om jeg traf Dem her.
 De kan vide, jeg var næsten
 Falden over en Rytters Been.

Der var En

Styrtet med Hesten;

Men jeg slap dog uden Meen.

Mrs. Brown.

Men forklar os dog . . . De har i dette Øieblik talt med Deres Mand, og han, hvad sagde han?

Mrs. Jenkins.

Ja, jeg kunde i Frastand see, det var ham. Han havde Hastværk og gik med lange Skridt. Men jeg skyndte mig efter ham —

Mrs. Brown.

Og saa? Men Herregud, hvad fortalte han?

Mrs. Jenkins.

Nu skal De høre. Allersørst fik jeg af ham at vide, at det forholder sig ganske rigtigt som jeg sagde. Mr. Harrison er ikke ansat i Admiralitetet. Han har for længe siden faaet sin Afsked. Om der var noget Galt iveien, veed jeg ikke. Men Tingen er udenfor al Tvivl. Jenkins har skaffet sig de trykte Lister over alle Embedsmændene deroppe, og hans Navn var ikke deriblandt.

Mrs. Brown.

Det er ubegribeligt!

Mrs. Jenkins.

Dernæst havde min Mand, ligesom jeg mødte ham, talt med den Person, der for nogen Tid siden erklærede, at han flere Gange havde seet Mr. Harrison, klædt ud som en ganske simpel Sjouer eller

Arbejdsmand. Jenkins havde bedt ham skaffe nøiere Underretning og just nu erholdt den. (Standser.)

Mrs. Brown.

Nu da?

Mrs. Jenkins.

Jeg veed næsten ikke, om jeg tør komme frem med det.

Mrs. Brown.

Har De fortalt os saa Meget —

Mrs. Jenkins.

Ja, jeg er ogsaa af den Mening, at De selv er bedst tjent med at erfare det. — Altsaa, den omtalte Person berettede, at Mr. Harrison hver Morgen kunde sees i den samme simple Klædedragt styre ned til Skibsværfterne ved Themsen, et Sted, hvor Søfolk, Sjouere og alskens Pak søgte hen. Mellem dem opholdt han sig hele Dagen. Men hvad han bestilte der vidste Manden ikke, da han ikke havde haft Leilighed at forhøre sig saa nøie. Kun havde han ofte seet ham i et Værtshuus, der findes paa samme Sted, og hvor der naturligviis ikke gaaer meget pænt til.

Alice.

I et Værtshuus! Der svirer og sværmer han hele Dagen, mens vi sidde og vente paa ham!

Mrs. Brown.

Men det er jo utrolige Ting! En Mand med hans Opdragelse og saaledes som han er vant, skulde han Dag ud og Dag ind kunne omgaaes deslige Mennesker? Og hvad skulde bevæge ham dertil?

Mrs. Jenkins.

Deri stikker det just, meente Jenkins. Omsonst fører man ikke et saadant Liv; og naar han ikke er i en Embedsstilling, saa maa der være noget Andet han subsisterer ved.

Mrs. Brown.

Ja, hvad Subsistens kunde han søge paa et saadant Sted og blandt de Mennesker?

Mrs. Jenkins.

Det kan man ikke vide. Men rigtigt og lovligt kan det ikke gaae til; i saa Fald behøvede han ikke at holde det hemmeligt. Derude og i Nabolaget er der mange Smuthuller, mange affides Huse, hvor man kan sætte Meget i Bærk, der stjer Dagens Lys.

Mrs. Brown.

Det faaer De mig ikke til at troe om min Svigersøn. Dersom det virkelig er et saadant Sted han hver Dag søger hen til — — Men hvor faaer man Bished om, at det ogsaa er der, han gaaer hen?

Mrs. Jenkiss.

Jenkiss meente, at det var den letteste Sag af Verden. Man skulde ligefrem gaae derud og spørge ham op.

Mrs. Brown.

Det gaaer aldrig an! Harrison vilde blive meget vred, naar vi saaledes gif paa Spor efter ham.

Mrs. Jenkiss.

Men paa anden Maade kan De aldrig komme til Bished.

Alice.

Mrs. Jenkiss har Ret. Vi vil gaae derud, Moder! Lad Edgar kun see, at vi kjende hans Veie.

Mrs. Brown.

Hvor kan vi to Fruentimmer tænke paa at gaae alene ud til et saadant Sted!

Mrs. Jenkiss.

Det kan De uden den mindste Risiko. Der er store og muntre Pladse, med de prægtigste Bygninger, til Arbeidet og til Magasiner. Det er kun i Bærtshusene derude, at der kan gaae uordentligt til; der kommer jo endeel Dvindsfolk af ikke det bedste Renommée.

Alice

(sagte til Moderen).

Naar der kommer Fruentimmer, saa kommer Kathrine der vist ogsaa.

Mrs. Brown.

Det kan jeg aldrig troe; og desuden, hvad vedkommer det os?

Alice.

Jo, det vedkommer os — jeg skal siden fortælle dig —

Mrs. Jenkins.

Vil De gaae derud, skal jeg med Fornøielse gaae med Dem. Jeg har engang været der med Jenkins for at besee Bærsterne, og vi gik saa længe omkring derude, at jeg nok kan være Dem behjælpelig med at forespørge os.

Mrs. Brown.

Jeg takker Dem for Deres gode Tilbud. Men — oprigtig talt — der er Noget i min Følelse, der hindrer mig i at gjøre et saadant Skridt.

Mrs. Jenkins.

Jeg i Deres Sted vilde ikke gjøre mig saa mange Betænklichkeiten.

Tiende Scene.

De Forrige. — John Smith, klædt simpelt, i Gaandværksfrakke, med Halstørklædet bundet løst om, og med Spor af Kalk og Smuds paa Klæderne, træder ind og bliver staaende ved Døren. Han har en Kasse af en tre Dvarteers Længde under Armen.

Smith (rømmende sig).

Med Forlov . . .

Mrs. Brown
(vender sig om).

Hvem er det? Hvor kommer De fra?

Smith.

Undskyld — Døren til Gaden var aaben —

Mrs. Brown.

Hvad er da Deres Grinde?

Smith.

Jeg vilde spørge, om Edgar Harrison er hjemme.

Mrs. Brown.

Edgar Harrison? Mener De Mr. Harrison?

Smith.

Ja vel — men da vi nu er gamle Bekjendte, faldt det mig ikke ind at gjøre Omstændigheder.

Mrs. Brown (affides).

Gamle Bekjendte!

Mrs. Jenkins
(affides til Alice).

Gamle Bekjendte! Med det Menneske!

Mrs. Brown.

Kan De ikke sige os hvad De vil ham?

Smith.

Na jo, det kunde jeg nok. Jeg har her en Kasse, der skulde leveres ham, men i hans egne Hænder. Vil De være saa god?

Mrs. Brown.

Det skal besørges. Vil De sætte den hen her.

(Smith sætter Kassen paa Bæberdet.)

Mrs. Jenkins (til Smith).

Fra hvem er den Kasse?

Smith

(bliver hende først nu vaer. Afssides).

Guds Død! Det er jo Mrs. Jenkins! (Vender sig bort.)

Mrs. Jenkins.

Jeg spurgte, fra hvem den Kasse er.

Smith

(med Bestræbelse for at skjule Ansigtet).

Den er fra mig selv. — Og saa kan jeg gaae — naar De blot vil besørge det —

Mrs. Jenkins.

Men hvad er der i Kassen?

Smith (som ovenfor).

Det veed Harrison nok. (Afssides.) Det er net bedst, jeg piller af. (Høit.) Adios!

(Gaaer.)

Mrs. Jenkins.

Det er besynderligt! Han var jo bange for, at man skulde see rigtigt paa ham.

Alice.

Og hvordan han saa ud! Er det En af Edgars Bekjendte!

Mrs. Brown.

Jeg begynder selv at blive ængstlig.

Mrs. Jenkins.

Men hvad kan der være i Kassen? (Løfter paa den.) Den er svær som Pokkeren. (Affides.) Kanstee der er lutter falske Sølvmonter deri.

Mrs. Brown.

Ja, Gud maa vide, hvad der er i den, og hvorledes alt dette hænger sammen.

Mrs. Jenkins

(tager en Kniv fra Bordet).

Jeg troer vist, man kan faae den op —

Mrs. Brown.

Nei, det gaaer ikke an!

Mrs. Jenkins.

Det gaaer bestemt an; Laasen seer ikke ud til at være meget stærk. (Prøver ivrigt, men ubemærket af de Andre, om hun kan faae den op.)

Alice

(affides til Moderen).

Skulde vi ikke tage mod Mrs. Jenkins Tilbud og gaae derud?

Mrs. Brown.

Jeg er bange for, at vi komme til at fortryde det.

Mrs. Jenkins.

Naa, der gif Laasen min Sandten op!

Mrs. Brown (forstræffet).

Hvad siger De!

Mrs. Jenkins.

Ligesom jeg rørte ved den med Kniven, sprang den op.

Mrs. Brown.

Men det var ikke ret gjort. Harrison vil vist blive meget vred . . .

Mrs. Jenkins.

Na, jeg synes dog, han kan ikke tage det saa meget ilde op — under de nærværende Omstændigheder. Men i al Fald, nu er det engang skeet; skal vi ikke see ad, hvad der er i?

Mrs. Brown

(der med Alice træder til).

Den er omhyggelig dækket til ovenpaa.

Mrs. Jenkins.

Det kan man tage bort. (Seer efter i Kassen.)
Hvad er det? Lutter Instrumenter og Værktøi! Det er et Brækkejern, og det er vist en Dirik, og det er en Stiksaug, og dette — ja, det seer mistænkeligt ud, det er nok et Stempel.

Mrs. Brown.

Et Stempel?

Mrs. Jenkins.

Som Guldsmedene bruge — ja, man bruger det ogsaa, naar man slaaer Mønt, men jeg seer ikke,

at der er indgraveret Noget. — Her er igjen en Dirik, og dette skal vist være en Støbessee . . .

Mrs. Brown.

Nei, det synes mig dog ikke.

Mrs. Jenkiss.

Ja, jeg kjender ikke de Redskaber — jeg gider knap rørt ved dem; allerede Synet af en Dirik kan indjage mig Skræk. — Men hør nu, denne Kasse skal De gjemme godt. Jeg har de bedste Tanker om Mr. Harrison, men alligevel — man kan ikke vide — gjem Kassen paa et sikkert Sted og lad Ingen see den.

Mrs. Brown.

Jeg vil strax sætte den ind — og med det Samme kan vi faae Bordet og Theetøiet bort.

Mrs. Jenkiss.

Dg saa skulde De følge mit Raad og forhøre Dem paa det Sted, min Mand har opgivet os.

Alice.

Ja, Moder, det vil vi.

Mrs. Brown.

Nu, lad os da det — det er maaskee det Ketteste.

(Vinker ud ved Døren; en Pige træder ind, der med hendes Hjælp bærer Theebordet ud.)

Alice

(til Mrs. Jenkings).

De talte før om, at der var Bærtshuse derude, og at der kom Fruentimmer. Hvad Slags er det?

Mrs. Jenkings.

Na, alle slags, som De kan begribe. Meget honnette er de just ikke.

Alice.

Men troer De, at det gaaer an, at vi forhøre os i det Bærtshuus, som Edgar . . . som han — ja, hvor De havde hørt, at han kommer?

Mrs. Jenkings.

Det gaaer godt an. Ved høilys Dag, hvad kan de gjøre os? Det er en ærlig Sag at forespørge sig.

Alice.

Saa gjør vi det. Jeg vil være vis i min Sag — (affides) om jeg saa skal græde Dinene ud af Bedrøvelse derover.

(Mrs. Brown kommer tilbage, paaklædt til at gaae ud, og med Hat og Mantille til Alice.)

Mrs. Brown.

Der er dit Tøi, mit Barn. Jeg lægger det her. Men skynd dig saa; vi tør ikke blive for længe ude.

Alice.

Gaae I kun forud ned ad Gaden. Jeg skal strax komme efter.

Mrs. Jenkins.

Na, mit søde Lam, De skal ikke være saa bedrøvet. Vi kan ganske rolige gaae derud; pas paa, der er ikke Noget om det Hele.

Mrs. Brown.

Det Samme haaber jeg.

Alice

(i nedslaaet Tone).

Jeg er slet ikke bedrøvet. Der maa gjerne være Noget om det Hele; det bryder jeg mig ikke om. Gaae De kun iforveien.

Mrs. Brown (affides).

Mit stakkels Barn! — Ja, kom, Mrs. Jenkins!

(Hun og Mrs. Jenkins gaae.)

Alice

(mens hun tager Hat og Mantille paa).

Edgar skal ikke mærke, at jeg er bedrøvet. Hvis han bedrager mig, saa skal han ikke troe, at jeg tager mig det nær — og det gjør jeg heller ikke.

(Synger, som for sig selv, af Sangen Pag. 185.)

„I Skoven Urten vandes

Af Himlens Regn og Dug.“

Hvad skal jeg have mere paa? — ja, Sandstjerne.
(Tager dem frem af en Skuffe.)

„I Skoven Urten vandes
Af Himlens Regn og Dug.“

Na, det er ret kjedeligt, de Handsker er saa snævre — naa, der fik jeg en Rist i dem. — Men nu maa jeg skynde mig. (Lager sin Parasol frem og slaer den i Distraction op.)

„At, mine Tanker trives kun
Af Taarer og af Suk.“

Hvad har jeg her? Min nye Parasol — nei, den vil jeg ikke tage med. Edgar skal ikke troe, at jeg sætter saa megen Priis paa den. Jeg var saa glad imorges, da jeg fik den. Nu, da jeg er saa bedrøvet, vil jeg ikke tage den med.

„At, mine Tanker trives kun
Af Taarer og af Suk.“

(Gaaer.)

Ellevte Scene.

Partie af et Skibsværft. Længst i Baggrunden en Beding, hvorpaa Kjolen er lagt til et stort Fartoi, af hvilket Spanterne (med tilhørende Stivere eller Understøttere) samt Dylængerne allerede ere stillede paa Kjolen, altsaa omtrent det vigtigste af Skibets Plankeværk, men uden Beflødning og Foring eller dog kun med en Part af denne *). Til Siderne sees Bræde-

*) Dette er tænkt malt paa Bagtæppet.

huse, henstillede Redskaber, Ankere, en Kran og hvad man ellers kan tænke sig paa et saadant Sted tilligemed enkelte Træer.

Paa Pladsen foran Skibet, der er under Bygning, ere endeel Lømmefolk isærd med at hugge Bjælker til, sauge og høvle. Under Choret skøde Rogle fra Sideskullisferne store Blokke ind paa Hjul eller Ruller, eller bringe forskellige Sager, saaledes at Midten af Scenen efterhaanden ogsaa grupperes. — Strax efter Changementet skøde endeel Arbeidere, og blandt dem Richardt, en lang Bjælke noget frem til Forgrunden og hugge den til. — Siden Edgar Harrison og Smith.

Solo med Chor af Arbeiderne*).

Mel. Giver Agt! Op til Sagt.

(Marschner. — „Tempelherren og Jøbinden“, 3die Act 2den Scene.)

Richardt.

1.

Lystig Sang

Dagen lang

Letter os vor Dont,

Klarer os vor Horizont,

Gjør mod Sorgen Front. Hurra!

Arbeid giver muntert Mod.

Arbeid da med Haand og Fod!

Men en Sang maa til, ifald

Værket grundig lykkes skal.

*) Eller maaskee blot Chor. Solostemmen kan ogsaa udføres af En af Choret (skjøndt just ikke en Chorist), hvis dette skulde antages for nødvendigt.

Lystig Sang
 Dagen lang
 Letter os vor Dont,
 Klarer os vor Horizont,
 Gjør mod Sorgen Front. Hurra!
 Tralala! Trala!

2.

Drens Hug,
 Flaskens Kluf
 Gjør en god Duet.
 Føler man sig mat og træt,
 Klinger Flasken net. Hurra!
 Ei for meget, men tilpas!
 Helst af Flasken uden Glas!
 Prøv! et lille Kluf paany
 Lader flux din Træthed flye.

Drens Hug,
 Flaskens Kluf
 Gjør en god Duet.
 Føler man sig mat og træt,
 Klinger Flasken net. Hurra!
 Tralala! Trala!

(Efter Sangen forlade Richardt og et Par af Arbeiderne Scenen. Paa samme Tid komme fra den modsatte Side Edgar Harrison og Smith med en Bjælke paa Skuldrene, som de kaste fra sig og dernæst træde frem. De ere begge klædt som de Arbeidere, der ere paa Scenen.)

Edgar.

Hvem traf du hjemme hos os, da du afleverede Kassen med Værktøiet?

Smith.

En ældre og en yngre Dame; den yngre var nok din Kone.

Edgar.

Ellers Ingen?

Smith.

Jo, til min store Forstrækkelse traf jeg ogsaa Mrs. Jenkins, Kathrines Tante.

Edgar.

Var hun der igjen? (Affides.) Hvad kan hun gaae og snuse efter hos mig?

Smith.

Det var ret slaut, at jeg skulde saadanne løbe lige buus paa hende. Jeg saae lumpen ud, havde Kalk og Snavs paa Frakken, og skammede mig som en Hund.

Edgar.

Kjender hun dig?

Smith.

Det veed jeg ikke bestemt; men i al Fald maa hun da snart lære mig at kjende. Lykkes det mig at faae den Inspecteurpost, der er ledig her paa Pladsen — og Fuldmægtigen, Mr. Davis, har givet

mig det bedste Haab — saa bekjendtgjør jeg paa Stedet, at Kathrine og jeg ere Mand og Kone, og saa skal hendes Familie, det stolte Kram, nok finde sig i hvad der ikke kan gjøres om.

Edgar.

Noget Kram er det, saa meget er vist. Men hvor vidt deres Stolthed gaaer, veed jeg ikke. Kjender jeg dem ret, saa skulde de slet ikke have saa meget imod, at Kathrine blev den unge Lord Seymours Maitresse, naar han blot betalte godt. Men siger hun, at hun er ærlig gift, men med en simpel Haandværker, saa ere de nærved at plage Livet af hende, som om hun havde vanæret sig.

Smith.

Ja, det er nu galt. Men forresten kan jeg ikke fortænke dem i, at de gjør Fordring paa, at en saa fin og prægtig Pige som Kathrine, der er godt oplært, at hun giftes med En, der er lidt Mere end slet og ret Arbejder. Det er mit eget Ønske, at jeg kan vise mig for dem som lidt Mere. Dengang jeg bad dig om, at kjøbe Huset for mig —

Edgar.

Ja, det Huus! Jeg har søiet dig og kjøbt det i mit Navn. Men hvad din Mening er med det Kjøb, forstaaer jeg ikke.

Smith.

Nu ja, du veed jo, at jeg har faaet det for temmelig godt Kjøb, saa jeg kan nok, hvis jeg ønsker det, blive af med det igjen og endda tjene en Slump derpaa. Den lille Arv, jeg fik efter min ældre Broder, der døde i Jamaica, laae desuden og brændte mig i Lommen. Den, syntes jeg, kunde nok anvendes til et saadant Brug.

Edgar.

Men endnu veed jeg ikke, hvad du vilde med Huset.

Smith.

Det er sandt, men — (lidt forlegen) ja, seer du, Kathrines Paarørende skal dog ikke troe, at det er en Pjalt, hun er bleven gift med. Erfare de, at jeg er deres Bært, er Gier af Stedet hvor de boe, det har dog lidt mere Art. Just fordi Jenkins boede der, har jeg kjøbt det Huus; det vil jeg gjerne tilstaae.

Edgar.

Potteren skulde bryde sig saa meget om Kathrines Paarørende!

Smith.

Ja, saaledes kan du tale. Enhver, der kjender dig, veed, at du er oplært ganske anderledes, at du har saa gode Kundskaber, at du kunde være Architect hvad Dieblif det skulde være, og hvad dine Om-

stændigheder angaaer, hvis du havde Lyst, kunde du give Arbeidet her paa Pladsen en god Dag.

Edgar (leende).

Nei, stop, Kammerat, det kunde jeg dog ikke. Du sigter formodentlig til den Formue, der tilfaldt mig ved min Faders Død. Men den var ikke tilstrækkelig til at leve af som min Familie er vant, og den er desuden nu stærkt paa Heldingen. Min Fortjeneste her paa Pladsen har tilforladelig været mig et godt Rygstød, som jeg trængte til. Men ogsaa af andre Grunde er mit Ophold paa Bærstet af stor Betydning for mig. Jeg har her lært at begynde fra Begyndelsen, og det var just dette jeg havde nødig.

Smith.

Ja, det kan nok være. Men nu da det nye, store Skib skulde løbe af Stabelen, men gjorde sig frakliff og vilde ikke af Stedet, hvem var det saa, der uden sit Navn indsendte et Forslag til en ny Fremgangsmaade, der strax blev antaget og med Guds Hjælp vil lykkes? Var det ikke Edgar Harrison?

Edgar.

Det er en anden Sag, det lod sig nok gjøre. Dengang Skibet første Gang skulde løbe af Stabelen og standsede midtveis, da kunde jeg nok ved Eftertanke faae ud, hvor Feilen laae.

Smith.

Nu, men saa seer du da, at jeg kan ikke slutte fra dig til mig. Da vi gik i Skole sammen, da holdt du ud til Enden og lærte Noget; jeg rendte fra Lærdommen og drev om indtil jeg blev Haandværker. At jeg har bragt det til lidt Mere end de Andre, det kan jeg takke dig for; og hvis jeg faaer Inspecteurposten, saa er det ogsaa ved dine Anviisninger jeg har skaffet mig lidt Anseelse herude. Men jeg føler dog altid, at den rette Kundskab, der først giver en Haandværker Betydning, mangler mig. Naar jeg saa paa den Kasse med fiint Værktøi, du havde laant mig, og hvoraf jeg ikke forstod at bruge det halve, saa kunde jeg blive modfalden over, at jeg stod tilbage i saa Meget.

Edgar.

Kjære Smith, du har Intet at bebreide dig, du har stræbt redelig og hjulpet dig frem ved Flid og Arbeidsomhed. Skulde vi gjøre Regningen op, saa kom jeg nok til at skylde dig meest. Det var dit gode Exempel, der gav mig Mod til at søge en Ansættelse her paa Pladsen, og du maatte lære mig mangt et Haandgreb. — Hvad var det dog for et elendigt Liv jeg førte oppe i Comptoiret, smeddet hele Dagen til en Pult ved tankeløst Affskrivi! Og paa samme Tid drev mig en Lyst fra mine

tidligste Aar, en indre Drift til ganske andre Arbeider. Det er dig, kjære Ben, der har gjort mig det muligt, at jeg kunde sætte mine temmelig dristige Planer igjennem, uden at Nogen, ikke engang mine Nærmeste, fik Nys om, hvor jeg færdedes om Dagen. Det er hos dig, jeg hver Morgen og hver Eftermiddag flæder mig om —

Smith.

Na, tael ikke om den Ting! Hvad gjør det mig, at du har en Nøgle til mit Logis og gaaer og kommer, naar du har Lyst. — Men for at komme tilbage til hvad vi talte om: dersom nu Alting løber godt af idag med Skibet, vil du saa ikke navngive dig som Den, man kan talke for det gode Udfald? Det kunde dog være til stor Fordeel for dig.

Edgar.

Jeg vil endnu vente lidt. Du veed, jeg har sendt Bærstets Eier endeel Tegninger til det nye Anlæg af en Dokke. Den lille Forandring, man har ønsket, har jeg gjort, og iuorges indsendt den paant. Maaffee dette kan bestemme mig.

Smith.

I dit Sted meldte jeg mig, det er vist. — Ja, nu maa jeg nok hen til Skibet og see, hvorledes det staaer sig med Mandskabet. Jeg haaber,

du skal ikke have Skam af mig, saa megen Møie du har gjort dig for at instruere mig.

(Gaaer.)

Edgar (ene)

Desværre, det varer nok ikke ret længe, inden jeg maa opgive mit bekvemme Incognito. Den stakkels Alice! Hun var saa bedrøvet. Og hun har Ret i hvad hun sagde: for hende burde jeg ikke have Hemmeligheder, det er og bliver galt! Jeg er kommen i en skjæv Stilling til mine Nærmeste. Ibelig at maatte hjælpe sig med Udflugter, det duer ikke.

Løste Scene.

Edgar. — Richardt.

Richardt.

Naa, idag skulde da den mærkværdige Begivenhed gaae for sig. Den store Skonnertbrig, vi har bygget for Regjeringen, skulde løbe af Stabelen — siger man; for jeg troer det ikke før jeg seer det.

Edgar.

Man maa haabe det Bedste.

Richardt.

Der er jo leveret et meget kunstigt Project ind, som man sætter stor Lid til. Ingen veed, fra hvem det kommer, uden for saa vidt at det er undertegnet: „En af Arbejderne paa Bærstet“. Du skulde vel

ikke af en Hændelse vide Noget om den Sag, Edgar?

Edgar.

Ikke Andet end hvad der er bleven fortalt derom her paa Pladsen.

Richardt.

Troer du, Smith har Noget at gjøre dermed? Han er meget geskæftig derhenne; de har sat ham til at forestaae det hele Foretagende.

Edgar.

Nei, han skal kun commandere de Folk, der ere posterede tæt under Agterenden.

Richardt.

Men hvorledes kommer han til den Værelse?

Edgar.

Det er let at forstaae. Dengang man forklarede Arbeiderne hvad der skulde sættes i værk, og de Andres Forstand stod stille, var han Den, der strax begreb hvad det kom an paa, og saa fik han Ordre til at føre Opsynet og give Commando.

Richardt.

Saa? — Sandt at sige troede jeg snarere, at du kunde forstaae dig paa den Sag.

Edgar.

Jeg? der knap har været et fuldt Aar her paa Pladsen.

Richardt.

Ja, men hvor har du været før du kom her?

Edgar (forundret).

Før jeg kom her? Hvor troer du?

Richardt.

Ja, det veed jeg ikke saa lige. Du er jo en raff og stærk Karl, der kan tage godt fat, naar vi har et svært Arbeid for. Men du har alligevel Hænder som en Modejunfer.

Edgar.

Det kommer kanskee af, at jeg vasker dem godt hver Dag, inden vi gaae herfra.

Richardt.

Det gjør jeg med --- just ikke hver Dag, men dog —

Edgar (leende).

Men dog engang hver Juleaften.

Richardt.

Nei, lidt oftere. Men siden vi tale om, hvor du har været før, saa kunde du dog fortælle mig, hvordan du kom i de fine og galante Klæder, jeg saae dig med sidst i Søndags, da jeg var i St. James Park med en lille Pige af mit Bekjendtskab. Du gif ogsaa med en lille Pige under Armen; men det var min Sandten en Dame udaf Belten, rød og hvid som Roser og Lilier, og klædt som en Prindsesse i Silke og Flor —

Edgar (vil gaae).

Na, du staaer og drømmer!

Richardt (standser ham).

Mel. Fredm. Epistl. Nr. 65.

1.

Kam'rat! jeg saae Jer begge grant.

Damen var min Sandt

Deilig og galant.

Mørkt Haar — og til Maade lang —

Ung og let i Gang

Som et Kid hun sprang.

Men hør! Gjerne gad jeg vide, hvorfra hun sig
sriver.

Hejsa! om af Jer et Par der bliver.

Kam'rat! jeg saae Jer begge grant.

Damen var min Sandt

Deilig og galant.

Edgar (vred).

Men naar jeg nu siger dig

Richardt.

2.

Nei, nei! Jeg veed nok hvad jeg veed.

Bærfaagod, bliv vred!

Giv mig blot Bested.

J kom begge To, som sagt,
 Damen i sin Pragt,
 Du i Modens Dragt.

Det Syn saae jeg, mens jeg strakte min Taaspids
 en Tomme:

Varfvo! det er Kongens Folk, der komme!
 Nei, nei! Jeg veed nok hvad jeg veed.
 Værsaagod, bliv vred!
 Giv mig blot Bæf.

Edgar.

Du gaaer nok og har Syner ved høilys Dag.

Richardt.

(seer ud til Siden).

Der kommer Fuldmægtigen. Jøsses, hvad han
 er pyntet! Ja, det er jo ogsaa en Høitidsdag.
 Og saa har han endnu engang saa travlt som ellers.
 Pas paa, han ta'er en Priis ved hvert andet Ord,
 han siger.

Trettende Scene.

De forrige. — Mr. Davis.

Mr. Davis.

Er Smith her?

Edgar.

Han er gaaet hen til sin Post ved Fartøiet.

Mr. Davis.

Det var godt. Ja, ham kan man stole paa. Det er et flinkt Menneske, den Smith.

Edgar.

Dg af prøvet Rettskaffenhed.

Mr. Davis.

Meget sandt, af prøvet Rettskaffenhed. Dg meget intelligent, et lyst Hoved. Jeg har altid sagt, at vi kunde vente os noget Ualmindeligt af ham. Jeg har ogsaa af den Grund anbefalet ham til den ledige Inspecteurpost. Er Udfaldet idag som vi haabe og vente, saa faaer han den strax. Dg Udfaldet vil blive godt, pas paa! Den Fremgangsmaade, vi nu følge, er useilbarlig; det var strax min Anskuelse, saaledes som jeg havde den Ære at udvifle den for vore Principaler.

Richardt

(der igjen har nærmet sig).

Er der virkelig Noget om, at Planen dertil er indleveret af en af Arbejderne her paa Pladsen?

Mr. Davis.

Na, hvor kan De troe! Ja, saaledes har han underskrevet sig, men det er naturligvis et lystigt Indfald. Nei, det maa komme fra en Mand med udmærkede Kundskaber i Mekaniken. Man gjætter — og det var strax min Mening — man gjætter

paa en af vore første Civil-Ingenieurer, med hvem vort Huus engang har staaet i Forbindelse. Ja, hvem det saa er, maae vi være ham meget takskyldige, hvis han hjælper os ud af den Forlegenhed. Man tænke sig: det første Skib vi bygge for Regjeringen, og saa skal et saa skammeligt Uheld indtræffe. Det kastede en Skygge paa vort Etablissement, som om der var en Feil i Skibets Proportioner. — Men der var Noget jeg havde at meddele Dem. (Til Edgar.) Ja, De kan sige til Folkene, at der er Intet iveien, hvis de har Lust til at overvære det storartede Skuespil, naar dette prægtige Fartøi løber af Stabelen.

Edgar.

Ja, vi takke for Deres Godhed. Vi har blot endnu et lille Arbeid for, som vi først maae have fra Haanden.

Mr. Davis.

Det gaaer godt an. Endnu har vi en halv Times Tid for os. (Seer paa sit Uhr.) Men jeg staaer her, og derhenne er min Nærværelse saa nødvendig! . . . Som sagt, Folkene kan komme, og, gaaer Alting efter Dnsse, saa lad os faae ret et kraftigt Hurra.

(Gaaer.)

om der opholder sig her en Person ved Navn Mr. Harrison.

Richardt.

Mr. Harrison? Ikke saavidt jeg veed.

Mrs. Jenkins.

Ja, maaskee han ikke kaldes Master her; maaskee han —

Mrs. Brown (afbrydende hende).

Tillad — maa ikke jeg . . . ?

Richardt.

Hvor skulde denne Mr. Harrison skrive sig fra?

Mrs. Brown.

Han er oppe i Admiralitetets Comptoirer.

Richardt.

Ja, naar han er i Admiralitetet, kan han ikke være her. Saa maae Damerne gaae derop.

Mrs. Jenkins.

Ja, om han just er i Admiralitetet —

Mrs. Brown.

Men, Mrs. Jenkins! —

Alice (til Richardt).

Moder mener, at han er Embedsmand i Admiralitetet. Forstaaer De?

Richardt (affbes).

Ei, ei! hvad seer jeg! Det er jo den unge, fine Dame, jeg saae Edgar spadserer med forleden.

(Sæit til Alice.) Med Forlov, Miss, hvad skulde den Person hedde mere end Harrison.

Alice.

Hans fulde Navn er Edgar Timothy Harrison.

Richardt.

Saa? Det var vel ikke af en Hændelse ham, De spadserede med i Søndags i St. James Park?

Alice.

Jo, det var ham.

Richardt.

Han gif i en fin blaa Kjole med blanke Knapper.

Alice.

Ja, det er ganske rigtigt.

Richardt.

Naa! — Ja, saa var det nok muligt, at De kunde træffe ham her.

Mrs. Jenkins (til Mrs. Brown).

Der kan De see, jeg tog ikke saa meget fejl.

Richardt (til Alice).

Vil De opholde Dem lidt, skal jeg forhøre mig.

Alice.

Tak for Deres Godhed. Men hør — inden De gaaer — jeg vilde saa gjerne spørge Dem om Noget, naar det ikke er for dristigt.

Richardt.

Spørg De kun, jeg har god Tid.

Alice

(gaaer noget tilside med ham).

Veed De ikke, om her kommer et Fruentimmer ved Navn Kathrine?

Richardt.

Her kommer Guds Betsignelse af Kathriner, det vil sige ikke her paa Pladsen — det er forbudt — men i Værtshusene heromkring.

Alice.

Ja, det meente jeg ogsaa.

Richardt.

Skulde hun være meget høi, og svært bygget?

Alice.

Nei, nei! hun har samme Figur som jeg. Hun er . . . hun er meget tjon.

Richardt.

Saa? Ja, saa kunde det nok være. Hun har mørkt Haar og mørke Dine.

Alice.

Ja, det har hun. (Affides.) Af, det er vist hende!

Richardt.

Og god Couleur.

Alice.

Ja . . . undertiden.

Richardt.

Nei, som oftest. For jeg skal sige Dem, Miss, saa ung hun er, saa er hun lidt forfalden; hun drikker.

Alice.

Nei, det gjør hun bestemt ikke.

Richardt.

Ja, saa kan De ogsaa stole paa, at det ikke er hende De spørger om.

(Man hører Omqvædet af den følgende Sang.)

Mrs. Jenkinø (nærmer sig; til Richardt).

Hvad er det for Raab og Skrig man hører?

Richardt.

Na, det er nogle Folk, der gjør sig lystige; det betyder Jngenting. (Seer ud.) Men De spurgte jo om en Mr. Harrison — var det ikke saaledes han skulde hedde? — Tager jeg ikke feil, saa kommer han lige nu herhen.

Mrs. Jenkinø.

Gjør han? (Affbes.) Naa, nu faae vi at see!
(Omqvædet af den følgende Sang høres paany og stærkere.)

Alice (farer sammen).

Al, Moder, gid jeg var langt herfra!

Femtende Scene.

De forrige. — Edgar. Hogle af Folkene.

(Folkene med Edgar i Spidsen trække under Opsangen en med
Løkker svært belæst, lavhjulet Bogn ind.)

Opsang

af de Indtrædende.

1.

Med Hastværk er det slet bevent.

Sing Sang Singsaljera.

See, Fod for Fod er Veien endt.

Sing Sang Singsaljera.

2.

Anspænd kun Haand og Fod og Arm!

Sing Sang Singsaljera.

Det skader ei, du bli'er lidt varm.

Sing Sang Singsaljera.

Edgar (endnu i Baggrunden).

Kan I see, Godtsfolk, at det gif! Naar man
blot tager rigtig fat.

Alice

(iler forstræffet hen til Mrs. Brown).

Moder! hvad synes du — det er Edgar! hvor
han seer ud! Er det ikke rædsomt?

Mrs. Brown.

Fat dig, mit Barn!

Mrs. Jenkins (affbes).

Det er saa min Sjæl ham! Tænkte jeg det ikke nok!

Edgar (til Folkene).

Lad os nu skynde os og see til at komme hen til Fartøiet. (Folkene have imidlertid taget deres henlagte Koffer o. s. v. og begive sig nu bort. Edgar, der ogsaa har taget sit Dvertoi, træder noget frem i Forgrunden, men standser forbauset, da han befinder sig lige for Damerne. Affbes.) Alice! og hendes Moder!

Mrs. Brown.

Men Hr. Svigersøn, hvad skal alt dette betyde? Hvad gjør De herude, og i det Optog?

Edgar (fattet).

Jeg er Arbeider her paa Pladsen.

Mrs. Brown (slaaer Hænderne sammen).

Arbeider?

Mrs. Jenkins.

Arbeider? (Affbes, fornoiet.) Naa, her vil komme en smuk Historie for Dagen!

Mrs. Brown.

Er De ikke ansat i Admiralitetet?

Edgar.

Nei.

Mrs. Brown og Mrs. Jenkins.

Nei!

Edgar.

Det er nu over et Aar siden at jeg tog min Afsked.

Richardt

(der i nogen Fristand har opholdt sig ved en af Siberne).

Det lader jo til, jeg har gjættet rigtigt. Det er bedst, at jeg nu slaaer en Klo i Smith.

(Gaaer.)

Mrs. Brown (til Edgar).

Men hvorledes vil De jeg skal forstaae alt dette?

Edgar.

Det er let forklaret, dersom De vil høre mig med Nøilighed. — De erindrer vist endnu, at jeg som Dreng havde stor Lyst til Haandværks-Arbeider og holdt meget af at bruge mine Kræfter.

Mrs. Brown.

Ja, det husker jeg godt. De stjal Dem jo bestandig hen til den gamle Mechanikus eller Smed, hvad han var, og hjalp ham ved hans Arbeider.

Edgar.

Rigtig. Men min Fader havde bestemt mig for Embedsveien. Jeg fik en Post i Admiralitetet, hvoraf jeg ikke engang som eenlig Person kunde leve. At forfremmes til en høiere Post kunde jeg for lang Tid ikke tænke paa. See, det var kun daarlige Aaar jeg havde at byde Deres Datter, da jeg

for omtrent et Aar siden stod i Begreb med at ægte hende. Men paa den Tid traf jeg en gammel Skolekammerat, John Smith, der nu var bleven Arbeider her paa Pladsen og fandt et godt Udkomme, meget bedre end mit. Her i London har man ondt ved at faae Folk, og er man stræbsom tjener man godt. Hans Exempel bestemte mig. Min ældre Lyst til techniske Syssler vaagnede med fornyet Styrke og indgav mig det Haab, at jeg kunde bane mig en ny Vej, berede mig en bedre Fremtid. Jeg tog Mod til mig og meldte mig her som Arbeidsmand, fast bestemt paa at uddanne mig i enhver Retning, hvortil der gaves Leilighed, for at jeg saaledes bedst kunde naae det Maal, jeg havde for Øie. — At jeg nu holdt dette hemmeligt, vil De ikke undres over. De, kjære Svigermoder, lagde megen Vægt paa min Embedsstilling. Saavel Deres som Alices Følelser ønskede jeg at skaane, indtil jeg kunde vise Dem et Resultat af det Skridt, jeg havde gjort. Har jeg heri handlet uret, saa er det i det Mindste skeet i en god Mening.

Mrs. Brown.

Men har De ikke været Andet end simpel Arbeidsmand her paa Stedet? ikke Opsynsmand eller noget Saadant?

Edgar.

Nei, simpel Arbeidsmand, naar det endelig skal være saa simpelt. Jeg holdt det for en Ære, i Et og Alt at dele Kaar med dem, der nu skulde være mine Læremestre. Derfor maatte heller Ingen af dem vide Andet end, at jeg var deres Eigemand.

Mrs. Jenkins.

Ja, men hvad er Meningen heraf? Har De været Handtlanger eller Kalkslager —

Edgar.

Som det kunde falde. Jeg har paataget mig det Samme som alle de Andre. Dog har jeg havt meest at gjøre med Tømmerhaandværket ved Skibsbyggeriet.

Mrs. Jenkins.

Men hvor kunde De forlange, at en anseet Familie skulde tage en Handtlanger eller Arbeidsmand til Svigersøn? Det vilde jeg paa ingen Maade.

Mrs. Brown.

Mrs. Jenkins, overlad til mig —

Mrs. Jenkins.

De maa undskyldes, men om den Ting kan der kun være een Mening.

(Man horer et stærkt Hurraraab i Fraastand.)

Edgar

(affides, i Bevægelse).

Det er Skibet, der er løbet af Stabelen!
Gud være lovet, det er lykkedes!

Sextende Scene.

Edgar. Mistress Brown. Alice. Mistress Jenkins. — Smith.

Smith.

(kommer farende ind).

Hurra! Edgar! hvor er du? Veed du det allerede? Det er gaaet fortræffeligt. Det store Fartøi er ikke omsonst blevet opkaldt efter Svanen, stolt og majestætiff som en Svane skjød det ud i Vandet.

Edgar.

Det var herligt! Ja, jeg har haabet det!

Mrs Jenkins (affides til Alice).

Det var jo den schosle Karl, der imorges var oppe hos Dem. Lad os høre hvad han siger.

Smith.

Men din Hemmelighed er røbet, det maa du finde dig i. Richardt har fortalt det til Mr. Davis og de andre Herrer. Han kjendte dit Navn, og vidste du havde siddet i et kongeligt Comptoir. Saa kom de Alle styrrende hen til mig, som Richardt havde beraabt sig paa; og hvad skulde saa jeg gjøre?

Jeg maatte gaae til Bekjendelse. De veed nu Alle, at det er dig, vi kunne takke for det gode Udfald idag.

Edgar.

Jeg har ventet det — Richardt var her for lidt siden. Nu, engang skulde det jo skee.

Smith.

Saa gratulerer jeg dig, for du vil snart see, det er til dit Gavn. Og mig kan du ogsaa gratulere. Jeg er Gud være lovet endelig bleven Inspecteur, og hele Verden tør nu vide, at jeg er lovlig gift med Kathrine Jackson.

Mrs. Jenkins.

Hvad er det, Menneſket siger? Gift med Kathrine Jackson?

Smith (affides).

Der er hun min Sjæl igjen!

Edgar.

Han siger Sandhed. Deres Søsterdatter er gift med denne brave unge Mand, min Ven John Smith, nu Inspecteur her paa Bærstet og forresten Deres Huusvært; thi jeg maa dog for en Feils Skyld sige Dem, at det er ham og ikke mig, der har kjøbt Huset hvor de boe.

Alice

(glad, affides til sin Moder).

Hører du, Moder!

Mrs. Brown (ligeledes affides).

Ja, naar det ikke er Harrison, der har kjøbt Huset, saa kan jeg forstaae hans Tausshed.

Alice.

Savist, Moder, og Kathrine er virkelig gift, og med denne Mand — o, saa er Edgar jo ganske uskyldig!

Mrs. Brown

(ryster paa Hovedet).

Ja, Barn, men alligevel —

Edgar (til Mrs. Jenkins).

Det gjør mig kun ondt at maatte tilføie, at Smith paa samme Maade som jeg, og lige til nu har været Arbeider eller Haandlanger eller Kalkflager, eller hvad De vil kalde det, her paa Pladsen; og jeg veed nu ikke, hvad De og Deres Familie vil sige til Giftermaalet.

Mrs. Jenkins.

Har været; men nu er han Inspecteur, det gjør en stor Forskjel. Dersom han endnu var det Samme som De, Mr. Harrison, saa skulde jeg af alle Kræfter sætte mig imod det Partie.

Alice.

Hvorfor det, Mrs. Jenkins? Det synes mig slet ikke, der var Grund til. Naar han var brav og stræbsom, og holdt af Kathrine . . .

Edgar.

Alice! er det dit Alvor? Du vilde ikke tage dig det nær, sæt, at han kun var og blev simpel Arbejder...

Alice.

Nei, Edgar, det vilde jeg ikke, og det burde jeg jo heller ikke.

Edgar (trykker hende til sig).

O, du henrykker mig! Ja, jeg vidste det; jeg har ikke taget fejl af dig. Jeg har din Kjærlighed, har den, uafhængig af alle Hensyn til min Stilling, har den, enten jeg er rig eller fattig, fornem eller simpel. Der er kun Et du venter og forlanger: en udeelt Gjenkjærlighed, og den har du havt indtil nu og skal besidde den til mit sidste Dieblif.

Mrs. Jenkins (affædes til Mrs. Brown).

Hvad siger De dertil, Mrs. Brown?

Mrs. Brown.

Jeg er ganske fortunlet over den Historie.
(Smith, der har seet ud i Baggrunden, træder igjen frem.)

Smith.

Der komme Folkene, Edgar, og i fuld Jubel over det gode Resultat. Men der er da ogsaa bleven uddelt baade Porter og Whisky.

Attende Scene.

De forrige. — Enbeel Arbeidsfolk, og blandt dem Richardt, der fører et med et Emblem forsynet stort Flag med sig*). Siden
Mr. Davis.

Arbejderne.

Mel. God save the king.

1.

Svanen er nu lagt ud!
 Naadigt den skjærme Gud!
 Bogte dens Gang!
 Høit, da den skjød herfra,
 Lød et Victoria.
 Stolt i den brusende
 Strøm den sig svang.

2.

Svanen til Strømmen vendt,
 Hift paa sit Element
 Bigger sin Bug.
 Snart flaae dens Binger ud,
 Herligt den svinger ud
 Seilenes svulmende
 Sneehvide Dug.

*) Altsaa ikke det engelske Nationalflag.

3.

Snart ved en fremmed Kyst
 Skal den i mangen Dyst
 Kjækt holde Stand;
 Vender saa hjem derfra,
 Bringer — Victoria!
 Seirens Trophæer med
 Her til vor Strand.

(Mr. Davis træder ind.)

Mr. Davis.

Mr. Harrison! De har indlagt Dem megen Ære, saavel ved den sindrige Opfindelse, vi skylde denne Dags heldige Udfald, som ved Tegningen til den nye Dokke. Mine Principaler, der ønske selv at takke Dem, have foreløbig paalagt mig at forkynde Dem, at De er bleven udnævnt til Værkmester paa Skibsværftet, og vente, at De paa denne ansvarfulde Post vil benytte Deres udmærkede Kundskaber til Etablissementets Opkomst og Ære. Det er mig en stor Glæde at overbringe Dem denne Efterretning. Jeg har altid sagt, at man af Dem kunde vente sig noget Ualmindeligt. Vore største Architekter har ligesom De, Mr. Harrison, af Princip taget Deel i en Arbeiders Forretninger, og derved erhvervet sig dette praktiske Instinkt, der er Op-

findelfernes Sjæl. (Til Arbeiderne.) Et Leve for den nye Bærfmester, Mr. Harrison!

Arbeiderne.

Leve Mr. Harrison!

Mr. Davis

(trykker Edgars Haand).

Mr. Harrison, jeg er glad ved, at jeg skal komme til at staae i nærmere Forbindelse med Dem.

(Gaaer.)

Smith (til Edgar).

Jeg ønsker dig til Lykke. Du veed, hvor oprigtig jeg tager Deel i dit Held.

Edgar.

Det veed jeg — Ingen mere end du... (Til Mrs. Brown.) Er De nu fornøiet, kjære Svigermoder? Mit Udkomme er nu forbedret, min Stilling er saaledes, at hverken De eller Noget behøver at undsee sig ved den. Den er ikke glimrende, men den er ærefuld, og jeg er kommen til den ved egen Anstrengelse.

Mrs. Brown.

Kjære Hr. Svigersøn, jeg har ikke Grund til Andet end at være tilfreds. Vi har næret en ubillig Mistanke til Dem; det maa De tilgive os.

Mrs. Jenkins.

Ja, det er jo en god Post, saadanne som Mr. Smith har forklaret det for mig. (Til Alice.) Kan

De see, Alice, jeg sagde sandt: den Sag vilde faae et meget bedre Udfald, end vi bildte os ind. Man skal heller ikke troe Alt hvad Folk siger. Der er saa megen Bagtalelse til, saa det er forstræffeligt.

(Richardt i Spidsen for alle Arbeiderne nærmer sig.)

Richardt (til Edgar).

Mel. Fredm. Epistl. No. 15.

1.

Kjæreste Kammerat og Ven!
Tillad os at staae og bukke.
Ikke maa du Dret lukke
For vor Compliment!

Arbeiderne.

Kjæreste Kammerat og Ven! o. s. v.

Richardt.

Ja, vi dig gratulere,
Dit Huus skal høit florere!
Ønster du Mere,
Saa behag, sig til!

Arbeiderne.

Ja, vi dig gratulere, o. s. v.

Richardt (til Smith).

2.

Værdigste Kammerat og Ven!
Vi kjende hverandre nøie.

Vil du naadigst Dret bøie
Til vor Compliment?

Arbeiderne.

Bærdigste Kammerat og Ven! o. s. v.

Richardt.

Leve Hr. Inspecteuren!
Han skal ei standse, førend
Han er Commandeuren

J sit eget Bærft!

Arbeiderne.

Leve Hr. Inspecteuren! o. s. v.

Richardt (til Alice).

3.

Deiligste! tør til Dem vi gaae?
Vor Bærtmesters unge Mage!
Gid vort Dnske Dem behage
Samt vor Compliment!

Arbeiderne.

Deiligste! tør til Dem vi gaae? o. s. v.

Richardt.

Dage, der ere blide
De leve ved hans Side!
Gid alffens Dvide
Holdes langt fra Dem!

Arbeiderne.

Dage, der ere blide o. s. v.

Alice (til Publikum).

4.

Herrer og Damer rundt omkring!

Vor Digter en Hilsen sender.

Sidst til Eder han sig vender

Efter gammel Skif.

Gunstigt I høre over med

Hvad Eder iasten hedes.

Musers Kunst vil gjerne nydes

Uden streng Critik.

Eder vi vil behage

Dg over til os drage.

Benligt I tage

Hvad vor Kunst har bragt.

Almindeligt Chor.

Eder vi vil behage o. s. v.

Institsråden,

originalt Ustyipil i 1 Act.

Personerne.

Fru Gunst.

Marie, hendes Slægtning.

Justitsraad Storm.

Adolf Storm, hans Broder søn.

Kammerraad Thomsen.

Søren, Karl hos Fru Gunst.

Handlingen, der begynder tidlig paa Formiddagen, foregaaer i Kjøbenhavn.

Dagligstuen hos Fru Gunst med en Indgang i Baggrunden og en tilhøire. Foran tilvenstre gaaer en Dør ind til nogle indre Værelser, og ligeledes findes paa hver Side foran et Bord med nogle Aviser eller Bøger. I et Hjørne i Baggrunden et dobbelt Klædeskab. NB. Personerne komme og gaae gennem Indgangen tilhøire, undtagen hvor det udtrykkelig er bestemt anderledes.

Første Scene.

Fru Gunst, Marie og Søren komme ind.

Fruen.

Var saa Justitsraaden satefeteret med Rasseen, Søren?

Søren.

Jo — det vil sige, jeg forstod ikke hvad Fruen spurgte om.

Fruen.

Jeg mener, om han var fornøiet med den.

Søren.

Jo — han sa' slets Ingenting; jeg skulde tage Tøiet bort og gaae min Vej.

Fruen.

Harde han da druffet Altsammen?

Søren.

Jo, paa en lille Slat nær.

Fruen.

Hvad var det saa mere jeg vilde spurgt om — det er sandt, har du lagt min salig Mand's Slobrok ind til ham? Han har sagt, at han er vant til, om Morgenen at ryge sin Pipe og drikke sin Kaffe i Slobrok.

Søren.

Jo, han fik baade Slobroffen og salig Secretairens Kaffjet. Da han saa den, vilde han endelig have den paa.

Fruen.

Saa gaae kun op igjen og pas paa, naar han ringer. (Søren gaar.) Naa, Marie, nu skulle vi To snakke sammen. Justitsraaden kom saa silde igaar Aftes, og vi fik saa travlt med at indrette Alting saa propert og mallefik som en saadan Mand er vant, at jeg ikke har havt et Dieblif No. Det var i Grunden godt, at du var ude igaar Aftes, da han kom; for jeg saa ikke gjerne, at han talte med dig før jeg havde sagt dig, hvad du skulde svare ham. Men lad mig nu see, du skjønner rigtig paa din Lykke. Det er jo mageløst, at en Pige som du, der ikke eier en Skilling, kan blive gift med Justitsraadens gamle Ven, Kammerraad Thomsen, der baade

er rig og æstemeret af Alle. Og det kan du bestemt, naar du bare persenterer dig saaledes for ham, at han synes godt om dig. — Har du nu tænkt rigtig over den Sag?

Marie.

Jo, Tante.

Fruen.

Det er mig kjært. For du kan vel vide, at det er meget genereret for mig, at holde dig her i Huset. Du var jo ganske godt forsynet med Gangklæder, da du kom til Borefes efter din Moders Død. Men hvad gaaer der ikke med i Bass og Strygning og i de tusinde Smaating, en ung Pige behøver! Er det ikke sandt?

Marie.

Jo, Tante!

Fruen.

Det forstaaer sig, du er ikke saa godt vant som vi, i vor Familie, der hører til de høiere Classer. Min Fa'er var Captain i Brandcorpsen; hanses Brødre, mine Onkler, var Alle anseete Folk, der sad i kongelige Embeder. Den Ene var Rodemester, den Anden Sølpop hos en af Prindserne, den Tredie var Fyrbøder i Magistraten. Min salig Mand var, som du veed, i Rangforordningen; han var virkelig Kammersecretair, og var maaskee ogsaa nu Justits-

raad, hvis han havde levet saalænge. For naar man først har faaet en Fod ind i Rangen, saa kommer det blot an paa at leve længe, saa avancerer man. Derfor seer man saa tidt, at unge Mennesker, der begynde som Kammerjunkere, ende som Statsraader. Altsaa mener jeg — ja, hvad var det nu jeg kom fra?

Marie.

Jeg husker ikke, Tante.

Fruen.

Mit Hoved er ganske forvirret idag, saa Meget jeg har at tænke paa. Nu da — ja lad det saa blive derved: naar Justitsraaden taler til dig om den Frier, han har til dig, saa lad mig see, du viser Condivite og giver ham et kjønt fornuftigt Svar. Men husk nu paa, da han er saa tunghør, at tale høit og tydeligt til ham. Naar han ikke forstaaer Alt, hvad du siger, saa gjør det Intet. Naar han blot forstaaer Hovedsagen, at du giver dit Ja og Samtykke til Kammerraaden, saa er det nok. — Men nu maa jeg op og see til ham.

(Gaaer.)

Marie (ene).

Jeg Stakket! Her er jeg kommen net afsted! Man kan baade lee og græde over den Knibe, jeg befinder mig i. Naar Fru Gunst taler til mig,

svarer jeg altid: „Jo, Tante“, skjøndt jeg for det meste lige saa gjerne kunde sige „Nei, Tante“. Men Indvendinger forstaaer hun sig slet ikke paa. — Ja, der hjælper Intet. Jeg maa tage Mod til mig og ligefrem sige Justitsraaden Sandheden. Da jeg sidst var i Besøg i Frederiksfund, viste han sig saa smul og venlig imod mig, at jeg nok tør vove det. Naar det blot ikke var Adolf — ja, det er det Uystige og tillige det Bedrøvelige ved Historien. Hvad vil Justitsraaden sige til, at jeg ikke blot er forlovet, men ovenikjøbet med hans Brodersøn. (Leer.) Ja, Gud skal vide det! Men Adolf, hvorfor lader han sig slet ikke see? Han lovede mig at henvende sig til Fru Gunst, saasnart han slap fri for sine Forretninger ude paa Godsset. Skulde han slet ikke vide Noget om sin Dufels Indfald med at sørge saa godt for mig? Det var dog besynderligt! — Uds! der kommer Justitsraaden — saa er det bedst, jeg retirerer.

(Gaaer gjennem Indgangen i Baggrunden.)

Anden Scene.

Fru Gunst kommer ind med Adolf Storm, der har forlorent graat Haar og er klædt i Slobrof, med Briller og en gammel-dags Raffjet paa; om Halsen et couleurt Silketørklæde over sin Cravate.

Adolf

(taler med paataget Stemme, noget støvende, hoster engang imellem og gaaer lidt buffet).

Bliv ikke vred, lille Frue, at jeg beholder Raffjetten paa herinde. Men jeg lider af Gigt i Hovedet og maa være meget forsigtig.

Fruen.

Hr. Justitsraaden maa endelig bruge Deres Commoditeter. Min salig Mand gif ogsaa med Raffjet, naar han var hjemme.

Adolf.

Men Frøken Marie, hende seer jeg Intet til. Kommer hun ikke herved?

Fruen.

Jeg tænkte, hun var hernevede; men nu skal jeg hente hende. Men forresten, — hun kan rigtignok ikke godt kaldes Frøken, skjøndt jeg lader Folkene gjøre det — for min egen Skyld, da hun jo dog er af min Familie. Naar man som hun er født i Ringhed —

Abolf (affides).

Ja, hillemand, Fruens Mand var jo Kammersecretair. (Søit.) Hvad behager?

Fruen (hoiere).

Jeg siger, hun er født i Ringhed.

Abolf.

Er hun født i Ringsted?

Fruen (som før).

Nei, hun er født i Slagelse.

Abolf.

Naa, i Slagelse. Hvem er da født i Ringsted?

Fruen (affides).

Han forstaaer mig slet ikke. (Søit.) Der er Ingen født i Ringsted

Abolf.

Er der Ingen født i Ringsted? Jo, det troer jeg dog. Hvor kan De falde paa det?

Fruen.

Men det mener jeg heller ikke. Hun — hun — (affides.) Naar han blot ikke bliver vred. (Søit.) Jeg siger, hun er født i Ringhed.

Abolf.

Naa, i Ringhed, i Ringhed! Ja, hendes Fader var Forpagter. Men hvad siger det? Reiseren af Frankrigs Kone er et saa stolt Fruentimmer, som man vil see for sine Dine og angiver Moderne for

hele Europa. Hun er ogsaa Datter af en Forpagter etsteds i Spanien.

Fruen.

Nei, hvad fortæller De! Er det tilforladeligt?

Abolf.

Det kan De stole paa. — Men hør nu, lille Frue, det er bedst, at De sender Marie ind til mig. Men lad mig saa tale alene med hende. Hvis hun har Betæneligheder, saa forstaaer jeg at tale saadan et lille Pigebarn tilrette.

Fruen.

Men hun har slet ingen Betæneligheder. Hun gjør Alt hvad jeg siger hende.

Abolf.

Naa — ja, men jeg kan allerbedst forklare hende, hvad Kammerraad Thomsen er for en brav og paalidelig Mand. Og da han har sine Egenheder, som alle vi Menneſter, saa var der maaskee Et og Andet jeg kunde gjøre hende opmærksom paa, for at hun ikke skal støde ham fra sig.

Fruen.

Ja, det har Justitsraaden Ret i. Nu skal jeg gaae op og paalægge hende at komme ned. (Sbet hun vil gaae.) Det er sandt, jeg ønskede dog først at tale med Dem angaaende det, De skrev i Deres Brev — De husker nok

Adolf (affbes).

Hvad Fanden var det? (Seit.) Hvad behager?

Fruen.

Jeg vilde nok vide, hvordan det nu skal blive med den lille Mødrene=Arv, der er tilfalden Marie.

Adolf.

Mødrene=Arv? Sm. — ja, den

Fruen.

Hr. Justitsraaden skrev, at jeg nok kunde beholde den, da jeg har havt endeel Udgifter med hende her i Huset, og Kammerraaden trænger jo ikke dertil. Det Hele er kun et Par Hundrede Daler.

Adolf.

Savist, men det kan vi jo altid tale om.

Fruen.

Jeg saae dog gjerne, det blev afgjort nu.

Adolf.

Ja, seer De, hvis Marie virkelig indgaaer en Forbindelse med Kammerraaden —

Fruen.

Saa maa jeg nyde Godt af denne Sum?

Adolf.

Det lover jeg Dem.

Fruen.

Tak, og det Løfte stoler jeg nu paa. — Nu skal jeg hente Marie.

(Gaaer.)

Adolf.

Det var godt jeg fik det at vide. Skulde Fru Gunst blive meget vred, naar hun seer, jeg har havt hende tilbedste, saa kan man jo trøste hende med de Penge. — Naar nu blot Marie vilde komme herind alene. Hun kjender min Onkel og vil snart mærke, at det er ikke ham, hun har for sig. Men, hvis jeg nu bedrager mig? Hvis hun virkelig er tilfands at lytte til min Onkels Forslag? — Fru Gunst paastaer det; men hun er just ikke meget paalidelig. En lille Prøve kunde jeg altid sætte hende paa, skjøndt — aa, det har vel ingen Nød!

Tredie Scene.

Adolf. — Marie.

Marie

(kommer langsomt ind; affides).

Jeg vilde ønske, at jeg var vel herfra igjen.

Adolf

(trykker Kaffjette ned i Dinene, idet han tillige søger nogenledes at efterligne Justitsraad Storms Stemme).

God Morgen, min kjære Frøken!

Marie

(i nogen Graastand fra ham og uden at see paa ham).

God Morgen, Hr. Justitsraad!

Adolf.

Nu, min lille Frøken, De har altsaa fulgt Deres Tantes Raad og er villig til at række min gamle Ven, Kammerraad Thomsen, Deres Haand.

Marie (som før).

Hr. Justitsraad —

Adolf.

Han er rigtignok lidt tilaars, og kjon er han just ikke. Den ene Skulder er lidt høiere end den anden, og han halter noget, ikke meget, men man kan dog mærke det. Jeg vil ogsaa forud sige Dem, at han er ganske ffaldet, men det vil ikke genere Dem, da han gaaer med en udmærket Paryk. — Ikke sandt, der er jo Intet iveien fra Deres Side?

Marie (affides).

Herregud, hvad skal jeg svare ham!

Adolf (affides).

For Fanden, jeg har dog vel Intet at frygte?
(Høit.) Nu, lille Frøken!

Marie

(som før, uden at see paa ham).

Hr. Justitsraad — hvis De ikke vil blive vred — De viste Dem saa god imod mig, dengang De besøgte min Familie i Frederiksfund, hvor jeg var i Besøg — (Standser.)

Abolf.

Nu da, min kjære Pige?

Marie.

De husker vist, at Deres Brodersøn fulgte med Dem

Abolf (affbes).

Ah, det lettede! (Høit.) Den Springsyr! Jo, det husker jeg godt. Hvad han?

Marie.

Han tilstod mig en Dag, at han holdt saa meget af mig.

Abolf.

Gjorde han? See til den Skabhals! Men De viste ham nok Vinterveien.

Marie.

Nei — jeg — jeg kunde ikke see, at der var noget Ondt deri — og da jeg nu ogsaa syntes godt om ham, saa —

Abolf.

Saa? Hvad saa?

Marie.

Saa bleve vi forlovede med hinanden.

Abolf.

Forlovede? og uden mit Samtykke! Det har den Rægt, den Hæselant understaaet sig!

Marie.

De maa endelig ikke blive vred!

Abolf.

Ikke blive vred? (Med sin egen Stemme, idet han tager den forlorne Tour og Kaffjetten af.) See bare paa mig — og bryd dig ikke om, at jeg har malet et Par Streger i Ansigtet.

Marie (overrasket).

Abolf!

Abolf

(omfavner hende).

Ja, min søde, velsignede Pige! Jeg er vred paa mig selv, at jeg et Dieblig kunde tvivle om din Troskab.

Marie

(leer af Glæde og Genrykkelse).

Nei, er det dig! — hahaha — o, det var jo herligt! Na, lad mig see rigtig paa dig! Sæt endelig Parykken igjen paa! — Nei, hvad du seer ud! Man kan jo slet ikke kjende dig. Og nu Slobroffen —!

Abolf.

Ja, ikke sandt, den er ubetalelig.

Marie.

Og det Silketørklæde, du har om Halsen! — Men hvorledes gaaer det til?

Abolf.

Det skal jeg forklare dig. Dengang Onkel og jeg tog hjem til hans Gaard efter det Par lykkelige

Uger, vi havde tilbragt i Frederiksfund, vilde jeg undervejs just meddele ham vor Forlovelse, da han til min Skræk fortalte mig, at han havde faaet et udmærket Indfald. Han har i flere Aar speculeret paa, hvorledes han skulde faae sin Ven, Kammerraad Thomsen, gift; og nu fandt han, at du var ligesom skabt for ham, især af saa søielig Natur, at du vilde finde dig i alle Kammerraadens Særheder.

Marie.

Na, hvor kan din Onkel troe, at jeg vilde tage denne Kammerraad, naar han er et saadant Uglebillede, som du beskriver ham!

Abolf.

Ja, ganske tro er min Beskrivelse ikke. Noget maa du slaae af i Betragtning af forelskede Folks bekjendte Overdrivelser.

Marie.

Han halter altsaa ikke?

Abolf.

Nei, jeg maa tilstaae —

Marie.

Og er ikke puffelrøgget?

Abolf.

Lad mig huske mig om — nei, ligefrem puffelrøgget kan man ikke kalde ham.

Marie.

Og han er heller ikke skaldet?

Abolf.

Det veed jeg ikke bestemt. Hans Haar sidder altid saa omhyggeligt, at man gjerne kan troe, det er en Paryk.

Marie.

Sahaha, jo det er en god Paffiar. Men tag dig iagt! Kammerraaden kan endnu løbe af med mig.

Abolf.

Nei, nu frygter jeg ikke mere for det.

Marie.

Nu, saa fortæl da videre.

Abolf.

Seer du nu, naar Onkel har faaet et saadant godt Indfald, saa veed jeg forud, at det er en Umulighed at faae ham derfra. Jeg tab altsaa bomstille om vor Forlovelse, i det Haab, at hele denne Sag vilde gaae overstyr af sig selv, da Thomsen er meget vanskelig i det Kapitel. Men nu igaar fik jeg min Sandten et Brev fra Onkel, hvori han med stor Glæde fortæller mig, at hans gamle Ven er virkelig gaaet ind paa Sagen, og at de begge komme hertil Byen idag og vil strax afgjøre det Hele med Fru Gunst og dig.

Marie.

Kommer Kammerraaden idag til os med din Onkel? Det har Fru Gunst ikke talt om.

Abolf.

Men det er ikke desmindre vist. Her var alt-
saa ingen Tid at spille. Jeg maatte strax see til
at forpurre denne skjønne Plan, og det har jeg nu
søgt at gjøre ved at give mig ud for min Onkel.
Jeg kom silde igaar Aftes for ikke saa let at røbes
under min Forklædning. Men uheldigviis var du
ikke hjemme, saa jeg kunde ingen Aftale træffe med
dig. Fru Gunst har aldrig seet Onkel, saa for
hende var jeg rolig. Men du kjender ham, saa du
kunde nok ved den første Sammenkomst bringe mig
i en slem Knibe.

Marie.

Ja, nær havde jeg røbet dig. Da Fru Gunst
omtalte, at Justitsraaden var tunghør, saa sagde jeg,
at det vidste jeg ikke. Men til al Bykke svarede
hun, at unge Piger vilde blot lade Munden løbe;
de brød dem ikke om, enten man forstod dem
eller ikke.

Abolf.

Det var et pludseligt Indfald af mig, at jeg
agerede døv. Fru Gunst gjorde mig et Spørgs-
maal, der satte mig i Forlegenhed, og saa er en

lille Døvhed et fortræffeligt Middel til at slippe for at svare.

Marie.

Men hvad har du da nu ifinde?

Adolf.

Vi maae benytte Diebliffet. Kommer Onkel først hertil med Kammerraaden, og denne seer dig, og du, hvad der jo følger af sig selv, behager ham, saa vil Onkel blive saa fornøiet derover, at jeg aldrig faaer Bugt med ham. Sætter jeg ogsaa omsider min Billie igjennem, saa vil han blive saa vred paa mig, at han — ja, min kjære Marie, jeg er saa godt som hans eneste Arving, og det var dog ikke værdt at gjøres arveløs.

Marie.

Nei, for Guds Skyld! — Men siig mig blot, hvad du har besluttet?

Adolf.

Jeg har igaar, inden jeg kom hertil, bestilt en Droschke til at holde heromme ved Hjørnet Kl. 10, og det er den ret snart. Nu skal du tage Hat og Mantille eller Shawl paa — har du det hernede?

Marie.

Jo, det hænger derhenne i Skabet.

Adolf.

Og saa skal du gaae med mig det Par Skridt

hen til Droschken; vi sætte os ind i den og føre hen til min Onkels Søster, Fru Stein.

Marie.

Men gaaer det an? Jeg kjender hende slet ikke.

Abolf.

Det er en fortræffelig Kone, og jeg har altid været hendes Kjælebægge. Hun vil tage imod os med aabne Arme, det indestaaer jeg for. See, her er et Brev, jeg imorges har skrevet til Fru Gunst. Af dette Brev kan baade hun og Onkel, naar han kommer, see, hvorledes det har sig med denne Sag.

Marie.

Ja, kjære Abolf, tør jeg virkelig vove —?

Abolf.

Troe mig, min søde Pige, det er det bedste Middel, vi kan gribe til. Vi spare os derved mange Bryderier, og Tante Stein er just den Rette til at forsones os med Onkel. Vær nu god og søielig, som du jo altid er.

Marie.

Ja, men . . . Stille! der kommer Fru Gunst.

Abolf.

For Pokkeren, saa maa jeg have Parykken paa — (tager hurtig Paryk og Kaffet paa igjen.) Sidder det rigtigt? — ja, der er hun!

Fjerde Scene.

De forrige. — Fru Gunst.

Fruen.

Her har De mig igjen! (Affides til Adolf.) Nu, Hr. Justitsraad, hvorledes gaaer det?

Adolf

(ibet han sætter Brillerne paa og retter Noget i sin Omklædning).

Hvad behager?

Fruen (høiere).

Gaaer det godt?

Adolf.

Jo, lille Frue! Frøken Marie har sagt, at hun selv indseer, hun gjør rigtigst i, at rette sig efter mit Raad.

Fruen.

Nei, min rare Pige! har du virkelig sagt det?

Marie (undsfeelig).

Jo, Tante! — og jeg vil haabe, at jeg ikke skal fortryde det.

Fruen.

Nei, det vil du bestemt ikke, det giver jeg dig mit Ord paa. Den Mand, du nu bliver forenet med, han vil være dig en Trøst og Støtte for alle dine Dage.

Adolf.

Ja, det er mine Ord.

Fruen.

Han vil bære dig paa sine Hænder —

Adolf

(levende og næsten glemmende sig).

Ja, Marie, det vil han!

Fruen.

Ja, ved den Beslutning har du ret gjort mig en stor Complefions. (Affides til Adolf.) Saa kan der jo aldrig være Noget iveien med Mødrene=Arven.

Adolf.

Jeg tænker ikke — som jeg alt har sagt Dem.

Fruen.

Hør, var det ikke bedst, jeg satte en lille Frokost frem, naar Kammerraaden kommer?

Adolf.

Saamænd, det var ikke saa galt.

Fruen.

Saa kom du med, Marie, og vær mig lidt behjælpelig.

Adolf (sagte).

Au! (Affides til Fru Gunst.) Lad Marie blive her. Hun kan endnu trænge til at styrkes i sin Beslutning. Og lad os kun en Tid være uforstyrrede.

Fruen.

Som Justitsraaden synes. Beed De hvad, det er en af de fornøieligste Dage, jeg i lang Tid har

oplevet. — Bliv du kun her, Marie, jeg kan selv sørge for Frokosten.

(Gaaer.)

Abolf.

Velbekomme!

Marie.

Hun har ikke den ringeste Mistanke!

Abolf.

Ja, det er en Lykke, at hun ikke er meget skarpsynet. Men lad os nu benytte Tiden. Allersørst maae vi lukke Døren af derhenne. (Efterseer Sidedøren tilhøire.) Og saa maa jeg transfigureres (tager Slobrok, Varyk o. s. v. af og viser sig i Sommerfrakke eller Kjole.) Men hvor er min Hat? Jeg har med Flid lagt den herind.

Marie.

Saa har Fru Gunst vel lagt den ind paa en Hylde i Skabet.

(Genter den.)

Abolf.

Stynd dig nu, min Pige, og klæd dig paa.

Marie (angstlig).

Ja, kjære Abolf — men jeg er just ikke veltilmode ved alt dette.

Abolf.

Hav Tillid til mig! Der er ikke det Mindste at risquere. Tante skal strax skrive til min Onkel,

eller selv gaae hen til ham. Han holder saa meget af den Søster, at han aldrig kan nægte hende Noget. Følg kun med, og stoel paa mig.

Marie.

Ja, paa dig og din gode Mening stoler jeg, det kan du vel vide. Lad os da følges ad og i Fælledsskab tage, hvad der følger paa.

Adolf

(kysser hende paa Haanden).

Tak! Du skal see, Alting vil træffe ind, som jeg har sagt. (Mens hun tager Hat og Mantille paa.) Men hør, jeg faaer et ypperligt Indfald! Denne Slobrof har gjort mig saa god Tjeneste, at jeg af Taknemmelighed vil lade den endnu en lille Stund forestille min Person her i Huset, og maaskee den med det Samme kan forhindre Fru Gunst i at mærke vor Bortgang altfor tidlig.

Marie (leer).

Hvad er du nu igjen falden paa!

Adolf.

Jeg vil stoppe den ud og sætte den her ved Bordet. Men du maa hjælpe mig.

Marie.

Nei, du er dog en mageløs Pudsensmager!

Adolf.

Javist, men du maa hjælpe mig. (Han tager Slobroffen og gaaer hen med hende til Skabet.) Her er jo

fuldt op af Klæder, man kan bruge. Hvad er dette her?

Marie.

For Himlens Skyld, rør det ikke! Det er Fru Gunst's nye Mantille. Men der hænger to gamle Raaber, og det bagved, det kan vi Altsammen tage. (Hun og Adolf tage det Dmtalte ud af Skabet. Men for at undgaae Standsning og for at den udstoppede Slobrok kan blive bedre skiftet til at sættes hen ved Bordet, er det bedst, at en anden af samme Monster og allerede sammenbunden, findes i Skabet og ubemærket ombyttes af Adolf og Marie. Det er kun Dverktroppen, der behøver at udstoppes; dennes nederste Ende sættes da paa Stolen.)

Adolf.

Vi behøve kun at stoppe den øverste Deel ud; Resten kan hænge ned, som om det var Benene. See saa! Nu knappe vi den foran og binde Baandet om Livet. (Bærer den hen til Bordet tilhøire og sætter den paa Stolen.) Kaffjetten maa den have paa —

Marie.

Ja, og Silketørklædet om Halsen.

Adolf.

Rigtig. — Hvis du nu har en Knappenaal, saa vil jeg befæste Ørmet op til Kaffjetten og lægge en Avis foran den, saa seer det ud som den sad fordybet og læste.

Marie.

Hahaha — ja, det var et godt Indfald!

Adolf.

Men Brevet til Fru Gunst, lad mig ikke glemme det. Jeg vil lægge det her foran paa Bordet, saa seer hun det nok. — Og lad os nu komme afsted! — Farvel, min dyrebare Fru Gunst! Jeg berøver Dem en Skat, som De ikke har forstaaet at vurdere. Men til Erstatning efterlader jeg en Straamand, der passer meget bedre til Dem. — Kom, kjæreste Marie! stakkels lille Fugl, der har siddet indespærret i denne trykkende Luft! Jeg aabner dit Buur — flyv ud! Det er en kjærlig og trofast Ven, der følger med dig.

Marie.

Ja, Adolf, det er mit Haab!

(De ile ud gennem Døren i Baggrunden.)

Femte Scene.

Fru Gunst. Søren.

(Strax efterat Adolf og Marie have forladt Scenen, hører man det banke paa Sidedøren tilhoire, efterhaanden stærkere.)

Fru Gunst (ubensfor).

Marie, luk op! — Luk dog op, Marie! Hvor længe skal jeg staae her!

(Søren kommer hurtig ind fra Døren i Baggrunden og seer sig om.)

Søren.

Nei, her er Ingen. (Bliver den udstoppebe Slobrof

vaer.) Guds Død, det er Justitsraaden, der sidder!
(Tager hurtig Hatten af og bukker, og luffer dernæst op for
Fru Gunst.)

Fruen

(der kommer ind).

Men, Marie, hvad ligner det at lukke Døren
i Laas? Jeg maatte sende Søren den anden Vej
for at lukke mig ind.

Søren.

Frokenen er ikke herinde. Men Justitsraaden
sidder der og læser. Han har nok ikke hørt os,
skjøndt vi dundrede ganske godt paa.

Fruen.

Er Marie ikke her? See ad i Hjørnestuen, om
hun ikke er der.

(Søren gaaer ind gjennem Døren foran tilvenstre.)

Der er endnu Et og Andet, jeg nok havde lyst
at spørge Justitsraaden om. Vi kjender denne Kam-
merraad Thomsen saa lidt, og jeg skulde dog vide
bedre Bessed om hans Omstændigheder.

(Søren kommer ind igjen.)

Søren.

Nei, Frokenen er ikke derinde. Jeg saae ad i
begge Værelser.

Fruen.

Saa er hun vist gaaet ovenpaa. Hør, Søren,

troer du, det gaaer an, at jeg taler til Justitsraaden, nu han sidder og læser?

Søren.

Nei, Frue, det gaaer vist ikke an.

Fruen.

Men jeg har noget Vigtigt at spørge om.

Søren.

Ja, saa gaaer det nok an.

Fruen.

Hr. Justitsraad — (hoiere.) Hr. Justitsraad!

Søren.

Fruen faaer vist at ruske ham lidt.

Fruen.

Men saa er han istand til at blive vred.

Søren.

Na nei — bare lidt.

Fruen.

Tag mig det ikke ilde op, Hr. Justitsraad — (hun rusker Duffen i Skulderen, men da den derved falder ned paa den anden Side af Stolen, farer hun og Søren forstrækkede tilbage.) Men Gudbevares! Er Justitsraaden daarlig? (De gaac begge om til den anden Side af Bordet.)

Søren

(der løfter Duffen op).

Nei, har Fruen feet Magen! Justitsraaden er udstoppet!

Fruen.

Udstoppet? Ih, du min Skaber, ja, du har Ret.

Søren.

Har han altid været det?

Fruen.

Na, hvor kan du troe! (Undersøger Duffen.) Ja det er ganske rigtigt de gamle Klæder fra Skabet, der er stoppet ind. Blev jeg ikke ganske alterneret! — Men kan Noget sige mig, hvordan det hænger sammen.

Søren.

Ja, veed Fruen hvad — der falder mig nu Noget ind. Da jeg tjente ude paa Sukkerraffinaderiet, saa kom der en Dag en Tydsker og vilde lære dem at lave Sukker af Kunkelroer og unge Pastinakrødder, og han snakkede nok saa kjønt for sig. Men da han engang var i Boutiken og saae sit Snit, stjal han Penge af Stuffen, og gif sin Bei. Maa-skee der ogsaa her stikker Gavtyvestreger bagved.

Fruen.

Du siger Noget, og det var jo forfærdeligt. Min salig Mand's Sølvuhr hang oppe i hans Soveværelse. Men Marie, hun var jo herne hos ham. Hun maa jo vide — ja, lad os strax gaae ovenpaa. Jeg har ingen No paa mig før jeg har seet nøie efter.

(Sun og Søren gaae.)

Sjette Scene.

Justitsraad Storm. Kammerraad Thomsen.

Justitsraaden

(aabner Døren i Baggrunden og seer ind i Bærelset).

Her er Ingen inde. Kom kun! (Træder ind.)

Kammerraaden

(der er meget zirlig i sin Paaklædning kommer ind geneert og buffende).

Justitsraaden.

Her er min Sjæl ikke et Menneſke. Du kan spare dine Complimenter til ſiden.

Kammerraaden

(seer ſig om).

Naa, her er Ingen.

Justitsraaden.

Men jeg kan jo banke paa ved en af Dørene, ſaa kommer der vel Nogen.

Kammerraaden.

Javist — men lad os kun vente lidt her. Det har jo ingen Haſt.

Justitsraaden.

I dit Sted vilde jeg være glad ved at have den Sag bragt i Rigtighed jo før jo heller.

Kammerraaden.

Jeg ønsker ſelv, at den var vel overſtaaet. Men jeg kan dog trænge til at ſamle mig lidt.

I min Alder er det ikke saa let at gaae paa Frierfødder.

Justitsraaden.

I din Alder! Ja, saaledes kunde jeg tale. Men du, der høist er fire, femogfyrgetyve.

Kammerraaden.

Det er galt nok. Saa er man allerede over Stregen. Hvis hun nu ikke synes om mig? Troer du, det er behageligt for mig, at faae en Kurb?

Justitsraaden.

Na, vist ikke. Efter Alt, hvad Fru Gunst har tilskrevet mig, har du ikke det at befrygte. Pigen staaer ene i Verden og er vist glad ved at komme herfra Huset.

Kammerraaden.

Men, hvis hun allerede har lovet Haand og Hjerte bort?

Justitsraaden.

Det har jeg saa smaat forhørt mig om, inden vi tog fra Frederiksfund, og har al Grund til at troe, at hendes Haand er fri. Men med alle dine „Hvis“ og „Dersom“ plager du dig uden Nytte. Du maa gifte dig, Thomsen! Det har jeg nu i lang Tid præket for dig. Du maa skaffe dig en brav Kone, et hyggeligt Hjem, for at blive af med dine tusinde Pebersvende-Særheder.

Kammerraaden.

Jeg giver dig Ret i Alting. Men denne Sag kunde dog være indledet paa en anden Maade.

Justitsraaden.

Saa var der aldrig blevet Noget deraf. Jeg kjender dig. Du maa tages med en Trumf.

Kammerraaden
(vender sig urolig).

Kommer der Ingen?

Justitsraaden.

Nei, men vi kunde jo banke paa.

Kammerraaden.

Bent lidt — det er Vandens som de nye Støvler trykke mig. Og mit Halstørklæde generer mig ogsaa. Det er de fordoømte stive Flipper

Justitsraaden.

Hahaha! Du er ubetalelig! Men hvem tager ogsaa nye Støvler paa, naar man skal frie? Og hvorfor har du gjort dig saa stiv og stram? Havde jeg tænkt paa det i Forveien, saa havde jeg tvunget dig til at gaae herhen i din Huusdragt.

Kammerraaden

(der oftere har søgt i sin Kjoelomme).

I min Huusdragt! Ja, gid det var saa vel! Saa havde jeg ikke glemt — Kjære Ven, jeg maa strax gaae hjem.

Justitsraaden.

Hvad har du da glemt, der er saa vigtigt?

Kammerraaden.

Na, det er ærgerligt! Jeg har glemt min Snusstobaksdaase. Og jeg satte den dog udtrykkeligt hen og kom frisk Tobak i den —

Justitsraaden.

Men det maa du jo være glad ved. Har du isinde at frie med din Snuusdaase i Haanden?

Kammerraaden.

Na, vist ikke. Men jeg veed iforveien, at jeg af gammel Bane hvert Dieblig vil fare ned i Lommen efter Daasen. Derfor behøvede jeg ikke at tage en Priis. En smuk Tobaksdaase, som man har mellem Hænderne og leger med, sætter En ud over mangan Forlegenhed.

Justitsraaden.

Ja, det er Altsammen meget godt. Men du kommer ikke af Stedet. Har jeg nu med saa megen Ueilighed bragt dig herop, saa skal du blive. En lille Forlegenhed er heller ingen Ulykke for en Frier. Pas paa, Pigebarnet vil selv være den meest forlegne.

Kammerraaden.

Hør, Storm, troer du, det gaaer an, at jeg tiltaler hende „min dyrebare“?

Justitsraaden.

Du skulde hellere sige „min dydzirede Frøken“.

Kammerraaden.

Na, Passiar!

Justitsraaden.

Kald hende dyrebar, kostbar eller hvad du vil. Men i dit Sted vilde jeg helst sige „min kjære Marie“ eller „min kjære Frøken“. Jo simplere og ligefremmere du udtrykker dig, desbedre vil hun synes om det.

Kammerraaden

(der kun adspredt har hørt efter de sidste Repliker, men gaaet omkring og sagte mumlet, staaer nu stille og vedbliver noget høiere, med tilsvarende Gestus).

Min dyrebare Frøken! Jeg veed meget vel, at jeg, der ikke er ung længere, maaskee ikke besidder de Egenstaber, som De maaskee — som De maaskee sætter Priis paa. Men jeg fortrøster mig til, at jeg, uanset jeg ikke — at jeg ikke Ja, hvad havde jeg saa? — Na, har jeg nu glemt det! Lad see: Min dyrebare Frøken

Justitsraaden

(seer paa ham og slaaer en høj Latter op).

Hvad i al Verden skal det sige? Har du lært dig en Friertale udenad? Saa lad mig foreslaae dig Hendriks i den politiske Randestøber. Hør efter, om du kan bruge den: „Næst tjenstlig Salutens Hilsen

er jeg hidkommen for at lade Eder vide, at jeg er ikke mere af Stof og Steen end Andre, og saasom Alting finder hos sig Elskov, endogsaa de umælede Bæster —“

Kammerraaden.

Ja, gjør du kun Nar. Var du i mit Sted, saa vilde du ikke bære dig klogere ad. (Mens han urolig gaaer omkring i Stuen.) Hvad er det her ligger? En udstoppet Slobrok, og det paa Gulvet! Det er nok et rart uordentligt Huus, dette her.

Justitsraaden.

Saa pedantisk som din Pæbersvende-Huusholdning er det vel ikke; men uordentligt er det sikkert ikke. Det er vel nogle Løier, man har havt for. Marie er en munter Pige.

Kammerraaden.

Saa? Naar man seer ret til, er hun nok en overgoven Galfrands, Ingen kan hamle op med.

Justitsraaden (vred).

Nei, saa min Sjæl om hun er! Og nu bliver jeg vred. Hun er en fortræffelig Pige, i enhver Henseende velopdragen. See du til, at du kan gjøre dig værdig til at fortjene hende. Men nu maae vi gjøre en Ende paa den Historie. Vi maae have fat paa Folkene. Lad os banke paa her.

(Banker paa Døren foran tilvenstre.) Der kommer Ingen!
Saa lad os gaae ind. De maae jo være etsteds.

Kammerraaden.

Gaae ind — ja, men det har jo ikke saa stor
Hast.

Justitsraaden.

Jo — for naar det varer længere, saa gaaer
jeg min Vej.

Kammerraaden (hurtig).

Ja, vil du gaae, saa gaaer jeg med.

Justitsraaden.

Urbødige Tjener! Det troer jeg nok. Men
nu skal du først gaae ind med mig her, og det er
nok bedst, at du gaaer foran.

Kammerraaden.

Nu, som du vil.

(De gaae ind, Kammerraaden med Bifninger og rettende paa
sin Paaklædning.)

Syvende Scene.

Fru Gunst og siden Søren. — Justitsraad Storm og
Kammerraad Thomsen (i Sideværelset tilvenstre.)

Fruen.

Nei, der savnes Gudskelov Ingenting. Men at
Marie ikke lader sig see, det er dog besynderligt.

(Søren kommer fra Døren i Baggrunden.)

Naa, Søren, hvad veed du?

Søren.

Frøken Marie er bestemt, som Fruen jo selv meente, da vi var ovenpaa, rendt sin Bei.

(Ser aabner Justitsraaden useet Døren foran tilvenstre.)

Justitsraaden (affides).

Rendt sin Bei? (Sagte til Kammerraaden, der maa antages at staae bagved ham.) Vent lidt og lad os høre. (Han holder Døren paaklem.)

Søren.

For jeg skal sige Fruen, jeg løb ned til Urtefræmmerens herne, og der sa'e Svenden, at han har seet Frøkenen paaklædt gaae ud med en ung Herre, og da han var nysgjerrig for at vide, hvem den Herre kunde være, saae han dem begge meget uilfsærdig at stige i en Droschke, der ventede paa dem ved Hjørnet, og kjøre bort.

Fruen.

Ja, saa kan der jo ikke være Tvivl. Hun er rendt sin Bei! Nu har jeg seet Magen! (Affides.) Der seer man, hun er af simpel Extract. Det kunde en Kammersecretairs Datter aldrig have gjort. (Svit.) Du siger, hun kjørte bort med en ung Herre. Det har dog vist været med ham, der kom her og kaldte sig Justitsraad Storm.

Søren.

Det har det vist; men han gif nu altidens i Slobrok, og saa seer Folk ikke nær saa unge ud.

Fruen.

Det var ham, det kan der ikke være Tvivl om. Derfor bad han mig hele Tiden om han maatte være alene med hende, naturligviis for at overtale og bedaare hende. Og Slobroffen, du kan troe, der var noget Apartement med den. Som nu, at han stoppede den ud og satte den hen ved Bordet, med Kaffjetten paa, det var kun for at vi ikke skulde mærke, han var taget bort.

Søren.

Ja, det har Fruen da Ret i! Og det var min Sandt poliff gjort. — Men har Fruen seet, der ligger et Brev her paa Bordet?

Fruen.

Et Brev? Er det til mig?

Søren.

Ja, der staaer udenpaa: Til Fru Gunst.

Fruen

(sætter sig ved Bordet tilvenstre).

Saa maa du see til, at du kan læse det for mig. Mine Briller ligge ovenpaa, og jeg har nu ikke Lyst til at gaae op igjen. — Hvad Navn staaer der under Brevet?

Søren

(der har luffet Brevet op og læser Navnet og siden Brevet med lidt Banffelighed).

Der staaer, lad see, der staaer Adolf Storm.

Justitsraaden (halvhoit).

Den Rab!

Fruen.

En Rab, siger du! Ja, det er han jo. Men det er dog vist Justitsraadens Navn, der staaer under. Naa, læs nu Brevet.

Søren.

„Høi høivelbaarne Frue —“

Fruen.

Staaer der det? Det er jo galant.

Søren.

Ja, men det staaer der ikke. Der staaer „Høi—
stærede Frue“.

Fruen.

Naa, videre!

Søren.

„Jeg maa bede Dem om Undskyldning, at jeg har besøgt Dem som Justitsraad Storm“.

Fruen.

Der kan du see, Brevet er fra Justitsraaden.

Søren.

„Men jeg vidste ingen anden Udvei. Maren og jeg har allerede en Tid været forlovede —“

Fruen.

Maren?

Søren.

Nei, nu seer jeg, Marie; det er Frøkenen han mener. (Bebbivende.) „Jeg har derfor besluttet at føre hende fra Deres Huus, for at undgaae den paatænkte Forbindelse med Kammeraten“

Fruen.

Med Kammeraten?

Søren.

Nei, der staaer: med Kammerraaden. „Om et Par Dage skal De faae al den Oplysning om den Sag, som De kan ønske Dem. Deres ærbødigste Adolf Storm“. — Meer staaer der ikke.

Fruen.

Men hvad skal alt dette sige? Har Justitsraaden ført Marie bort?

Søren.

Ja, det skriver han.

Fruen.

Gud bevares! Hvad behøvede den gamle Nar det! Naar han havde sagt et Ord om, at han helst vilde beholde hende for sig selv, saa kunde det jo godt skee. Men nu har han nok været bange for Kammerraaden — ja, Gud skal vide, hvad der var iveien. Altsaa, han og Marie er væk, det er det Visse; saa vil jeg strax gaae op til Ane og af-

bestille Frokosten, for den kan jeg nu spare. Kom, Søren.

(Hun og Søren gaae.)

Ottende Scene.

Justitsraad Storm og Kammerraad Thomsen, der komme ud igjen.

Kammerraaden

(idet han gaaer op og ned i Brede).

Der var jeg nær kommen net afsted! Kan du nu see, at jeg har Ret? Kan man sidere paa unge Fruentimmer? Det er det Dydsmonster, du anbefalede mig, den Karitet, du har støvet op.

Justitsraaden.

Jeg har ikke sagt, hun var et Dydsmonster, men at hun var velopdragen.

Kammerraaden (bitter).

Savist, velopdragen! Det havde jeg glemt. En prægtig Opdragelse! Den burde være normal for alle unge Piger. Nei, man skal forblive ugift, og det er nu min faste Beslutning.

Justitsraaden.

Vil du lade mig komme til Orde?

Kammerraaden.

Jeg gab min Sjæl vidst, hvad her er at sige! Det er jo det rene Bæsen. Hun har gjort Nar af os begge i vore aabne Dine.

Justitsraaden.

Nei, siger jeg, og endnu engang nei!

Kammerraaden.

Ikke? Hun veed, at du og jeg vil indfinde os her for hendes Skyld. Hun giver sit Samtykke til, at jeg præsenterer min Person og anholder om hendes Haand —

Justitsraaden.

Ja, det er dog et Spørgsmaal. Fru Gunst har rigtignok skrevet noget Saadant; men jeg mærker nu, at hun er en dum Kjælling, der ikke selv veed, hvad hun siger og skriver.

Kammerraaden.

Da vidste Frøkenen dog, at du vilde komme og i hvad Hensigt. Men knap indfinder sig en ung Fyr og gjør sine Hokusfokus, saa render hun sin Bei med ham. Og hvem er saa denne unge Fyr? Din egen Brodersøn, som hun aldrig har seet før.

Justitsraaden.

Saa? Ja, der kan du see, hvordan du dømmes. Adolf fulgte med mig, da jeg i Frederiksfund gjorde hendes Bekjendtskab. Det falder mig nu ind, at han og hun var ofte sammen, og gjorde lange Spadseretoure med hinanden. Dengang lagde jeg ikke videre Mærke dertil; men nu maa jeg næsten antage, at der har været en Forstaaelse imellem dem. Jeg

kan rigtignok ikke troe det om Adolf. Han pleier at være aabenhjertig, og har aldrig holdt Noget skjult for mig, selv ikke sine gale Streger.

Kammerraaden.

Na, troer du, at et ungt Menneſte gjør ſin Dntel til Fortrolig i ſaadanne Affairer!

Juſtitsraaden.

Om Adolf troer jeg det. Men i alle Tilfælde vil vi nu have Viſhed. Derſom det virkelig er ham, der har været her, ſaa har han ganske beſtemt ført Pigebarnet hen til min Søſter. Hun og han ere to Men af eet Stykke. Det maae vi nu paa Stedet ſee til at komme eſter, og det Bedſte var, at du gif derhen og forhørte dig.

Kammerraaden.

Jeg? Proſit die Mahlzeit! Der bliver Intet af.

Juſtitsraaden.

En af os To maa dog gjøre det. Vil du heller blive her og tage mod al den Brøvl, Fruen kan opvarte med?

Kammerraaden.

Nei, maa jeg være fri!

Juſtitsraaden.

Ja, jeg er ogsaa villig til at blive; men ſaa er det ganske nødvendigt, at du gaaer hen til min Søſter.

Kammerraaden.

Nu, lad saa være.

Justitsraaden.

Træffer du Adolf, saa skal du fra mig befale ham at komme herhen; over Pigen har jeg ingen Magt. Det er ikke værdt, at du taler om, at vi er' kommet efter hans Comediespil.

Kammerraaden.

Nei, nu er det jo engang skeet — og Adolf er jo ellers en flink Fyr, som man ikke skal tage det saa nøie med.

Justitsraaden.

Ja, siig nu ikke Andet end hvad jeg har sagt og overlad mig at handle med Adolf efter Fortjeneste. — Har du forstaaet mig? eller hvad er det du speculerer paa?

Kammerraaden.

Na, hvad jeg speculerer paa! Det er de for-
dømte snævre Støvler — ja, den Pine kunde jeg da spart. — Na, saa vil jeg gaae, eller halte saa godt jeg kan.

(Gaaer gennem Døren i Baggrunden.)

Justitsraaden.

Altsaa har Adolf virkelig været her og givet sig ud for mig. Det er vel ikke første Gang, han har gjort deslige Kunstler, skjøndt just ikke saa dristige

som denne; men her har han spillet mig et Fandens Puds; naar jeg gjorde ham hans Net, skulde han ikke komme for mine Dine; og denne taasfede Fru Gunst, der ikke engang nu kan see Sammenhængen, men troer, det er mig, der har ført Pigebarnet bort. — Jeg gad ellers nok være lidt længere her ubemærket, for at erfare noget Mere om min smukke Hr. Brodersøn. Maaskee man kunde igjen gaae ind her — (tager i Laasen til Døren foran tilvenstre.) Nu, den er gaaet i; der kommer jeg ikke ind. (I det han seer ad ved de andre Døre støder han paa den udstoppede Slobrok, der endnu ligger hentastet ved Skabet.) Ja, der ligger Slobroffen, hvormed den fortvivlede Skjelm har forestillet min Person, og skjult sin Flugt, som Fruen jo meente. Jeg kunde have lyst til at tage den paa og sætte mig hen. Maaskee jeg da kunde snappe et Par Ord op, inden de faae Die paa mig. (Han knapper Slobroffen op og løser Baandet om Livet.) Men hvor lægger jeg alt det, der er stoppet ind i den? Her i Skabet — det gaaer an. (Kaster det ind.) Der kommer min Sjæl Nogen. (Tager hurtig Slobroffen og Kaffjetten paa, og sætter sig hen ved Bordet tilhøire omtrent i samme Stilling som Duffen forhen, altsaa med den venstre Arm støttet til Hovedet.)

Niende Scene.

Justitsraaden. — Fru Gunst. Søren (der bærer et Skrivetoi, Skrivpapir o. s. v.).

Fruen

(peger paa Bordet tilvenstre).

Sæt det Altsammen herhen. — Tog du mine Brillen med?

Søren.

Jo. Bærsgod!

Fruen.

Nu vil jeg strax skrive til hinneres Familie i Frederiksfund, at hun er rendt fra mig, og at jeg ikke tager hende igjen.

Søren.

Men naar Frøkenen skal gistes med Justitsraaden, saa har hun min Sjæl ingen Nød og behøver ikke at tage til os. Han er en velstaaende Mand; han skal eie en stor Herregaard i Holbæk-Kanten.

Fruen.

Ja, du snapper som du har Forstand til. Det er just ikke sagt, at han tænker paa at giste sig med hende. Inden man seer sig om, saa la'er han hende løbe.

Søren.

Er han saadan en fæl En?

Fruen.

Jeg kjender ham jo ikke saa nøie. Men jeg synes dog, jeg har hørt, han er en gammel Hugaf. Hanses Kone døde tidlig fra ham, og Gud veed, hvad Liv han saa har ført. Har man saa mange Penge som han, saa slaaer man sig løs, det veed vi nok. — Na, nu skulde jeg begynde paa mit Brev. Hvad skriver vi idag?

Søren.

Den 7de.

Fruen.

Godt — og lad mig saa have No.

Søren

(Der gaaer hen til det andet Bord, hvor imidlertid Justitsraaden under de sidste Repliker ubemærket har tilkjendegivet sin Ergrelse).

Frue! Frue! den udstoppede Justitsraad sidder igjen ved Bordet. (Flytter sig et Stykke fra Bordet.)

Fruen.

(Der har begyndt at skrive).

Men ligger Slobroffen endnu der? Jeg har jo sagt, du skulde kaste den tilside, indtil vi kunde gemme alt Tøiet.

Søren.

Men det har jeg gjort, Frue — og nu sidder han der igjen grandgivelig som før, og læser i Avisen.

Fruen.

Na, Snak! Gaae nu og fast den hen ved Klædestabet.

Søren.

Ja — men

Fruen.

Men jeg troer, du er bange for den?

Søren.

Nei, det er jeg rigtignok ikke — jeg er desuden slet ikke bange af mig. (Gaaer rask hen til Justitsraaden og tager ham i Armen.) Frue! Slobrokken hænger min Sjæl fast ved Bordet.

Fruen.

Men, Søren, er du da taasjet! Gjør nu strax som jeg har sagt og forstyr mig ikke mere.

Søren

(tager Justitsraaden haardt i Armen for at rykke den fra Bordet).

Vil dit Usen give los!

Justitsraaden

(vender sig halvt om og slaaer ham paa Dret).

Søren

(forbløffet, tager sig til kinden).

Var det Fruen, der gav mig et Slag paa Dret?

Fruen

(der skriver, seer op).

Primer du, Søren? Hvad gaaer der a' dig?

Søren.

Jeg fik en paa Dret, og var det ikke af Fruen, saa var det af den udstoppede Slobrok.

Fruen.

Ja, jeg faaer nok selv at kaste den forbistrede Slobrok i Skabet; før kommer du ikke til dine Sandser. (Gaaer hen til det andet Bord.)

Justitsraaden

(der nu reiser sig).

Nei, lille Frue, uleilige Dem ikke! Jeg har virkelig givet Søren et Drefigen, fordi han tog vel haardt fat i mig, og desuden kaldte mig et Ufen, hvilket jeg i det Mindste ikke er vant til.

Fruen

(der tilligemed Søren ere vegne forstrækkede tilbage).

Men hvad er det?

Søren.

Kors bevares!

Fruen.

Hvem er De?

Justitsraaden

(ibet han tager Slobroffen og Raskjetten af).

Jeg er Justitsraad Storm.

Fruen.

Som har behandlet os Alle saa skammeligt?

Justitsraaden (forundret).

Hvad behager?

Fruen (høiere).

Jeg siger, som har behandlet os Alle saa skammelig, har ført Marie bort, den unge Pige, der var betroet til min Baretægt. Forstaaer De mig?

Justitsraaden.

Jo — De behøver ikke at tale saa høit. Jeg er ikke døv.

Fruen.

Jo, De er.

Justitsraaden.

Nei, Gu' er jeg ikke!

Fruen.

Jovist er De, det har De selv sagt.

Justitsraaden (affides).

Naa, har Adolf nu gjort mig døv! (heit.)
Nei, min Hørelse feiler Intet, og De kan blandt Andet see det deraf, at jeg har hørt, hvilke smukke Egenstaber De nylig tillagde mig. Jeg er ikke saa „fæl“, som De og Søren troe. At føre en ung Pige bort for at misbruge hendes Hjælpeløshed og siden lade hende sidde i Elendighed, det er Noget, Ingen troer om Justitsraad Storm.

Fruen.

Men er De da den virkelige Justitsraad Storm?

Justitsraaden.

Ja, den virkelige, uforfalskede. Jeg er en Dntel til den Galfrands, der har været her og givet sig

ud for mig. Her kan De see det Brev, De selv har skrevet mig til.

Fruen.

Ja, det er rigtignok mit Brev. — Men var da den Anden en Kjæltring?

Justitsraaden.

En Kjæltring? Troer De, at en Brodersøn af mig er en Kjæltring? Han er et brødt og dueligt ungt Menneſte, der er vel lidet af Alle. Som jeg nu ſeer, holder han af Pigen, men har frygtet for at gaae Glip af hende, og er derfor falden paa de Spilopper. Det Hele er jo i Grunden Deres Skyld. Hvorfor lod De Dem narre af den Fuſentast?

Fruen.

Min Skyld? Nei, Hr. Justitsraad, det er meget malcontent af Dem at beſkyldge mig. —

Justitsraaden.

Ja, det gjør hverken til eller fra, hvis Skylden er. Nu maae vi ſee til at faae Fingre paa Krabaten. Har De ſlet ingen Formodning om, hvad Bei de er taget?

Fruen.

Jeg veed ikke Andet end at de er taget bort med en Droſchke. Man maa forhøre ſig hos alle Droſchkebudſke.

Justitsraaden.

Ja, det blev vel vidtløftigt. — Men kom der ikke en Bogu kjørende?

Fruen

(der er sprungen hen til Vinduet).

Jo, det er rigtignok Frøkenen og to fremmede Herrer.

Justitsraaden.

Saa er det dem, jeg venter.

Tiende Scene.

De forrige. — Marie. Adolf. Kammerraad Thomsen.

Adolf

(gaaer ved Indtrædelsen i fuld Glæde hen til Justitsraaden).

Kjæreste Onkel, er det virkelig sandt, at Du tilgiver os?

Justitsraaden.

Tilgiver? Hvem siger det?

Adolf.

Vor brave Ven, Kammerraad Thomsen. Denne hos Tante var der stort Selstøb af Gratulanter — det er jo hendes Fødselsdag — og der fortalte han i Alles Paahør, at du var underrettet om vor Forlovelse, og holdt saa meget af Marie, at du ikke kunde nægte dit Samtykke.

Justitsraaden
(affædes til Kammerraaden).

Har du sagt det?

Kammerraaden.

Var det ikke din Mening?

Justitsraaden.

Nei, saa min Sjæl om det var! Er du nu i din Distraction gaaet hen og har sagt Ting, Ingen har drømt om?

Kammerraaden.

Ja, noget confus blev jeg rigtignok, da jeg med Eet kom ind i det store Selskab, og Alle stormede løs paa mig. Dine Hensigter med mig kjendte man ikke, og jeg havde naturligviis ikke Lyst til at gjøre dem bekjendt dermed og staae der som en Nar; det kan du vel vide.

Justitsraaden.

Ja, du er en prægtig Commissionair.

Abolf.

Men kjære Onkel —

Justitsraaden.

Men, min Hr. Neveu! var det kjønt at spille mig et saadant Puds, naar du vidste, at jeg havde en ganske anden Plan, og hvormeget jeg glædede mig til at sætte den igjennem?

Abolf.

Ja, Onkel, naar du blot havde meddeelt mig

din Plan i Frederiksbund, saa skulde jeg nok have vogtet mig for at see saa meget paa Mariæs smukke Dine. Men da jeg fik at vide, hvad du havde betænkt, da var det for sildigt. Vi vare allerede forlovede.

Justitsraaden.

Ja, det er en god Snak!

Kammerraaden.

Nei, Adolf har Ret i hvad han siger. Du maa give dit Samtykke. Han skal jo engang være din Arving.

Fruen (affides).

Hans Arving!

Kammerraaden.

Kan du saa ønske dig noget Bedre end at forene ham med en Pige, du selv sætter saa megen Priis paa?

Fruen.

Hr. Justitsraad! De maa tilforladelig give Deres Samtykke, det maa De for Mariæs Skyld. Hendes Fremtid er maltracteret, naar det hedder sig, at hun er ført bort af en ung Herre.

Justitsraaden (affides).

Jeg seer nok, med Thomsen var det saa aldrig bleven til Noget. (Hoit.) Ja, hvad siger De dertil, Frøken Marie? Skal jeg tilgive ham hans Skjælsstykke?

Marie.

Kjære Hr. Justitsraad! De veed bedre end jeg, hvormeget han holder af Dem, og hvor stor Priis han sætter paa, at De bevarer Deres Godhed for ham.

Justitsraaden.

Og De vil vove at indlade Dem med den Patron?

Marie.

Sandt at sige troer jeg ikke, at Bovestykket er saa stort.

Justitsraaden.

Nu, maaskee De har Ret. Saa vil jeg give mit Samtykke — meest for Deres Skyld.

Marie.

Tusind Tak!

Adolf.

Tak, kjære Onkel! — Ja for Maries Skyld!
(I det han omfavner hende.) For hendes Skyld kan man aldrig gjøre nok!

En Mand, der er elsket
af Alle,

Lyttspil i 2 Acter.

Personerne.

Nivaa, Proprietair.

Fru Nivaa, hans Kone.

Bertha, } hans Døttre.
Emilie, }

Emma, hans Søsterdatter.

Kammerraad Black.

Brown, Sø-Officer.

Fohrmann, juridisk Candidat.

Anton, Landvæfens-Elev.

Ane, en gammel Kone hos Nivaa's.

En Karl og nogle Folk.

Scenen er hos Proprietair Nivaa paa hans Gaard i Sjælland.

Første Act.

Sævestue hos Proprietair Nivaa; til den ene Side et Bord med nogle Stole om.

Første Scene.

Nivaa og strax efter Fru Nivaa.

Nivaa

(Siddet ved Bordet og blader i nogle Papirer).

Jo mere jeg bliver bekendt med Gaarden og dens Tiliggende, desmere forbauses jeg. Næsten Halvdelen af det store Nørresogn hører hen under den, og saa desuden —

(Fru Nivaa kommer.)

Fru Nivaa.

Men, lille Mand, hvad er det for Papirer, du nu har stirret paa næsten en Time?

Nivaa.

Det er Skjødet, Afdømt-Documenter og forskjellige Optegnelser, der angaae den Eiendom, vor unge Ven, Anton, om et Par Aar kommer i Be-

siddelse af. Tænk dig, til Hovedgaarden ligger 160 Tdr. Land udmærkede Jorder, en Mængde Bøndergods —

Fru Nivaa.

Ja, vi har jo altid vidst, at det var en god Gaard.

Nivaa.

Men at den var saa god har jeg ikke vidst. Og saa støder den næsten lige op til vor Gaard. Rjøreveien gaaer midt imellem hans Ellekov og vor Granplantage. Det var min Sjæl nok Umagen værdt at see til, om der kunde blive et Par af de To.

Fru Nivaa (leer).

Et Par af Ellekoven og Granplantagen?

Nivaa.

Nei, vist ikke! Et Par af . . . af ham, af Anton og vor Emilie.

Fru Nivaa.

Naa, har du nu sat dig det i Hovedet! Ja, du er en rigtig Ægteskabs-Procurator.

Nivaa.

Vær du glad, at jeg er det. Du har kun skjænknet mig Døttre, skjøndt jeg i vort Ægteskabs Begyndelse udtrykkelig betingede mig to Sønner.

Fru Nivaa.

Hahaha — ja, det var en god Snak!

Nivaa.

Fire Døttre har jeg faaet lykkelig gifte, og ikke saa lidet ved min Fortjeneste, uden at rose mig selv. Men vi har to tilbage, og saa desuden min Søsterdatter Emma, som jeg ogsaa bør sørge for.

Fru Nivaa.

Men vil du allerede nu tænke paa Emilie, saa ung hun er?

Nivaa.

Hun er et godt Stykke over 17 Aar, og Anton er omtrent 21 Aar. I den Alder kan man charmant forlove sig, og saa seer man Tiden an.

Fru Nivaa.

Den Plan vil ikke rigtig ind i mit Hoved. Anton er kommen i Huset hos os for at lære Landvæsenet, og fordi min Mand har Navn for at være den bedste Landmand vidt og bredt omkring. Men vi skal ikke lægge an paa at faae ham til Svigersøn.

Nivaa.

Det behøve vi heller ikke. Jeg har allerede en Tid lagt Mærke til dem, og jeg svarer for, at de har et godt Die til hinanden.

Fru Nivaa.

Deri har du maaskee Ret; men saa maae vi give Tid og see hvad det bliver til.

Nivaa.

Nei, helles Tak! Det er ingenlunde sagt, at den unge Herre om eet eller to Aar har det saa hedt som nu. Her gjælder det just, at man skal smedde, mens Jernet er varmt. De ere begge unge, begge undseelige og frygtsomme, maaskee de ikke engang rigtigt kjende deres egne Følelser. Man maa hjælpe til, men fiint og klogt! Man maa ikke lade sig mærke med nogen Hensigt — det var at fordærve Alt. Vent kun, jeg skal nok udspeculere Noget.

Fru Nivaa.

Ja, det tvivler jeg ikke paa, og det bliver vist noget ret kunstigt. — Men hvad har du saa betænkt med vore andre to Piger?

Nivaa.

Ja, en af dem har jeg bestemt til Blad; det er en gammel Aftale mellem os.

Fru Nivaa.

Hvem? Bertha?

Nivaa.

Det er mig uden Forstjæl. Han er jo saa afholdt af alle Mennesker; de tage ham begge meer end gjerne. Men med ham forhaster jeg mig ikke, da jeg veed, han er mig vis. Han er min Rødsfilling, som jeg har i Baghaanden.

Fru Nivaa.

Ja, han er ligesom Anton formuende. Men skal man bestandig see saa meget paa Formuen?

Nivaa.

Jeg seer ikke paa Formuen alene. Dersom Anton ikke var et saa skikkeligt ungt Menneske, slittig og stræbsom, og dersom han ikke lovede saa godt for Fremtiden, saa skulde jeg betakke mig for hans Frieri. Men forener han med gode personlige Egenskaber tillige saa straalende Udsigter, saa bider jeg mig fast i ham.

Fru Nivaa.

Hahaha — ja, og naar du først har bidt dig fast i ham, saa kan man være vis paa, at du ikke slipper ham igjen. (Tager ham om Hovedet og kysser ham.) Na, du er ret en morsom og, med alle dine Filourerier, ret en skikkelig Mand!

Nivaa.

Stille! Der kommer Anton, og med Emilie! Kom hen til mig og lad som du ikke seer dem. (Sætter sig igjen hen ved Bordet.)

Anden Scene.

De forrige. — Emilie. Anton (i Blouse eller Sundbragt).

Anton

(der med Emilie holder sig i nogen Frastand, sagte til hende).

Har De lagt Mærke til min nye Morgenhue?
Den er gjort efter den, Lieutenant Brown gif med
om Morgenens, da han var her forrige Gang.

Rivaa

(affbes til sin Kone).

Kan du see, de stikke Hovederne sammen.

Anton (som før).

Synes De, at den er smuk?

Emilie.

Jo — men tag Dem iagt; Fader lægger
Mærke til os.

Rivaa (reiser sig).

Ah, der har vi Anton — og Emilie. Ja, jer
To seer man altid sammen.

Anton (forvirret).

Jeg forsikrer Hr. Proprietairen, det var et reent
Tilfælde.

Rivaa.

Jeg veed nok! jeg veed nok! Det var kun min
Spøg.

Fru Rivaa

(affbes og leende til ham).

Forsigtig, lille Mand! Du forløber dig nok.

Emilie (affbed).

Ja, det tænkte jeg nok vilde komme!

Nivaa (til Anton).

Nu, hvor nær er vi ude paa Marken.

Anton.

Jeg kommer just for at melde Dem, at de to sidste Læs lige nu kjøres ind.

Nivaa.

Det var godt — ja, De er flink i Deres Arbejde — Saa vil jeg gaae ud til Folkene.

(Gaaer.)

Emilie.

Jeg gaaer med dig, Moder.

(Sun og Fruen gaae.)

Anton

(der sætter sin Hue paa).

Naar blot Hr. Nivaa ikke har mærket Noget! Men det kan jeg aldrig troe. Emilie og jeg holde det saa hemmeligt, og det maae vi endnu en Tid; det har hun Ret i.

Exedie Scene.

Anton. — Lieutenant Brown (fra en Sidedør). — Siden Emilie.

Brown.

God Morgen, min unge Ven! De er oppe og ude paa Markerne før Fanden faaer Sko paa. Jeg

kunde derfor ikke hilse paa Dem, da jeg arriverede fra Kjøbenhavn. — Hvad seer jeg! Den Hue er jo bleven elegant. — Men har De isinde at gaae med den i Solheden og ved Deres Arbeid paa Marken?

Anton.

Det tænker jeg. I dag har jeg gjort det.

Brown.

Saa vil De om kort Tid blive saa bruun som en Tater. I Deres Sted gif jeg hellere med den bredskyggede Straahat.

Anton.

Men naar skal jeg saa gaae med Huen?

Brown.

Na, naar De spadserer op og ned i Deres Bærelse.

Anton.

Ja, men saa — men saa —

Brown.

Kan Ingen see og beundre den? Det er sandt, og saa kan jeg ikke hjælpe Dem. — Tør jeg byde Dem en Cigar?

Anton.

Tusind Tak — skjøndt jeg er endnu ikke saa vant til at ryge; men jeg skal nok komme efter det.

(Emilie kommer.)

Emilie.

Beed De, at Emma er kommen?

Brown (farer op).

Er hun kommen? Hvor er hun.

(Vil ud, da de Følgende træde ind.)

Fjerde Scene.

De Forrige. — Fru Alva. Emma (rejselædt). Bertha, nogle Folk med Vester, en Ruffert, Alle fra Haven.

Brown (til Emma).

Velkommen! velkommen! Vi har ventet Dem med Længsel.

Emma

(affædes til Brown).

Naar kom du?

Brown

(ligeledes affædes).

Imorges Kl. 8.

Emma (som før).

Ja, jeg kunde ikke komme før.

Bertha

(der har nærmet sig; sagte til Emma).

Hvad bethder det? Siger du og Brown du til hinanden?

Emma.

Vent til vi er' alene. Jeg har meget at fortælle dig.

Fru Nivaa

(der efterseer, hvad Folkene have bragt).

Har Emma Mere paa Bognen?

Emma.

Jeg troer ikke. Maaskee Anton seer ad.

Anton.

Det skal jeg med Fornøielse!

(Gaaer gennem Havebøren.)

Fru Nivaa.

Kom nu, Børn! Emma maa op og faae Tøiet af sig. (De gaae Alle ud tilvenstre, fulgte af Folkene med Rufferten o. s. v.)

Femte Scene.

Nivaa og Kammerraad Blach, fra høire Side.

Nivaa

(der kommer først ind, nærmer sig Døren tilvenstre).

Men rend dog ikke Jeres Bei! Blach er kommen! — Ja, væk er de! (Gaaer hen til Døren tilhøire.) Kom kun! De var herinde, men de løb bort ligesom jeg kom.

Blach

(der nu træder ind).

Ja, de kommer nok! Det haster jo slet ikke.

Nivaa.

Du maa ikke troe, at min Kone og Pigebørnene vidste, det var dig, der kom; saa var de

min Sjæl nok blevne. Men de har travlt; min Søsterdatter Emma er i dette Dieblif ankommen fra Kjøbenhavn, hvor hun har været en 5, 6 Uger i Besøg hos Commandeurens; jeg fik accurat hilst paa hende, da jeg saae En stige af Hesten ved Bagporten, og nok tænkte, det var dig. — Vi antog forresten, du var kommen lidt før herud.

Blad.

Det var ogsaa min Beslutning. Men da jeg er rebet herud, saa var Veien mig for lang paa eengang. Jeg har overnattet hos min gode Ven, Jægermesteren, og der holdt de paa mig imorges.

Nivaa.

Ja, som sædvanligt, hvor du kommer vil man ikke slippe dig.

Blad.

Men siig mig nu, hvorledes I har det Allesammen herude, din Kone og Smaapigerne.

Nivaa.

Ja, din Skjelm, du spørger sidst om dem, du tænker først paa.

Blad.

Det er sandt, du! vor gamle Aftale skulde der engang gøres Alvor af; jeg har længe nok været Pebersvend — hvis ellers En af dine Pigebørn stjætter om mig.

Nivaa.

Om de gjør? Den Ene tager dig heller end den Anden.

Blad.

Ja, I kan selv sige mig til, hvem I helst ønske, jeg skal frie til. Jeg retter mig gjerne efter Jer, det veed du. — Men, for ikke at glemme det Ene for det Andet, du skal dog see, jeg har tænkt paa dig. Tægermesteren har nu omsider lovet mig — men det kostede min Sjæl Overtalelse nok — at du skal faae Æg fra hele hans Hønsesgaard, chinesiske, indiske, Perlehøns, Dværghøns o. s. v. o. s. v.

Nivaa.

Nei, har du faaet det sat igjennem! Det var et sandt Bennestykke. Men jeg kan ellers strax talle dig med Noget, du heller ikke vil synes ilde om. Vil du see: hele Samlingen af de franske Caricaturer før og under Louis Philippes Fald har jeg snuset op til dig. (Tager dem frem af en Bordstulle.)

Blad.

Men det er jo en Skat! Dem maa jeg min Tro strax sige lidt i.

Nivaa.

Det kan du godt, dit Bærelse-deroppe staaer parat til dig; vi kjøre først om en lille halv Time. Som jeg skrev dig til er vi Alle, og udtrykkelig du

med, inviteret hen til Klintegaarden, til Lieutenant Browns Onkel, men kun til Middag. Den sæere Krabat holder ikke af, at have Fremmede hos sig en heel Dag. — Maa, der er min Kone.

Sjette Scene.

De forrige. — Fru Nivaa. — Siden Bertha, Emma og Emilie.

Fru Nivaa.

Ja, der er jo Kammerraaden! Velkommen herud, kjære Ven!

Blad.

Tak, bedste Frue, tusind Tak! — Og maa jeg saa gratulere Dem til Deres Fødselsdag, der var i forrige Uge. Hvor ondt det gjorde mig, at jeg ikke kunde være personlig tilstede, veed Ingen bedre end jeg.

Fru Nivaa.

De har allerede gratuleret mig. Jeg er ganske skamfuld over den smukke Present, De sendte mig. Men De er altid saa mageløs artig baade mod mig og Børnene — og saa er det ligesom De kan gjætte hvad man just ønsker.

Blad.

Tael ikke om de Bagateller! Maa jeg bede! — Siig mig heller, hvor vore unge Damer har forstuffed sig.

Nivaa.

Der har du dem Allesammen.

(Bertha, Emma og Emilie komme farende ind.)

Bertha.

Men er Kammerraaden kommen?

Emma.

Og det har Ingen sagt os!

Emilie.

Ja, det er ret en Skam!

Blad.

Gud velsigne Dem — jeg kom i dette Dieblit.

Bertha.

Vi har længtes saadanne efter Dem! Vi har allerede sat Deres egen Stol tilrette, den broderede. Og nu skal De ogsaa strax sætte Dem. (Sun og Emilie trække Stolen frem og nøde ham til at sætte sig.)

Blad.

Nei, De er altfor god imod mig!

Fru Nivaa.

Men hør nu, Børn, I maae huske paa, at Kammerraaden har redet en lang Vej og kan trænge til en Forfriskning.

Emma.

Det skal vi nok sørge for.

Bertha.

Hvad vil De helst have — Madeira?

Emilie.

Eller Deres gamle Cognac?

Emma.

Og Anchiovis og noget koldt Rjokken —

Blac.

For Guds Skyld, ingen Omstændigheder!

Emilie.

Nu skal jeg bringe Dem det.

Bertha.

Nei, maa jeg bede, det er min Uge. Jeg bringer det.

Nivaa (til Blac).

Ja, nu er du i gode Hænder!

(I det de unge Damer nærme sig Udgangen tilhøire, træder Brown ind; Bertha og Emma tage ham tilfide. — Emilie gaaer.)

Syvende Scene.

De forrige, uden Emilie. — Lieutenant Brown.

Bertha

(affides til Brown).

Men, Brown, hvad er det for en Hemmelighed, De har sammen med Emma? Hun vil ikke fortælle mig det, uden Deres Tilladelse.

Brown

(affides til hende).

Jeg tillader det, under Tausheds Løfte.

Bertha.

Saa kom, Emma! Jeg brænder af Nysgjerrighed.

(Sun og Emma gaar.)

Nivaa (til Blad).

Ja, kjære Ven, nu kan du, hvis du ellers har Lyst, gaae op og kige i de franske Billeder. Min Kone og jeg maae gjøre lidt Anstalter til Bortkjørselen.

Blad.

Geneer Jer endelig ikke.

(Nivaa og Fruen gaar.)

Brown (affbes).

Naar man blot kunde stole paa, at den kjære Kammerraad ikke sladdrer af Skole til Nivaa. Men jeg har ingen Anden at betroe mig til — og tjenstagtig er han, det var Synd at sige Andet.

Blad

(der imidlertid har seet i Carricaturerne).

Det var meget smukt, at Deres Onkel ogsaa tænkte paa mig ved Selskabet idag.

Brown.

Na, det fulgte af sig selv. De er en af de meest velkomne Gjæster paa Klintegaarden. — Men, siden De nævner min Onkel, De kan gjøre mig en stor Tjeneste, hvis De vil.

Black.

Om jeg vil? Tael, kjære Ven, og tvivl ikke om min gode Willie.

Brown.

Sagen er den: for en Tid siden har jeg, men i al Hemmelighed, forlovet mig i Kjøbenhavn.

Black.

Ih nei! ih nei! Jeg gratulerer! ret af Hjertet!

Brown.

Ja, Tael, men jeg er bange for, at den Historie vil ende med en Forstrækkelſe.

Black.

Saa? Hvad kan der være iveien? En ung Mand med Deres gode Stilling og Udsigter for Fremtiden!

Brown.

Det er Ulykken, der vilde vist Ingenting være iveien, naar Sagen var gaaet sin sædvanlige Gang. Men jeg befrygter, at jeg har gjort mig skyldig i en lille Overielse, eller hvad man vil kalde det, — skjøndt det forekommer mig, at jeg kunde ikke handle anderledes.

Black.

Men fortæl! fortæl!

Brown.

Seer De, dengang jeg forlovede mig, stod jeg i den Tanke, at jeg neppe blev commanderet ud

iaar. Men inden jeg saae mig om, fik jeg ganske rigtig Ordre til at gjøre mig færdig inden tre „Gange 24 Timer“; jeg skulde med Corvetten *Kota*, der var klar til at løbe ud. Fire, fem Dage efter min Forlovelse at reise, og maaskee blive borte et heelt Aar, det var for drøit at gaae paa. Vor Herre veed, jeg havde den bedste Tro til min Kjæreste; men i et Aar kan meget forandre sig; det var for galt, om jeg paa Stationen i Antillerne havde faaet et pænt, lille Opsigelsesbrev. Kort og godt, jeg foreslog hende, at vi, men i al Stilhed, skulde lade os vie inden min Afreise, og hun, der ikke er forknøyt af sig, slog til. Jeg søgte om Tilladelse til at vies hjemme og slippe for Tillysning; og vi blev klappet sammen. Til min Onkel paa Klintegaarden, af hvem min Fremtid, som De veed, meget afhænger —

Blad.

Ja, De er hans eneste Arving.

Brown.

Til ham skrev jeg et Brev, hvori jeg forklarede ham det Hele, og vilde just affende det, da jeg gjennem Admiralitetet fik Contra=Ordre; jeg og En til skal ikke med Corvetten, men med et andet Fartøi paa et Ovelsestogt, og det først til Foraaret. Jeg

kan ikke nægte, at jeg ved den Efterretning blev lang i Ansigtet.

Blad.

Men det var jo heldigt, synes mig.

Brown.

Ja, naar jeg blot ikke saaledes over Hals og Hoved havde giftet mig. Men hvad troer De min Onkel vil sige dertil? Han vil naturligviis antage det for en af mine sædvanlige gale Streger, og paastaae, jeg har slet ikke været udcommanderet. Hans Onske havde været at foranstalte et stort Bryllup og have travlt med den Sag en Maaned iforveien; den Glæde har jeg nu spoleret for ham.

Blad.

Ja, der kan De have Ret.

Brown.

Da jeg kjender min Onkel, saa har jeg forsynet mig med en Erklæring fra mine Foresatte, at jeg virkelig skulde afsted, men den kan jeg i det tidligste vente imorgen, og idag skal vi Alle spise hos ham. Jeg maa strax, naar jeg kommer, fortælle ham om mit Giftermaal, for at han ikke skal faae det at vide af En af de Fremmede; og ved den Leilighed kunde nu De, Høistærende, prægtigt staae mig bi.

Blad.

Med Glæde! Siig mig blot, hvorledes.

Brown.

Alt kommer, som De seer, an paa, at Onkel troer min Forsikkring, at jeg var udcommanderet, og kun havde et Par Dage at løbe paa —

Blad.

Men at De skulde med Nota, det vidste jeg; det blev mig sagt hos Aagaards.

Brown.

Men saa kan De jo fortræffeligt vidne for mig.

Blad.

Og det skal jeg, det kan De stole paa.

Brown.

Det skal De ret have Tak for, baade paa mine Begne og paa min Tilkommendes — ja, De kan med al Grund forlange, at jeg siger Dem hendes Navn. Men . . .

Blad.

Nei, kjære Ven, det vedkommer ikke mig. De ønsker en ringe Tjeneste af mig, og det skal jeg som Deres og Deres afdøde Faders specielle Ven tilvisse ikke nægte Dem. Mere behøver jeg ikke.

Brown (affbes).

Det var rart; det lettede. (Hoit.) Ja, saa mod-

tag endnu engang min Taf. Vi kan nok siden tale nærmere om den Sag.

(Gaaer gjennem Havedøren, idet Nivaa kommer fra høire Side.)

Ottende Scene.

Black. — Nivaa. — Siden Emma.

Nivaa.

Maa, du er her endnu.

Black.

Nu gaaer jeg op. Men hør, det forekommer mig, at du engang fandt et Partie mellem Lieutenant Brown og en af dine Døttre for ønskeligt.

Nivaa.

Det var min Søsterdatter Emma jeg tænkte paa. Jeg saae dem engang sammen, og han syntes at vise hende stor Opmærksomhed. Men det er nu et halvt Aar siden.

Black.

Ja, den Plan maa du opgive. Han har allerede valgt. Men ikke mine Ord igjen, det stoler jeg paa. Han er bunden — forstaaer du? — aldeles bunden.

Nivaa.

Ja saa! Hvem er den Udkaarede?

Black.

Det kan jeg ikke sige dig. Jeg vilde blot give dig et Bink. Forresten, veed du, er jeg taus.

(Gaaer.)

Nivaa.

Brown forlovet! Det er igrunden en Streg i min Regning. Jeg har aldrig ganske opgivet den Tanke, at han kunde løbe af med Emma. Naar saa Black tog Bertha og Anton til Emilie, saa var jeg fri for alt det Hovedbrud. Ja, saa maa jeg holde desfastere paa Black. Lad see — ja, han maa kjøre med vore Pigebørn idag, det maa ikke glemmes. (I det han vil gaae ud tilvenstre.) Hvem Fanden kan Brown nu have forlovet sig med? (Seer Emma gaae forbi i Haven.) Maaskee hun veed det. (Kalder.) Emma!

(Emma træder ind.)

Hør, da du var i Kjøbenhavn, traf du saa undertiden sammen med Lieutenant Brown?

Emma (lidt forlegen).

Ja, undertiden.

Nivaa.

Hvor?

Emma.

Hos Commandeurens.

Nivaa.

Men ikke hos Thomsens?

Emma.

Jo — ogsaa hos Thomsens.

Rivaa.

Hørte du saa ikke fortælle noget Besynderligt eller Uventet om ham?

Emma.

Hvad skulde det være? (Affibes.) Mon Onkel har fattet Mistanke?

Rivaa.

Nu med eet Ord, at han var forlovet.

Emma (affibes).

Seer man! (Svit.) Forlovet? Hvem siger det?

Rivaa.

Jeg har det fra Black, men han vil ikke sige, med hvem.

Emma (affibes).

Saa veed han det heller ikke. (Svit.) Det kan jeg aldrig troe. Var han forlovet, saa havde jeg bestemt vidst det.

Rivaa.

Det synes mig ogsaa — Na, det er vel kun et løst Rygte.

(Gaaer.)

Emma (ene).

Ja, jeg advarede Brown. Black er en fortræffelig Mand, der er elsket af alle Mennesker. Men tie kan han tilforlædelig ikke.

Tiende Scene.

Emma. — Emilie. — Lidt efter Anton (begge fra Haven).

Emma (til Emilie).

Er Brown nede i Haven?

Emilie.

Han staaer ved Runddelen og taler med Gartneren.

Emma (affbes).

Den Nyhed maa jeg strax meddele ham.

(Gaaer.)

Emilie.

Der er vist Noget paafærde med Emma og Brown; men hvad kan det være?

(Anton træder ind.)

Anton.

Jeg saae et Glimt af Dem fra Haven, og tænkte, jeg turde nok liste mig herind. De tager mig det dog ikke ilde op?

Emilie.

Nei, hvor kan De troe!

Anton.

Jeg vilde fortalt Dem, at i dette Dieblit har jeg faaet min Gig hertil; den har været henne at males og lakeres. Na, den er bleven saa smuk! Og hos min Moders Forvalter har jeg ladet hente et muntert Dyr, en graaffimlet Hoppe, der er en

pperlig Traver. Naar Deres Hr. Fader nu blot vilde tillade, at jeg maatte gjøre et Par Toure med Dem og Deres Søster i Giggen! Halvveis har han engang lovet det.

Emilie.

Na jo — naar Fa'er engang er i rigtig godt Humeur, tillader han det nok.

Anton.

Troer De, at han har fattet nogen Mistanke til os?

Emilie.

Det har han vist ikke; ellers havde han skjendt paa mig. Fa'er er saa streng og nøieseende i det Punkt.

Anton.

Men troer De slet ikke, at vi kan gjøre os Haab om hans Samtykke.

Emilie.

For det Første tør vi ikke tænke derpaa. Jeg er jo saa ung, og De med. Han vil sikkert kalde det for Barnestreger.

Anton.

Men jeg er over 21 Aar.

Emilie.

Ja, alligevel. Man kommer ingen Bei med Fa'er, naar han først er imod en Ting. Fohrmanu

og Bertha har nu vist i et Aar holdt af hinanden, og Fader sætter megen Priis paa Fohrmann, men saalænge han ikke er befordret, vil han slet ikke høre tale om den Sag.

Anton.

Ja, det har jeg selv undret mig over. — Saa maae vi give Tid, og det kan vi jo godt. Igrunden er det ganske behageligt, at vi maae holde vor Forbindelse saa hemmelig, og at ikke et Menneſte aner Noget derom, undtagen vi To. — Har De tænkt paa, at det idag accurat er 4 Uger siden, at jeg vovede første Gang at tale til Dem om mine Følelser?

Emilie.

O, det faldt mig allerede ind imorges!

Anton.

Huffer De, det var i det lille Jasmin-Lyſthuus. Jeg var selv forundret over, at jeg fik Mod dertil, og De troer ikke, hvor urolig jeg blev, da De tøvede lidt med at svare —

Emilie.

Ja, det kom saa uventet.

Anton.

Og hvor henrykt jeg blev, da De gav mig et saa venligt Svar. Igrunden ventede jeg ikke at De havde saa stor Godhed for mig.

Emilie.

O, det kunde De nok vide!

Anton.

Men saa kom Deres Moder —

Emilie.

Og saa blev vi begge saa forfækkede —

Anton.

Og jeg reiste mig hurtig —

Emilie.

Og Moder spurgte os, om vi fortalte Spøgelse-Historier.

Anton.

Ja, det er sandt, — og saa loe vi begge, og vare glade, at vi slap saa godt. — Men tillad mig nu at gjøre Dem et Spørgsmaal. Da vi dog ere enige, og har allerede været det i 4 Uger, skulde vi saa ikke — hvis De ikke synes, det er for dristigt af mig — skulde vi saa ikke — jeg mener, naar vi er ganske alene — sige Du til hinanden?

Emilie.

Lad os vente lidt endnu, Anton. Jeg synes ikke, jeg har rigtig Mod dertil, naar Fa'er og Mo'er ikke veed Noget deraf.

Anton.

Men siger ikke Fohrmann og Bertha Du til hinanden, naar de er uden Vidner?

Emilie.

Jo, det gjør de.

Anton.

Na, saa kunne vi ogsaa. Vi behøve heller ikke at være saa meget ængstlige. Naar Alt kommer til Alt, saa er der jo ikke noget Ondt i, at vi har Godhed for hinanden.

Emilie.

Nei, det har De Ret i.

Anton.

Deres Fader er vel en nøieseende Mand; men De er altid hans Datter, og han holder jo meget af Dem.

Emilie.

Ja Moder siger, at blandt alle os Sødsfende holder han meest af mig.

Anton.

Det vilde jeg i hans Sted ogsaa. Men behøve vi saa at være saa frygtsomme?

Emilie

(der tager Mod til sig).

Nei, Anton, det behøve vi ikke, og det vil vi heller ikke for Fremtiden, det har De meget Ret i. . . (seer sig om.) Fa'er kommer bernebe — det er ikke værdt, at han seer os saa meget sammen. Jeg render min Bei.

(Sun løber ind tilhøire.)

Anton.

Da vil jeg blive. Hr. Nivaa maa gjerne see, at jeg er herinde. — Naar han blot ikke kommer med sine Spørgsmaal, som altid gjør mig saa forlegen. — Nei, jeg vil dog heller gaae ovenpaa.

(Gaaer med et Par lange Skridt mod Døren tilhøire.)

Tiende Scene.

Anton. — Nivaa.

Nivaa

(idet han træder ind).

Anton! vent lidt! jeg vil tale med Dem — Er ikke Emilie her?

Anton (forlegen).

Nei, her er hun ikke.

Nivaa.

Men var hun ikke herinde i dette Dieblit?

Anton.

Nei — det veed jeg ikke — det troer jeg ikke.

Nivaa (affedes).

Han nægter det. Det er jo et godt Tegn. (Høit.) Jeg saae før, Deres Gig blev trukket forbi, og saa kom jeg til at tænke paa, at jeg nok har lovet Dem at kjøre engang med En af vore Pigebørn.

Anton.

Ja, det har Hr. Proprietairen rigtignok.

Rivaa.

I dag kunde det komme mig ret bekvemt, da vi just ikke har den bedste Plads i Wiernervognen og Chaisen, naar vi skal til Mintegaarden.

Anton.

Nei, det har jeg allerede tænkt paa.

Rivaa.

Med hvem vil De helst kjøre?

Anton.

Som De selv synes.

Rivaa.

Ja, saa kjør med Bertha.

Anton.

Med Bertha? Ja, Gudbevares . . .

Rivaa.

Nei, nu husker jeg, at min Kone vil have Bertha i Vognen hos sig. Kjør heller med Emilie.

Anton.

Det skal jeg med største Fornøielse.

Rivaa.

Saa skynd Dem og faae Gigen spændt for. Vi vente blot paa Fohrmann for at tage afsted.

Anton.

Jeg skal være her om 5 Minuter. (Affædes.)

Det er da et mageløst Held! og han er en fortræffelig Mand!

(Sler ud.)

Nivaa.

Derfom denne Kjøretour ikke giver min Yndlingsplan et godt Stød fremad, saa maa jeg daarligt kjende unge Menneffer i den Alder.

Elleve Scene.

Nivaa. — Fru Nivaa. Fohrmann. Bertha. — Siden Emma og Brown. — Tilfødt Emilie.

Fru Nivaa.

See her, Mand! hvem jeg bringer dig!

Nivaa.

Saa endelig! Men hvor bliver De af, min kjære Fohrmann, De som pleier at være Nøiagtigheden selv.

Fohrmann.

Men det er jeg netop i dette Dieblif. Jeg vidste ganske bestemt, at De og Deres Familie ikke tog afsted før Kl. tre Qvarteer til To, saa at De kunde være paa Klintegaarden Kl. halv Tre. Man gaaer tilbords der Kl. 3, og Browns Onkel holder ikke af, at man kommer saa længe forud. Det, vidste jeg, vilde De samvittighedsfuldt rette Dem

efter, og efter den Beregning har jeg endnu et
 Kvarteer at løbe paa, inden De tager bort.

Nivaa.

De har maaskee Ret. Jeg skjøtter ikke om, at
 see hans fortredelige Ansigt, naar man indfinder sig
 5 Minuter for tidlig. Men saa kom, Mutter, vi
 vil strax gjøre Anstalter til at tage afsted.

(Han og hans Kone gaar.)

Bertha (til Fohrmann).

Jeg har tusinde Spørgsmaal at gjøre dig.
 Ikke et eneste Ord har du skrevet mig til om en
 saa mærkelig Begivenhed: Emma gift med Brown,
 og du hendes Forlover!

Fohrmann.

Kjæreste Bertha, en Forlover har Pligter, som
 maa overholdes. Jeg vil tilstaae dig, havde du
 været i Kjøbenhavn, var jeg rimeligviis ikke for-
 bleven saa taus. Men skrive herud turde jeg ikke.
 For det Første kunde Brevet falde i urigtige Hænder.
 For det Andet maa en god Jurist ikke uden Nød-
 vendighed give noget Skriftligt fra sig, der kan paa-
 drage ham Forbindtligheder. For det Tredie —

Bertha.

Nu, jeg vil tilgive dig, men paa det Vilkaar,
 at jeg nu erholder en saa meget des udførligere
 Beretning.

Fohrmann.

De To, der kommer her, kan give dig den bedste Oplysning.

(Brown og Emma komme fra Haven.)

Bertha.

Ja, der er' de! — Nei, Emma, at du allerede er en gift Kone, uden at vi engang har brømt om at du var forlovet, det kan jeg slet ikke tænke mig.

Emma.

Na Passt! Jeg selv har allerede en ganske god Følelse af den gistes Kones Værdighed.

Bertha.

Men sig mig nu, er det saa nødvendigt, at vi holde det skjult for Mo'er og Fa'er?

Emma.

Jo, det er vist nødvendigt. Vi maae først høre hvad Browns Onkel siger til den Spøg. Er han vred derover, saa kan du troe, at din Fa'er vil heller ikke fare lempelig med sin opsætsige og egenraadige Søsterbatter. Men viser Browns Onkel sig tilfreds med Partiet, saa kan Alt endnu ende godt.

Bertha.

Ja, det kan ogsaa være. Men igrunnen kjender jeg endnu saa lidt til den hele Historie. Vi maae endelig sidde sammen, naar vi kjøre bort, og være alene i Bognen; og saa forlanger jeg en nøiagtig Beretning.

Emma.

Saa lad os Fire kjøre i Chaisen.

Brown.

Stop! jeg er ikke stærk i at fortælle Historier; og desuden agter jeg at følge med tilhest.

Fohrmann.

Har du da Hest herude?

Brown.

Jeg rider paa Kammerraadens Hest. Da han kom imorges, og jeg løst hentastede, at det var et smukt Dyr, spurgte den skikkelige Mand mig strax, om jeg vilde ride den idag.

Bertha.

Ja, han er et mageløst Menneske!

Emma.

Kan da vi Tre beholde Chaisen alene?

Bertha.

Det kan vi godt.

Brown.

Lad os da tage snart bort. Jeg havde nok Lyst til at komme en Stund før de Andre, for at tale fornuftigt med Onkel.

Emma.

Men med hvem kjører Kammerraaden?

Bertha.

Det kan du vel vide, at Mo'er og Fa'er vil ikke undvære Blad underveis.

(Emilie kommer ind, paaskædt til Kjøretouren.)

Emilie.

J maae Alle gjøre Jer færdige. Fa'er og Mo'er komme strax ned.

Bertha.

Vi er parate.

Brown (til Emilie).

Med hvem kjører De?

Emilie.

Fa'er har tilladt, at Anton maa kjøre mig derhen i sin Gig.

Brown.

Jeg gratulerer!

Emilie.

Nu gjør De Nar.

Brown.

Nei, hans Gig skal være kjøn, og han er en god Kudst; han vil nok kjøre Dem i Binden. Men, kommer nu, Allesammen! Vi har Hastværk.

(Han, Emma, Bertha og Føhrmann gaar.)

Emilie.

Naar nu bare Anton snart vilde komme! Det bliver en yndig Tour! Jeg har aldrig glædet mig saa meget over nogen Ting. — Men monstro Fa'er ogsaa tillader, at vi kjøre hjem sammen? Al nei, det gjør han vist ikke!

Tolvte Scene.

Emilie. — Nivaa og Fru Nivaa, paaklædte til at kjøre bort, Fruen bærende paa et Par store Papæsker. — Siden Ane.

Fru Nivaa.

Naa, siig mig nu, hvordan du ønsker, vi skal sidde.

Nivaa.

Det har jeg nøie betænkt. I Chaisen skal Blac og Bertha sidde paa det bageste Sæde.

Fru Nivaa.

Na, skal Blac ikke sidde hos os! Det havde jeg saa gjerne seet.

Nivaa.

Nei, det gaaer ikke an — (Afsides og listig leende til hende.) af diplomatiske Grunde. (Svit.) Paa det forreste Sæde kan saa Lieutenant Brown sidde. Hos os i Wienervognen kommer Fohrmann og Emma.

Fru Nivaa.

Nei, vi kan ikke være mere end Tre inde i Vognen, da jeg har saa mange Vesker og Pakkennilleker med til Børnene, og hos Rudsten maa vor Jomfru sidde.

Nivaa.

Nu, saa maa Emma kjøre i Chaisen, men paa det forreste Sæde hos Brown. — Men hvor bliver

Anton af med Giggen. Har du ikke seet ham, Emilie?

Emilie (nedslaaet).

Nei, han er vist ikke kommen.

Nivaa.

Saa gaae ud og see ad, og skynd paa ham; og seer du de Andre, saa skynd ogsaa paa dem.

(Emilie gaaer.)

Fru Nivaa.

Ja, Mand, jeg forstaaer jo nok, at du vil have Fohrmann i Bognen hos os, for at skille ham fra Bertha —

Nivaa.

Rigtig.

Fru Nivaa.

Og Emilie skal kjøre med Anton, og Blad sidde hos Bertha, for at de to Par kan løbe af med hinanden.

Nivaa.

Fuldkommen rigtigt.

Fru Nivaa.

Jo, du skal rigtig for Fremtiden hedde Kirsten Giftekniv.

Nivaa.

Ja men husk dog paa, at hun klappede Folt sammen af Interesse og blev betalt derfor. Jeg saaer ikke saa meget som Tak.

Fru Nivaa.

Nu maa jeg lee! Naar Bertha helst vil have Fohrmann, skal hun saa takke dig, naar vi give hende til Black?

Nivaa.

Netop: først, fordi hun slipper fri for Fohrmann, og dernæst, fordi hun faaer en Mand som Black, der er elsket af alle Menneſker.

Fru Nivaa.

Men hvad har du da mod Fohrmann?

Nivaa.

Ikke det Ringeste. Jeg har megen Agtelse for ham. Han er duelig. Du skal see, han kommer nok i Carriere.

Fru Nivaa.

Nu da?

Nivaa.

Men endnu er han ikke i Carriere, og hvem veed, naar det ſkeer. Han har rigtignok Løſte paa et Embed, men jeg indſeer ikke, at han kan faae det. Der ſkal ſtilles en ſvær Sum i Caution for Dppebørſlerne, og den har han ikke.

(Emilie kommer med Ane.)

Emilie.

Ane fortæller, at Bertha og Emma og nogle af vore unge Herrer ere for lidt ſiden tagne bort i Chaiſen.

Nivaa.

Hvad er det? Er det virkelig sandt, Ane?

Ane.

Ja, det saae jeg med mine egne, livsødte Dine; jeg stod noget fra dem i Basserhuset.

Fru Nivaa.

Men Blad lader sig jo slet ikke see. Han er vist taget med dem.

Emilie.

Det er han vist. Da jeg før var herinde, hørte jeg, at Bertha eller Emma nævnedes hans Navn.

Nivaa.

Men de kan jo ikke være Fem i Chaisen.

Ane.

En af Herrerne — ja, det var bestemt Lieutenanten — var tilhest.

Nivaa (til sin Kone).

Saa har Blad min Sjæl laant ham sin Hest for selv at kunne sidde i Chaisen. — Hahaha — ja, han er dog igrunden en gammel Næv. — Saa Ane ikke, hvem Kammerraaden sad hos?

Ane.

Nei, saa nær stod jeg ikke.

Nivaa.

Nu, Emilie, men Anton?

Emilie.

Jeg kan slet ikke faae Die paa ham.

Nivaa.

Det er da fortredeeligt! De Andre ere fjorte, og Klokken er mange. Ankomme vi over den bestemte Tid, saa er Fanden løs. (Seer paa sit Uhr.) Vi maae bort, vi har ikke et Minut at spille.

Emilie (grædefærdig).

Men hvad skal saa jeg gjøre?

Nivaa.

Ja, du, din Stakkel —

Fru Nivaa

(affides til sin Mand).

Hun kan ikke blive og vente paa Anton, det tillader jeg ikke; hun maa nu tage med os.

Nivaa.

Menner du —? (Utaalmodig.) Men hvor har og saa det Pokkers Menneske forstuktet sig! (Løber hen til Havedøren og til et Sidevindue eller en af Side-Udgangene.) Der er Ingen at see!

Fru Nivaa.

Kom nu, Mand! Vi maae gjøre Alvor af det.

Nivaa.

Ja, saa kom da, og du med, Emilie! (Affides.) Der ligger da den ene og maaskee begge mine diplomatiske Beregninger i Kandestenen!

Fru Nivaa.

Bliv saa her, Ane, og luk Havedøren godt.

(Sun og Nivaa gaae.)

Emilie (tørrer Dinene).

Ja, jeg er rigtignok en Stakkel, som Fa'er kaldte mig.

(Følger efter Forældrene.)

(Ane hilser i Havedøren paa de Bortgaaende, luffer den dernæst og gaaer ind tilvenstre, uden at lægge Mærke til den indtrædende Blak, der kommer fra højre Side.)

Trettende Scene.

Kammerraad Blak. — Siden Ane.

Blak.

Ja, det har været en urolig Tid kort før Louis Philippes Fald, og Franskmændene ere nogle Pokkers Karle til at sathrisere. Disse Carricaturer, man kan jo næsten blive forfrækket over deres Driftighed. (Seer sig om.) Men der var Tale om en Vid Frokost. Jeg kan ikke nægte, at jeg er lidt flau. Det er vist sat hen etsteds, naar jeg blot vidste, hvor. Men der seer jeg den gamle Ane; jeg kan jo spørge hende.

(Ane kommer ind igjen.)

Hør, lille Ane, sig mig

Ane.

Hr. Kammerraaden? Gud velsigne Dem, er De her endnu?

Blad.

Jeg skal nu strax bort. Men hør, er der ikke etsteds herneude sat en Vid Brød og en Snaps hen til mig?

Ane.

Nei, det er der bestemt ikke. Jeg har gaaet alle Bærelserne igjennem. Men, Kors bevares, har Kammerraaden ikke faaet Frokost?

Blad.

Na, det siger Intet — jeg trænger slet ikke dertil. Vi skal jo nu afsted. Herren og Fruen og de Andre, de tage vel snart bort.

Ane.

Nei, Jøsses, Hr. Kammerraad! De er taget bort; der er ikke en Sjæl tilbage.

Blad.

Er de allerede tagne bort? Ih nei — hm! ja, de vidste jo, at jeg har min Hest herude, og nu har de tænkt, jeg vilde helst ride.

Ane.

Ja, Kammerraadens Hest — men Forvalteren, der stod lidt fra mig, da den ene Vogn kjørte, han sa'e, at det var Kammerraadens Hest Lieutenanten reed paa.

Blad.

Lieutenant Brown? Men det er jo sandt! det skulde han ogsaa; jeg har selv laant ham den.

Han har troet, at jeg er kjørt med de Andre, og de Andre har troet, at jeg reed. Det er gaaet meget simpelt til. — Men det Hele er jo knap en Miilsvei, den kan jeg godt gaae paa min Fod. Det Børste er Solheden. Har Ane ikke en Paraply.

Ane.

Alle Paraplyerne kom med paa Bognen. Men jeg har en smuk Stok efter min salig Mand, med Elfenbeens Knap —

Blad.

Ja, den hjælper ikke mod Solen.

Ane.

Det er sandt. Men den er Dem vel undt, hvis De ønsker, jeg skal hente den.

Blad.

Nei, men Tak for den gode Billie. Der har Ane et Par Stilling for sin Uleilighed.

Ane.

Tusind Tak! Hr. Kammerraaden er altfor god! Og Stokken er til Deres Tjeneste, hvis De ønsker den — uagtet, det er jo en stor Skam, at Kammerraaden skal gaae. Fruen vil blive saa vred. Jeg hørte hende selv sige, da hun tog bort, at hun kunde ikke faae Kammerraaden med i sin Bogn, fordi alle de Andre partout vilde kjøre med Dem — og det

var jo ogsaa rimeligt; for det er jo forfræffeligt, som Hr. Kammerraaden er afholdt af alle Mennesker.

Blad (lyttende).

Hør, kom der ikke en Vogn kjørende i Gaarden.

Ane.

Jeg troer — men jeg vil see ad.

(Gaar.)

Blad.

Det er besynderligt! Igrunden er det ofte gaaet mig saadanne i mit Liv. Alle mine Venner have troet, der var saa Mange, der tog sig af mig, at det var spildt Møie, om de ogsaa vilde gjøre det. Da jeg var et halvt Aars Tid i Tydskland, saa stod der regelmæssigt i hvert Brev, jeg fik, at det kunde ikke nytte at tilskrive mig Nyheder, da alle mine Bekjendte sikkert kappedes om at sende mig dem. Men paa den Maade fik jeg aldrig noget Nyt fra Hjemmet. Nu har de Alle her glemmt mig, fordi Alle have troet, der blev sørget saa godt for mig.

(Ane kommer ind igjen.)

Ane.

Det er Hr. Anton, der kom, med saadan en kjon Genspændervogn, han har faaet hjemmefra. Han kommer vist for at hente Hr. Kammerraaden.

Blad (affbes).

Ja, saa er Gaaden løst for mig. Det kunde jeg nok vide!

(Anton kommer hurtig og forpustet ind.)

Anton.

Men er der slet Ingen tilstede? (Bliver Blad vaer.)
Hr. Kammerraaden her!

Blad.

De er Alle kjørt fra os, kjære Ven! Men det er jo en overmaade smuk Dpmærksomhed af Dem, at De vil hente mig i Deres Bogn.

Anton (forvirret).

Hr. Kammerraaden mener — ?

Blad

(trykker hans Haand).

Ja, kjære Ven, det er en Dpmærksomhed, der er større end jeg fortjener. Jeg har siddet deroppe og forsømt Tiden.

Anton.

Men . . . men — er de virkelig Alle tagne bort? Og saa alle de unge Damer?

Blad.

Ja, efter hvad Ane siger.

Anton

(affbes til Ane).

Er ikke Emilie hjemme endnu?

Ane.

Nei, hun kjørte med Herren og Fruen.

Anton (affides).

Det er da et utroligt Uheld! (Seit til Blad.) Jeg er bleven skammelig forsinket. Forvalteren havde lukket Gigen inde i et Skuur. Ham maatte jeg længe rende efter — og inden vi saa fik spændt for . . .

Blad.

Men det gjør ikke det Ringeste. Vi skal net hente dem ind, og komme vi ogsaa lidt for sildigt, jeg tager al Skylden paa mig.

Anton.

Ja, jeg talter Dem. — (Affides.) Herregud, skal jeg virkelig ikke kjøre med Emilie?

Blad.

Jeg vidste bestemt, at man huffede paa mig, det vidste jeg ganske bestemt. Men at man havde sørget for mig paa en saa smuk Maade, det kunde jeg ikke tænke mig. Kom, kjære unge Ven! (Tager ham under Armen.) De skal see, vi skal gjøre en behagelig Tour sammen.

Anton (affides).

Emilie kjørt fra mig! Hvor holder jeg det ud!
(Han og Blad gaae.)

Ane.

Naar, Gudskelov vi blev hjulpsne. Men naar man er saa afholdt som Kammeraadene, saa er det intet Under, at alle Menneſker huſker paa En.

(Gaaer.)

Anden Act.

Første Scene.

(Samme Decoration.)

Bertha og Emma sidde ved Bordet. Lieutenant Brown gaaer op og ned.

Bertha.

Der pleier ellers at være saa hyggeligt og jævnt godt paa Klintegaarden; men denne Gang var det slet ingen fornøielig Middag. Det forekommer mig, at vi er' Alle, paa No'er og Blad nær, lidt forstyrrede i Concepterne.

Emma (leer).

Ja, vor Herre veed, at jeg har ikke stor Grund til at være fornøiet. Min Tilstand er som Ens, der hænger mellem Himmel og Jord. Jeg veed hverken, om jeg er gift eller ikke gift. Der er ikke Een, der vil anerkjende mig i min nye Egenskab.

Brown.

Jo, jeg troer dog, at jeg anerkjender dig.

Emma.

Ja, Tak skal du have. — Men naar jeg taler til Bertha i den overlegne Tone, der klæder unge Koner saa godt ligeoverfor ugifte unge Piger, saa forstaaer hun mig ikke engang.

Brown.

Det gi'er sig nok. Vilde blot En lære mig den Kunst at faae Bugt med en saa honnet og stikkelig Mand som min Onkel, men der er saa fuld af Særheder som han.

Bertha.

Kunde Blad da slet ikke gjøre Noget for Jer?

Brown.

Det kunde han uden Spørgsmaal. Onkel, der først var vred, blev ganske omstemt, da Blad forsikrede, at hvert Ord, jeg havde anført, var den pure Sandhed. Men det er en Ulykke med Blad, han kan aldrig vænne sig af med at lade Munden løbe.

Emma.

Naa naa, min Hr. Gemal, her i Huset taler man ikke ondt om Blad.

Brown.

Jeg har selv meget tilovers for ham. Men en anden Gang skal jeg dog ikke lægge min Sag i hans Hænder.

Bertha.

Hvorledes gif det da?

Brown.

Allerbedst som Onkel begyndte at sætte et formildet Ansigt op, giver Blac̄ sig til at tale vidt og bredt om hvor han har touret omkring, og saa kom det ud, at han i de sidste otte Dage slet ikke har været i Kjøbenhavn, men har Efterretningen om at jeg var udcommanderet fra et løst Rygte hos Nagaards. Onkel blev fortredelig, vendte os Ryggen og gif ind i sine Bærelser, og nu vilde han ikke mere høre Noget om den Sag. Han maatte naturligviis troe, at det var et aftalt Spil mellem Blac̄ og mig, for at sætte ham en Børnæse paa.

Emma.

Ja, det var en ærgerlig Historie. Jeg stod i den visse Forventning, at din Onkel med et høitideligt Ansigt skulde reise sig ved Bordet og forkynde sine Gjæster den store Nyhed, at vi to ere lovligt viede Ægtefolk; at saa din Fa'er og Mo'er, Bertha, skulde blive forbausede og slaae Hænderne sammen, men under den almindelige Glæde og Gratulation ikke faae Tid til at blive vrede. Alt dette er nu blevet til Vand.

Bertha.

Men vil I ikke ligesaa godt strax betroe Jer til Fa'er og Mo'er?

Emma.

Ikke før Browns Onkel har givet sit fulde Samtykke; det holder jeg fast ved.

Brown.

Jeg troer heller ikke, at det var værdt at tale om det før. — Men nu vil jeg gaae og see om der er sørget godt for Blacks Hest. Paa Hjemveien, da jeg var lidt gal i Hovedet, maatte det stakkels Dyr holde hid for mit onde Lune.

(Gaaer.)

Emma.

Men hør nu, Bertha, hvad er det Ane fortæller? Har vi glemt Blad med Frokosten idag?

Bertha.

For Guds Skyld, Emma, tael ikke derom! Jeg har grædt mine modige Taarer. Hvordan det kom, veed jeg ikke. Jeg var forstyrret i Hovedet over dit Giftermaal og over den hurtige Bortkjørsel.

Emma.

Stille! der kommer han.

Anden Scene.

Bertha. Emma. — Blak og Fohrmann (fra Haven).

Blak.

Ei, der har vi jo vore unge, velsignede Damer.

Emma.

Der nu begge maae nægte sig den Fornøielse at blive, da Mama venter os.

Blak.

Det forstaaer sig, saa maa man lystre.

(Emma og Bertha gaar.)

Blak (til Fohrmann).

Som sagt, det har undret mig, at en Mand som De, der er flere Aars Candidat og har gjort en udmærket Examen, endnu ikke er i Embed. Søger De ikke om Noget?

Fohrmann.

For Diebliffet har jeg tre Ansøgninger inde. De to Embeder kan jeg aspirere til, men dem faaer jeg ikke. Det tredie og bedste har jeg bestemt Løfte paa, men jeg kan desværre neppe aspirere dertil.

Blak.

Det forstaaer jeg ikke.

Fohrmann.

Jo, det skal jeg forklare Dem. Det er alle Embeder med Oppebørster, for hvilke der skal stilles Caution, for de to 5000 Rigsdaler hvert, og

saa Meget kan jeg skaffe tilveie; men for det tredie 9000 Rigsdaler, og det er meget Mere end jeg kan overkomme.

Blad.

Men er de andre to ikke ret gode Embeder?

Fohrmann.

Jo, men dem faaer jeg ikke, hvorimod jeg nok kan faae det tredie, der er det bedste.

Blad.

Men hvor kan det være?

Fohrmann.

Det er meget simpelt. De to, der kræve en mindre Caution, søges af Mange, af meget ældre Candidater end jeg; men det tredie er Alle bange for, just fordi Cautionen, der skal stilles, er saa stor.

Blad.

Men De mangler jo ikke Mere, end — hvor Meget var det nu?

Fohrmann.

Jeg mangler 4000 Rigsdaler, og det er Meget, naar man ikke har dem.

Blad.

Og naar De har dem, faaer De Embedet?

Fohrmann.

Ja, det er ganske vist.

Blad.

Men, kjære Ven, er det da aldrig faldet Dem ind at henvende Dem til mig? Den Sum skal jeg med største Fornøielse forstrække Dem.

Føhrmann.

Hvor kunde jeg forlange det, Hr. Kammerraad! Det er virkelig en altfor stor Artighed.

Blad.

Tjen mig i, ikke at tale et Ord mere om den Sag; den er fra min Side afgjort. Siig mig heller, paa hvem beroer Afgjørelsen?

Føhrmann.

Statsraad Funder vil nok være den Nærmeste, man maa henvende sig til.

Blad.

Min gamle Ven! Ja, saa skriver jeg til ham, og den Ting skal snart være bragt i Rigtighed.

Føhrmann.

Jeg er isandhed ganske skamfuld over Deres Godhed, og veed ikke, hvormed jeg har gjort mig fortjent dertil.

Blad.

Kjære Ven, det er jo ikke Andet end hvad den ene brave Mand skylder den anden.

Føhrmann.

Ja, De skal ikke risquere det Ringeste, det forsikrer jeg Dem. Vil De s. Gr. cavere med konges

lige Obligationer, saa reserveres Dem Kenterne; og naar nogle Aar ere gaaede hen i Embedet, haaber jeg selv at kunne overtage Cautionen.

Blak.

Det kommer vi nok ud af.

Fohrmann.

Hr. Kammerraad! De er en fortræffelig Mand. Jeg forstaaer nu, hvorfor De er elsket af alle Mennesker. Det er Deres Glæde at skabe Lykke omkring Dem. Jeg skal være Dem evig taknemmelig. (Affides.) Nu har Bertha og jeg lysere Udsigter. Jeg maa strax søge hende op.

(Gaaer.)

Blak.

Det skulde dog være mig kjært, om jeg kunde være den unge Mand til Nytte. Jeg har havt mangan fornøielig Aften sammen med hans Fader i Klubben.

Tredie Scene.

Blak. — Nivaa.

Nivaa

(kommer ind i sine egne Tanker; seer op).

Naa, du er her! Jeg har justement søgt om dig. Du kan gjøre mig en stor Tjeneste.

Blad.

Lad høre!

Nivaa.

Kan du huske, at du for to, tre Aar siden, da vor Datter Caroline blev forlovet, var os i den Anledning lidt behjælpelig?

Blad.

Ja, den Spas glemmer jeg ikke saa let. Du meente jo, at Jespersen, der i længere Tid havde kuret til hende, aldrig vilde bestemme sig, naar der ikke var Et eller Andet, der stimulerede ham. Hahaha — og saa maatte jeg efter dit Onske agere, at jeg havde Hensigter med Caroline. Herover fik Jespersen en Skræk paa sig, og meldte sig i al Hast som Frier, og jeg maatte en Stund lade som jeg var stødt og blive fra Huset.

Nivaa.

Hahaha — og jeg maatte see suurt i nogen Tid, indtil vi endelig begge bleve formildede og fandt os i Sagen.

Blad.

Men det Bedste ved Historien er dog, at naar jeg nu kommer hen til Jespersens, saa seer hans Kone altid mildt til mig, men han selv en Smule skjævt — hahaha!

Nivaa.

Ja, at Caroline seer mildt til dig, vil jeg ikke

undre mig over. Du er en stor Gavtyd, du har altid vidst at forholde dig med Smaapigerne, du! (Giver ham et lille Puf.)

Blad.

Og du da! (Giver ham et Puf.) Husker du maaſtee ikke Agentens Døttre, hvor du var Potte og Pande?

Rivaa.

Ja, det var dengang. Men du — (puffer ham) hvor du saa kommer, hos Jægermesterens, her i Huset —

Blad.

Hos Jægermesterens! Ja, der spørge hans to Søstre altid meget ivrigt om dig — det er nok en gammel Inclination, du! (Giver ham igjen et Puf.)

Rivaa.

Nei, Blad, nu puffer du min Sjæl for drøit. Lad os holde op og tale om vort Anliggende.

Blad.

Hvad er det da du vil mig?

Rivaa.

Seer du, i næste Uge er det, som du veed, vort Sølvbryllup, og jeg kan ikke nægte, at jeg gjerne vilde høitideligholde denne Dag ved at proclamere et Par Forlovelser her i Huset. Af mine Børn er der nu Emilie —

Blad.

Ja, veed du hvad, Nivaa, hende har jeg igrunden en Tid havt i Rifferten. Hun kunde ret være Noget for mig.

Nivaa.

Fanden heller! Hun er sgu meget for ung til dig.

Blad.

Ja, jeg vilde jo ikke holde Bryllup strax.

Nivaa.

Men vil du i din Alder gifte dig, saa maa du min Sjæl holde Bryllup strax; ellers gaaer der Møl i dig. Nei, en saa ung Pige er Intet for dig; hun har ikke engang ret Forstand paa hvad en Mand som du kan være for hende. Min Mening er, at du skal holde dig til Bertha; hun sværmer for dig.

Blad.

Gjør hun? Du har Ret, hun passer bedre for mig, og hun er et fortræffeligt Fruentimmer. Skal det være en Aftale?

Nivaa.

Naar hun vil — men derom er jeg overbevist.

Blad.

Godt. Men hvad meente du saa med Emilie?

Nivaa.

Jeg har et Partie for hende. Den unge Anton, der er her i Huset for at lære Landvæsenet.

Blad.

Men det er jo meget velbetænkt. Troer du, de har Godhed for hinanden?

Nivaa.

Det har jeg længe mærket. Men nu idag paa Klintegaarden, da de gik i Haven og ikke saa mig, fik jeg Bished. Jeg holder ikke af de hemmelige Forlovelser, denne Løben i Hjørner og Kroge. Jeg vil, han skal erklære sig. Men, naar man har med saa ungt Blod at gjøre, kan det vare længe inden det skeer, og det vil jeg forhindre.

Blad.

Ja, hvordan?

Nivaa.

Gjætter du ikke det? Vi vil bære os ad accurat som med Caroline.

Blad.

Hahaha — ja, det gaaer jo godt an! Men vil du saa, at jeg —?

Nivaa.

Naturligviis, kjære Ven! Hvem er bedre skiftet dertil end du? Troe du mig, at naar han mærker, du har „Hensigter“ med Emilie, saa vil han saa en dygtig Skræk paa sig —

Blad.

Dg saa vil han ligesom Jespersen skynde sig med at komme mig i Forkjøbet — hahaha!

Nivaa.

Hahaha — rigtig! Det er just det, jeg gjør Regning paa. Bent her, saa skal jeg see til at faae fat paa ham og give ham et Verinde herind. Gjør kun lige nu Begyndelsen og siig, du har allerede talt til mig om den Sag.

Blad.

Ja, det er det bedste.

Nivaa

(idet han vil gaae).

Det er sandt, dersom du ikke havde fortalt mig, at Brown er forlovet, saa vilde jeg blive vred over, at han og Emma søge saa meget sammen og har saa meget at aftale med hinanden i Genrum; det holder jeg ikke af. Er du ogsaa ganske vis i din Sag?

Blad.

Aldeles vis; thi jeg har det fra ham selv. Dg for at berolige dig fuldkommen, vil jeg betro dig — men for Guds Skyld, imellem os — at han endog er hemmelig gift.

Nivaa.

Hvad fortæller du!

Blad.

Han har idag tilstaaet Onkelen det, men der var noget Filteri iveien — jeg skal siden fortælle dig det Nærmere. Men gift er han.

Nivaa.

Ja, saa har det ingen Fare. — Tys! der kommer min Sjæl Anton! Gjør nu dine Sager klogt.

Blad.

Vær du kun ubekymret. Du kjender mig.

Nivaa.

Ja, som en stor Næv. Men her kommer det tilpas.

(Gaaer ad en Sidedør.)

Blad

(ene; seer sig om).

Ja, han staaer derude i Haven. Nu maa man see til at bære sig fiint ad. Det Værste er Begyndelsen. Jeg kan dog ikke godt falde med Døren ind i Huset.

Fjerde Scene.

Blad. — Anton (fra Haven).

Anton.

Hr. Kammerraaden har vel ikke seet Emilie?

Blaa (affides).

Det var godt; han begynder selv. (Sait.) Nei, jeg har selv stor Lyst til at træffe sammen med hende. Men siden De nævner Emilie — kom, sæt Dem ned og lad os passiare lidt. Det synes mig, at vi paa Kjøretouren idag kom i et fortroligt og venligt Forhold, og jeg kunde nok have Lyst til at tage Dem paa Raad angaaende en Sag, der er mig af stor Bigtighed.

Anton.

Det skal være mig en overordentlig Ære, naar jeg blot er istand til at raade Dem.

Blaa.

Jo, — jeg har lært Dem at kjende som et forstandigt og tænksomt ungt Menneske. De kan raade mig, og især i dette Punkt. Det angaaer Emilie, og hende har De nu i lang Tid havt daglig Leilighed til at iagttage.

Anton (affides).

Hvad mener han?

Blaa.

Antager De hende ikke for en rar og velsignet Pige, der ret maa kunne gjøre en Mand lykkelig?

Anton (forvirret).

Jo — det troer jeg vist. Hun — hun er jo ligesaa hjertensgod som hun er smuk og elskværdig.

Blad.

Det var det rette Ord: hun er en hjertensgod Pige, og det er det vigtigste Punkt, naar man vil træffe et Valg.

Anton (affides).

Jeg er bange for, han sigter til mig.

Blad.

Jeg spørger just ikke uden Grund, og efter den Samtale jeg idag har havt med hendes Fader, kan jeg gjerne tale aabent med Dem.

Anton (affides).

Vil han tage sig af Emilie og mig? Den herlige Mand! (Sott.) Hr. Kammerraad, jeg er meget rørt over Deres Godhed. — Men De sagde, at De havde talt med Hr. Nivaa —

Blad.

Ja, naturligviis, til ham maatte jeg først henvende mig. I et saadant Tilfælde skal man altid gjøre Begyndelsen med Forældrene, saa gaaer man sikkert. Man skal gjøre dem en aaben Tilstaaelse; det raader jeg altid unge Menneſter, og det raader jeg ogsaa Dem, kjære Ven!

Anton (forlegen).

Ja, det er vist det Rigtigste. Men — men hvad meente saa Hr. Nivaa?

Blad.

Han gav mig et godt Haab.

Anton (glad).

Nei, virkelig? Forstod jeg Dem ret —?

Blad.

Han erklærede, at han ikke kunde ønske at betroe Emilies Fremtid til Noget hellere end til mig.

Anton (forstyrret).

Til Dem? Hvorledes? — Undskyld, Hr. Kammerraad — (affides.) Til ham! Emilie til ham!

Blad (affides).

Aha! det virker allerede! (Søit.) Nivaa og jeg ere jo gamle Venner, skjøndt jeg er nogle Aar yngre. Men han kjenner mig, og veed, han kan stole paa mig.

Anton (affides).

Men det er jo forfærdeligt!

Blad.

Spørgsmaalet kan nu blot være, om Emilie skulde have noget Bæsentligt imod mig, og det troer jeg ikke. Troer De?

Anton.

Aa Gud, nei Hr. Kammerraad, hvilket Menneske har Noget imod Dem!

Blad.

Jeg vil, som De begriber, gjøre alt Muligt for at behage et saa ungt Fruentimmer. Om Vinteren vil vi boe i Kjøbenhavn, men til Sommer-

ophold vil jeg kjøbe en lille Eiendom her i Nærheden. Det kan blive plaseerligt.

Anton

(næsten grædefærdig).

Ja, meget plaseerligt.

Blac (affbes).

Han er reent fra det. (Svit.) Tak for Deres Deeltagelse! (Affbes.) Nu hen til Nivaa! Jeg skulde troe, at det vil virke.

(Gaaer.)

Anton

(gaaer hestig op og ned).

Emilie er tabt for mig! Alt Haab er ude! O Gud, hvor holder jeg denne Elendighed ud! (Kaster sig paa en Stol og støtter Hovedet mod Bordet.)

Femte Scene.

Anton. — Emilie (fra Sidedøren).

Emilie.

Men Anton! hvad feiler dig? Hvorfor sidder du saadanne? Løft dog Hovedet!

Anton.

Emilie!

Emilie.

Du har jo grædt. Herregud, hvad er der passeret?

Anton.

Emilie, vi ere begge To uhykkelige. Jeg frygter for, at vi kan aldrig tænke paa at forenes.

Emilie.

Men hvorfor det? Du gjør mig ganske for-
skrækket.

Anton.

Kammerraad Blad gik i dette Dieblis herfra. Han fortalte mig, at din Fa'er og han ere blevne enige om, at han skal frie til dig.

Emilie.

Na, jeg troer, du vil! Hvor skulde han falde derpaa.

Anton.

Men hør nu! Det er saa vist som jeg staaer her. Alting er afgjort imellem dem, og det kommer nu blot an paa hvad du svarer.

Emilie.

Hvad jeg svarer! Ja, det kommer rigtignok an paa mig! Blad har een Gang før friet til min Søster Caroline, og hun gav ham Afslag — Fa'er var saa vred derover! Og nu vi! Hvad kan vi gjøre! Hvad skal jeg svare! Hvor kan jeg sætte mig imod, naar Fa'er og Kammerraaden forlanger — aa Gud nei, Anton! det bliver vor Ulykke!

Anton.

Men er der slet intet Raad —

Emilie.

Det anede mig nok, at det vilde gaae galt. Fa'er saae bestemt, at du efter Bordet idag, da vi gik i Haven derovre, tog mig om Livet og
og —

Anton.

Jeg kunde ikke lade det være. Jeg var saa glad, og du var saa venlig og saa smuk.

Emilie.

Ja, men derfor er det vist, at Fader har skyndt sig og ladet Det med Blad komme imellem.

Anton.

Mener du virkelig?

Emilie.

Ja, hvorfor skulde Blad ellers tale til dig derom?

Anton.

Men, Emilie, naar du vilde, naar du stod bestemt paa dit Nei. — Jeg har ikke isinde at give Slip paa dig, jeg gjør det ikke! Vi kan flygte herfra, vi kan tage til Sverrig eller hvorhen du vil. — Moder hjælper os nok. Det gjør vi, det er min faste Beslutning. Har jeg din Kjærlighed, saa skal din Fader ikke nægte mig din Haand.

Emilie.

For Himlens Skyld, Anton, tæl ikke saaledes!

Til hvem skulde vi to Stakler flygte? Og naar saa Fa'er og Mo'er gif herhjemme og sørgebe over os, troer du saa, at jeg kunde have en glad Time? Nei, jeg maa give efter, tidlig eller sildig. Der er ingen anden Udvei.

Anton.

Men saa gjør du mig jo ulykkelig!

Emilie.

Anton, kjæreste Anton! gjør mig ingen Bebreidelser! Jeg er elendig nok.

Anton.

Ik, Emilie, jeg vil Intet bebreide dig. Men jeg kan ikke udholde den Tanke at miste dig. Lad mig saa tage alene herfra — jeg vil strax bort, ud i den vide Verden.

Emilie.

Ik Gud, Anton, see dog at komme til dig selv!

Anton.

Jeg kan det ikke — lad mig kun gaae! Farvel, Emilie! glem mig ikke!

Emilie.

Glemme dig! Hvor kan du troe

Anton.

Farvel! Jeg kan ikke taale at see saa længe paa dig! Kun dette endnu til Afsted — for sidste

Gang! (Han omfavner hende.) Farvel! Du seer mig aldrig meer!

(Han iler ud, forbi de Indtrædende, gennem Dørbøen.)

Emilie

(strækker Armene ud efter ham).

Anton!

Sjette Scene.

Emilie. — Bertha. Emma. — Siden Lieutenant Brown og en Karl.

Bertha.

Men hvad foregaaer her? Emilie, hvordan er det du har det?

Emilie (grædende).

Na Gud, Bertha, raad mig, hjælp mig! Jeg veed slet ikke hvad jeg skal gribe til.

Bertha.

Hvad er der iveien?

Emilie.

Anton og jeg, vi . . . vi har i nogen Tid — men der er vist Ingen, der har lagt Mærke til det — vi har holdt saa inderligt af hinanden.

Bertha.

Ja, det er en stor Hemmelighed. Det har vi naturligviis Alle mærket.

Emilie.

Mo'er og Fa'er med?

Bertha.

Moder bestemt, og Fader troer jeg ogsaa. —
Men hvad saa?

Emilie.

Jo, nu kommer Anton og fortæller, at (hukkende)
Black — at Black vil frie til mig, og allerede har
Fa'ers Samtykke.

Bertha.

Hvad er det for Historier? Black frie til dig?
Det er der vist Intet om.

Emilie.

Jo, det er ganske vist. Han har selv sagt det
til Anton.

Emma.

Men hvad vil I saa gjøre?

Emilie.

Ja, hvad kan vi? Jeg bliver nok nødt til at
føie mig, og Anton er ude af sig selv, han vil strax
tage herfra og aldrig komme igjen.

Bertha.

Na, hvilket Indfald! Tage hjem! Det vil
Fa'er blive meget vred over. — Hør nu, Emilie,
det hænger vist anderledes sammen. Jeg skal op
til Moder og tale om noget Vigtigt med hende.
Kom saa op med, men først om Lidt. Vi skal nok
faae Moder til at tale med Fa'er om den Ting.

(Gaaer.)

Emma.

Holder du virkelig saa meget af Anton, Emilie?

Emilie.

Saa, det har jeg gjort fra den første Dag han kom i vort Huus. Jeg kommer aldrig til holde saa meget af Noget.

Emma.

Saa giv dig kun tilfreds. Tvinge dig mod din Billie, det gjør din Fader ikke.

Emilie.

Nei, men . . . men Fader beder mig — og overtaler mig —

Emma (affbes).

Hun har Ret; det er næsten ligesaa slemt.

(Brown træder ind fra Haven.)

Brown.

Der blev mig sagt derude, at der var kommet et Bud med Brev til Emma —

Emma.

Jeg har intet Brev seet.

Brown.

Det er nok ham, der kommer her.

(En Karl kommer fra høire Side.)

Karlen.

Med Forlov, hvem af Dem er Frøken Emma?

Brown.

Det er mig, min søn! Hvad godt vil du?

Emma (leer).

Nei, lad det heller være mig. Har du et Brev til mig?

Karlen.

Jo, det er just det, jeg har. Skyttenovre fra Klintegaarden skulde bringe det, men da han undervejs fik Die paa En, han har Mistanke om er saadan et Stykke af en Bildtthv, saa bad han mig bringe Brevet. See, her er det.

Emma.

Tak. Gaae over til Folkene og faae Noget at leve af. (Karlen gaaer. Hun bryder Brevet; affides til Brown.) Det er fra din Onkel.

Brown.

Hvad kan det være? Lad os strax læse det.

Emma.

Der kommer Nogen; gaae ud i Gangen. (Brown gaaer tilhoire.) Nu kan du godt gaae op til Moder, Emilie; jeg kommer strax efter.

(Begge gaae ud tilhoire.)

Syvende Scene.

Nivaa og Black, fra Haven.

Nivaa.

Naa, Black, du siger —?

Black.

Jeg siger, at det gif charmant, ganske efter

Onske. Det gik accurat som forrige Gang med Caroline, kun med den Forffjel, at Jespersen blev bøs, vor unge Fyr derimod gik reent fra det og vidste hverken ud eller ind.

Nivaa.

Saa? Det er et godt Tegn.

Blad.

Om det er? Jeg flaaer tilveds med dig, at han endnu iaften, endnu i denne Aften forlanger at tale i Genrum med dig, og saa betroer dig den store Nyhed, at han er forelsket i Emilie, og at han anholder om hendes Haand — hahaha!

Nivaa

(gnider Hænderne fornøiet).

Ja — hahaha! saaledes maa det gaae. Det seer jeg helst.

Blad.

Og saa gjør du dig lidt kostbar — hvad?

Nivaa.

Javist! javist!

Blad.

Men tilsidst er du ædelmodig og giver efter.

(Begge lee.)

Dttende Scene.

De forrige. — Fru Nivaa (fra høire Side).

Fru Nivaa.

Naa, Mand, du har baaret dig net ad med dine Paasund og tusinde Indfald.

Nivaa.

Hvad er der nu iveien?

Fru Nivaa.

J har gjort Anton og Emilie reent tummelumste i Hovedet. De ere begge nær ved at forsvible.

Nivaa.

Det er justement godt.

Fru Nivaa.

Hør nu! Den Historie faaer ikke det Udfald, som du har tænkt dig. De ere begge blevne saa forfækkede over, at en Mand som Kammerraaden har meldt sig som Frier, at Emilie siger, det kan ikke nytte, hun vil staae imod; du vil alligevel sætte din Billie igjennem. Og Anton, der næsten har det værre end hun, han siger det Samme; han vil endnu iaften tage hjem, og saa med det Første reise til Holland, hvor jo hans Moder har Familie.

Nivaa.

Tage hjem? Hvad er det for Optøier! Nu, i den travleste Tid — nei, det gaaer slet ikke an.

Fru Nivaa.

Ja, jeg har advaret dig. Med Caroline og Jespersen gif det til Nød an, skjøndt det heller ikke dengang var mig med. Men saadanne to unge Mennesker, de miste strax Modet og give tabt. Det er og bliver min Mening, at man ikke skal gjøre saa mange Kunster med sine Børn.

Nivaa.

Det er galt, Blad; det gaaer mod min Beregning.

Fru Nivaa.

Og det er Synd baade mod Anton og Emilie.

Blad.

Maa jeg nu paatage mig at bringe den Sag i Rigtighed? Jeg indestaaer Dem for, at jeg i saa Minuter skal tale de unge Mennesker tilrette. (Til Fruen.) Hvor er de for Diebliffet?

Fru Nivaa.

De er' begge ovenpaa hos mig.

Blad.

Saa tillad, at jeg gaaer op.

Nivaa.

Hvad har du isinde?

Blad.

Det skal du faae at see. Jeg vil ikke gjøre mig vred denne gang som sidst; tværtimod, jeg vil frivillig træde tilbage — hvad — hahaha?

Nivaa.

Ja, det gaaer an.

Blad.

Ikke sandt? Og saa faaer jeg Tak til —
hahaha!

(Gaaer ud til høire Side.)

Fru Nivaa.

Ja, det er jo mageløst som Blad er hjælpsom og glæder sig ved at kunne tjene Andre. Har han fortalt dig hvad han nu har gjort for Fohrmann?

Nivaa.

Nei, hvad er det?

Fru Nivaa.

Han har paataget sig Cautionen for de 4000 Rigsdaler Fohrmann endnu manglede.

Nivaa.

Har han? Saa faaer jo Fohrmann et godt Embed, og han har for længe siden mit Løfte: faaer han Embed, saa faaer han vor Datter. Mit Ord maa jeg holde.

Fru Nivaa.

Ja, det mener han selv, er en afgjort Sag.

Nivaa (affbes).

Saa kan Blad min Sjæl ikke faae Bertha. (Svit.) Hm, det er besynderligt! — Ja, det er vel bedst, jeg taler selv med Fohrmann. Hvor er han?

Fru Nivaa.

Han og Bertha sidde i det blaae Lyfthus og lægge formodentlig Planer for Fremtiden.

Nivaa.

Black er en underlig Patron. Han staaer sig jo selv i Lyset.

(Gaaer gjennem Havedøren.)

Fru Nivaa.

Ja, min lille Mand havde et andet Project med Bertha, det veed vi nok. Men jeg har altid sagt, at han gjorde Regning uden Bært.

Tiende Scene.

Fru Nivaa. — Black, der holder Anton og Emilie ved Haanden
(fra hoire Side).

Black.

Her kommer jeg med begge vore unge Venner. Er Nivaa ikke her?

Fru Nivaa.

Han kommer vist strax. Men I veed da, Børn, at Fa'er nu ikke har saa meget mod Jeres Forbindelse.

Anton.

Det har Kammerraaden til vor store Glæde allerede sagt os.

Emilie.

O, Moder, du troer ikke, hvor god og venlig, hvor uinteresseret Kammerraaden har viist sig imod os!

Fru Nivaa (affides leende).

Jo, det troer jeg nok. Det var just ingen Kunst.

Anton.

Hr. Kammerraad, jeg skal være Dem evig taknemmelig.

Blac.

Ifke et Ord om det! Her er ikke den ringeste Grund til Taknemmelighed. — Men der har vi Nivaa.

Tiende Scene.

De forrige. — Nivaa, Fohrmann og Bertha (fra Haven).

Blac (til Nivaa).

Seer du, jeg fik dem med mig!

Nivaa.

Men, min kjære Anton, hvad er det, man fortæller mig! Hvem kunde troe det! Det er ikke faldet mig ind med en Tanke.

Anton.

Vi maae stole paa Deres Overbærenhed. Hverken Emilie eller jeg vovede at lade os mærke med —

Nivaa.

Ja, naar Emilie og De virkelig holde saa meget af hinanden, saa var det jo Synd at sætte sig imod det.

Emilie.

O, kjære Fader! tusind Tak!

Nivaa.

Jeg havde rigtignok tænkt, at min gamle Ven Blad

Fru Nivaa

(affides til sin Mand).

Naa, du forstaaer rigtignok at snakke for dig!

Nivaa (ligeledes affides).

Ufveien, Mutter! Du har ikke Forstand paa, hvordan vi Diplomater undertiden maae snoe os.

Blad

(til Nivaa, hvem han forer hen i Forgrunden).

Hør, kjære Ven, skulde vi nu ikke ved samme Leilighed gjøre Alvor af det med din Datter Bertha og mig?

Nivaa.

Bertha? Nei, Blad, der kommer du saagu' for silde. Hun er i dette Dieblik bleven forlovet med Fohrmann.

Blad.

Virkelig? Med Fohrmann?

Nivaa.

Ja, det er du jo selv Skyld i. Efter den store Tjeneste, du nylig har beviist ham, tænkte vi ganske vist, at du var kommen under Veir med hans Hensigt.

Blad.

J har gjort ganske Ret, at J tænkte det. Det er et smukt og passende Partie.

Nivaa.

Jeg havde jo helst seet, at du havde valgt en af mine Døttre. Men vil du nu lyde mit Raad, saa hold dig til min Søsterdatter Emma; du vil ikke fortryde det.

Blad.

Emma er en fortræffelig Pige. Jeg har altid havt megen Agtelse og Godhed for hende. Et bedre Valg kan jeg ikke ønske. Lad det saa blive derved.

Ellevte Scene.

De forrige. — Lieutenant Brown og Emma.

Brown.

Hr. Nivaa, vi komme til Dem som to Syndere.

Nivaa.

Hvordan det?

Brown.

De veed nok allerede, at jeg i Kjøbenhavn er bleven hemmelig forlovet —

Nivaa (leende).

Ja, og lidt til — ikke sandt? Det veed jeg; men der er nok en Banskfelighed fra Deres Onkels Side.

Brown.

Den er nu hævet. Hav den Godhed at læse dette Brev fra min Onkel.

Nivaa (læser Udskriften).

„Til Frøken Emma“ (Seer spørgende paa Brown.)

Brown.

Ja, Brevet er til hende.

Nivaa (læser).

„Knap en halv Time efterat Selskabet havde
 „forladt mig, fik jeg Besøg af en gammel Ven,
 „der staaer i nær Berøring med Admiralitetet, og
 „jeg veed nu, at min Neveys Beretning er i Sæt
 „og Alt rigtig. Lad mig nu bevidne Dem, hvor
 „kjært det er mig, at det er Dem, med hvem han
 „i den Fart er bleven gift, og lov mig, at De,
 „han og hele Selskabet fra Nivaa's ville tilbringe

„Middagen imorgen hos mig. De skal saa træffe mig i bedre Humeur.“

Hvad er det? Er det Emma, De er bleven gift med?

Brown.

Jeg kan ikke nægte det.

Fru Nivaa.

Oh du min Frelser! Gift? allerede gift?

Nivaa (affides).

Saa kan Blad min Sjæl ikke faae Emma.

Emma.

Onkel, du er jo ikke vred —?

Nivaa.

Ja, min Pige, hvad kunde det hjælpe!

Fru Nivaa.

Vist er Fa'er ikke vred. Han har altid ønsket dette Partie.

Nivaa (affides).

Naa, nu forraader Mutter mine diplomatiske Beregninger.

Blad.

Det var altsaa Emma, Hr. Lieutenant! Nu gaaer der et Lys op for mig. Hahaha, ja saa kan jeg forstaae, at De ikke saa gjerne vilde nævne hendes Navn.

Brown.

Emma og jeg skyldte Dem endnu vor Tak for Deres Beredvillighed til at staae os bi.

Bertha

(gaaer hen til Blad og giver ham Haanden).

Og Fohrmann og jeg, og Emilie, hvor taknemmelige maae vi ikke være Dem! Det er intet Under, at De er elsket af alle Menneſker.

Blad (affides).

Det er min gamle Skjæbne: Alle elske mig, og Ingen ta'er mig.

Rivaa (fornøiet).

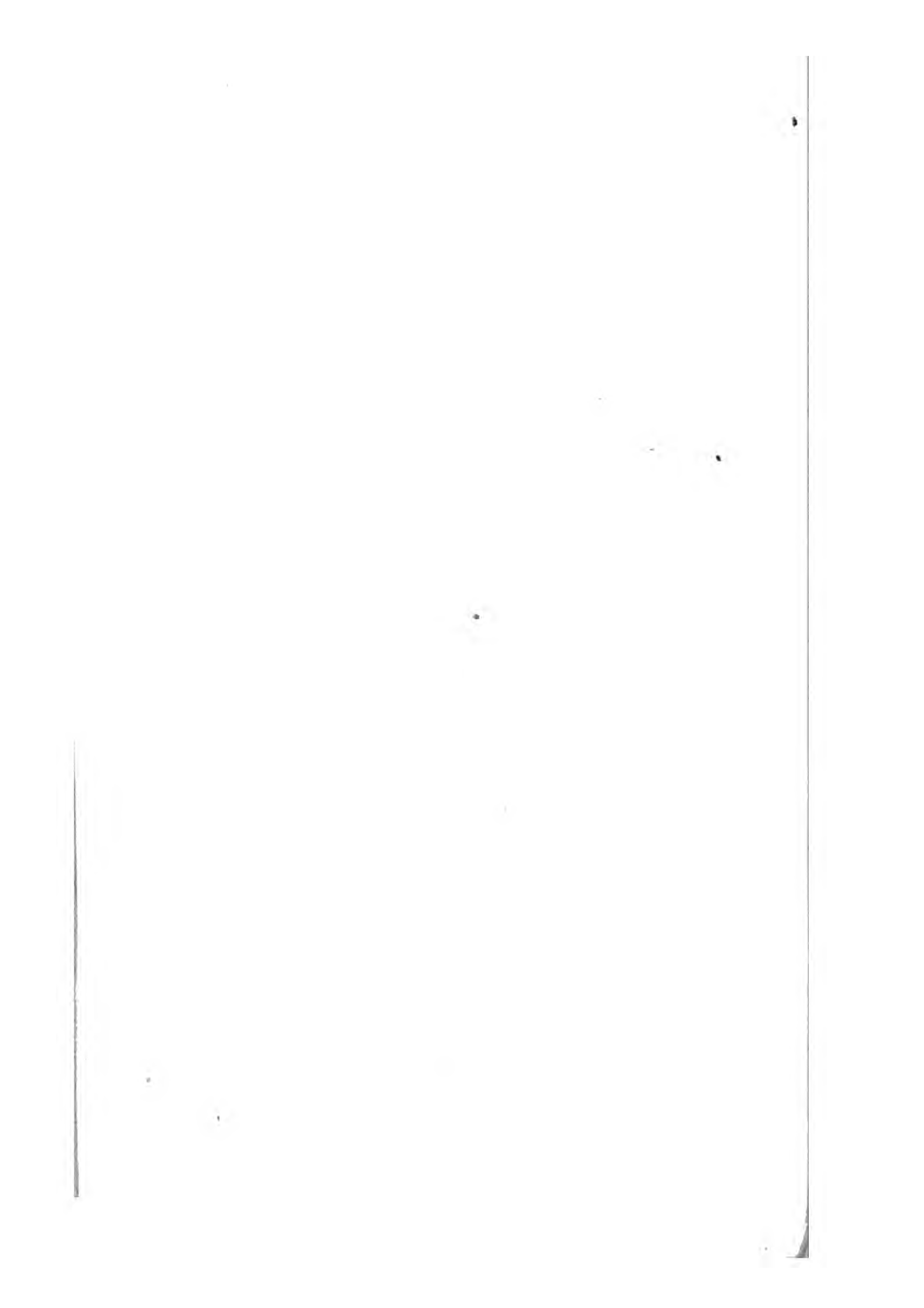
Ja, Børn, Eders Forlovelser burde egentlig først proklameres paa vor Sølvbryllupsdag, for at gjøre denne Dag mere høitidelig. Men jeg kan ikke dje mig. (Til Brown.) Imorgen hos Deres Onkel, naar vi klinker paa Deres og Emmas Velgaaende, ſkal vi tømme et Glas for de to forlovede Par.

Blad.

Ja, det kan være plaseerligt!

Fru Rivaa og de Andre.

Ja, det ſkal vi!

Søsterlig Kjærlighed,

Baudeville i een Act.

(1870.)

Endskøndt denne Baudeville ikke er fuldført fra Forfatterens Haand, idet flere af Sangene ikke ere tildigtede, har man dog troet at burde optage den som den forelaae i Manuscriptet. De Steder, hvor Sangene mangle, ere betegnebe med 3 Stjerner.

Personerne.

Madam Bruus, Kjøbmands-Enke.
Anton Ludvigsen, hendes Fuldmægtig.
Jomfru Heldeblad, hendes Søster.
Maria, Huusjomfru hos Sidstnævnte.
Prokurator Allrup.
Byfogdens Skriver.
Folk fra Byen og Markedsfolk.

Handlingen foregaaer i en Provindsby i Sjælland.

En aaben Plads med enkelte Huse, Træer og Plankeværk til Siderne; i Baggrunden Prospect af endeel af Byen. Foran tilhøire Baghuset af Jomfru Meldeblads Bolig med en Indgang. Udenfor Huset et Bord og et Par Stole; bagved hænger Løi op at tørres. — Foran tilvenstre et lavt Stakit med Indgang til Madam Bruus's Have. Ogsaa paa denne Side et Bord og nogle Stole.

Første Scene.

Anton. Maria.

(De sidde hver til sin Side; Maria tilhøire, sydselsat med at lægge Løi sammen, Anton tilvenstre med nogle Regnskaber, som han noterer i.)

Mel. Fredmans Epistl. Nr. 66.

1.

Maria (affides).

See, hvor Anton sidder der!
Altid han saa flittig er,
Skriver altid og har stort Besvær.

Anton

(affides; seer hemmelig over).

Hvor Maria dog er sød!
Som en yndig Rose rød!
Men den Staffel — ja, hun har sin Nød.

Maria.

Naar jeg vidste blot, hans Arbeidstid var omme,
Gif jeg hen til ham og fik mig en Passiar.

Anton.

Blot hun ikke bliver vred, at jeg vil komme!
Gengang alt idag jeg hende tiltalt har.

Begge.

Na, man sagtens prøve kan.

(Begge reise sig og gjøre et Par Skridt.)

Nei, jeg troer, det gaaer ei an.

(De begive sig igjen hen til deres Plads.)

2.

Anton.

Af! det tynger paa mit Sind!
Ja, kanskee det bli'er til Vind.
Skal jeg? — Hvis jeg venter, gaaer hun ind.

Maria.

Hvor han var imorges glad!
Gjerne gad jeg spurgt ham ad,
Hvad han tænkte, mens han var saa glad.

Begge.

Prøve vil jeg dog om {han} med mig vil tale.
 {hun}

Nu er Leiligheden just saa grumme god.

Vil {han} ikke, ja, saa har {han} at befale,
 {hun}

Men jeg gad dog vidst om {jeg ham} ret forstod.
 {hun mig}

Er der Ingen nær herved?

Her er sjelden No og Fred.

(I det de nærme sig, men med det Samme see ud til Siden,
 støde de paa hinanden)

Maria.

Oh! er det Dem! Jeg saae Dem slet ikke.

Anton.

Jeg maa bede Dem om Undskyldning. Da De sad derhenne, fik jeg saa stor Lyst til at gaae hen til Dem. Men jeg saae mig tilbage, om der Ingen kom ud fra os.

Maria.

Ja, det er jo en stor Begivenhed. Tomfru Meldeblad er inde hos sin Søster. De To kan jo ellers knap taale at see hinanden.

Anton.

Og naar de sees, ere de nærved at fare i Haarene paa hinanden.

Maria.

Hvad er da nu Grunden til dette Besøg?

Anton.

Har De ikke hørt tale om, at Søstrene i denne Tid skulle bortgive nogle Legater?

Maria.

Der har nok været Tale derom, men Jomfru Meldeblad er hver Gang bleven saa ilter i sit Sind, og har givet sig saaledes til at skjælde paa sin Søster, at jeg aldrig forstod Sammenhængen.

Anton.

Da kan jeg godt forklare Dem den. Seer De, den gamle Meldeblad, disse Søstres Fader, var en honnet Mand og meget vred over, at de aldrig kunde forliges. Da han nu døde, efterlod han dem endeel Formue i Penge, der blev deelt imellem dem. Men den store Kjøbmandsgaard paa Torvet, hvor han drev sin Handel, om den bestemte han, at begge Døtre i Forening skulde fortsætte Kjøbmandskabet i Gaarden. Paa den Maade haabede han at bringe dem til Enighed af fælleds Interesse. Madam Bruus's Mand, der ogsaa havde været Kjøbmand her i Byen, var dengang død, saa Sagen lod sig godt gjøre. Men med Enigheden saae det bedrøveligt ud. De to Søstre vare nærved at tage Livet af hinanden. Evtigt Skjænderi og Mundhuggeri.

Den Ene mistænkte den Anden for at gjøre sig hemmelig Fordeel. Til sidst maatte Naboerne og Dyrigheden lægge sig imellem, og Enden blev, at de begge opgav Gaarden og flyttede ud i Byen, hver for sig. Madam Bruus, der havde Lyst til Kjøbmandskab, anlagde en Handel paa egen Haand, og jeg havde den Ære at blive hendes Boutikspjend, og siden hendes Fuldmægtig og Factotum.

Maria.

Ja, nu forstaaer jeg først, hvad Jomfru Meldeblad saa ofte sigtede til, naar hun talte om Søsteren.

Anton.

Men hør nu — det Børste staaer tilbage. Den gamle Meldeblad havde endvidere bestemt, at Gaarden og Bærebekholdningen, naar de ikke kunde enes, skulde sættes til Auction, og af den indkomne Sum to Legater oprettes, et for et Fruentimmer og et for et Mandfolk, men som dog Søstrene selv kunde udvælge.

Maria.

Skulde de da selv miste, hvad der kom ind ved Auctionen?

Anton.

Ja, det blev deres Straf. Men saavel Deres som min Principalinde vilde ikke finde sig i denne rigtignok drøie Bestemmelse, og har ført Proces for

at omstyrte Testamentet; men de har tabt saavel ved Under= som Overretten. Gaarden er nu solgt, og de ere vel nødte til at udvælge to Personer til Legaterne.

Maria.

Troer De da, at det er derfor, Jomfru Meldeblad nu besøger sin Søster?

Anton.

Nei, det har vist en anden Grund. Siden Legaterne endelig skulle bortgives, saa har begge Søstre besluttet, ved samme Leilighed at oprette deres egne Testamenter, og saa kan De vel begribe, at de begge ere bange for, at de skulle gjøres arveløse af den Anden. For at forhindre dette har de virkelig i den sidste Tid søgt at nærme sig, saa snart det ogsaa falder dem; og De kan troe, at Jomfru Meldeblads Besøg hos os i dette Dieblif har til Hensigt at tilveiebringe en Forsoning.

Maria.

Men efter hvad De nu har fortalt mig er det ikke godt at forstaae, at de to Søstre, dengang de flyttede hver til Sit, valgte Boliger saa nær ved hinanden.

Anton.

Egentlig har de heller ikke gjort det. Kort førend De kom til Jomfru Meldeblad, gif der et

langt Plankværk midt over denne Plads og deelte den i to Dele; her har nok for mange Aar siden været en Reberbane eller noget Lignende. Men dette Plankværk, der nu var til ingen Nytte, lod Øvrigheden rive ned, og de to kjærlige Søstre opdagede nu en skjøn Morgen til deres Overraskelse, at de vare Gjenboersker og daglig forbømte til at see hinandens behagelige Person.

Maria.

Sahaha! ja, Jomfru Neldeblad har saa tidt ærgret sig derover.

Anton.

Og hendes Ærgrelse er vist ikke falden Dem let at døie. Jeg har mangen god Gang beundret Dem, Jomfru Maria.

Maria.

Wig?

Anton.

At De med saa stor Taalmodighed kan holde ud at være daglig om hende.

Maria.

Herregud, hvad Fordringer kan jeg Staffel gjøre? Vi var fem Sødsfende hjemme og holdt Alle inderligt af hverandre. Vi vilde saa nødig skilles. Men da vor Fader døde, var det Moder umuligt at beholde os hjemme. Vi maatte ud i

Verden og see til at slaae os igjennem. Jeg kom nu herhen og havde det i Begyndelsen haardt nok. Men efterhaanden har jeg lært at omgaaes hende, og hun, troer jeg, indseer ogsaa, at hun har Nytte af mig, og saa gaaer det nu ret taaleligt.

Anton.

Ja, jeg gad see den, der længe kunde holde ud at behandle Dem ufjærligt. Man bliver glad ved at tale med Dem, ja blot ved at see Dem.

Maria.

De gjør mig ganske undseelig.

Anton (affides).

Naar jeg nu blot havde Mod til at sige hvad der ligger mig paa Hjerte!

Maria.

Men det falder vist heller ikke Dem saa let at blive hos Madam Bruus.

Anton.

Na, jeg kan dog ikke klage. Hun tilstaaer selv, at hun kun daarligt kan undvære mig, og saa er hun vel nødt til at fire lidt for mig.

Maria.

Men jeg synes, der var engang Tale om, at De vilde tage fra hende.

Anton.

Det er ganske sandt. Profurator Allerup, der

kjender mig fra mine Forældres Huus og altid har havt megen Godhed for mig, gjorde mig for et halvt Aar siden det Forslag, at jeg skulde tage til Kjøbenhavn og etablere mig der. Han tænkte, at Madam Bruus vilde understøtte mig med en Sum, som han saa vilde gaae i Caution for. Men hun sagde glatvæf Nei. Det var ikke saa let for hende, svarede hun, at faae en Anden, paa hvis Ærlighed hun kunde stole; saa vilde hun ikke være saadan en Nar, at hun selv understøttede mig for at kunne tage fra hende. Altsaa blev jeg, og hvis jeg ikke har vundet Andet derved, saa har jeg opnaaet den usfatteerlige Lykke, at jeg daglig seer Dem, kjære Maria, og er i Deres Nærhed.

Maria.

At Gud, det kan desværre ikke hjælpe Dem frem.

Anton (affides).

Ordet ligger mig paa Tungen, men jeg er en Kryster, der ikke har Mod til at tilstaae mine Følelser. (Svit, tvingende sig.) O det er en stor Lykke! De veed ikke, hvor glad jeg bliver og hvor gjerne jeg, hvis jeg blot turde stole paa, at De at De — (mærker i det Samme de Indtrædendes Ankomst.) Naa, nu kommer de og forstyrrer os! Det er da ogsaa fordømt!

Anden Scene.

De Forrige. — Madam Bruus og Jomfru Meldeblad
(der komme ud fra Forstnevntes Have, Sfr. Meldeblad først,
holdende i den ene Ende af et gammelt Shawl, hvis anden
Ende Mad. Bruus holder fast paa).

Mad. Bruus.

Birthe, jeg siger dig, det Shawl er ikke dit.

Sfr. Meldeblad.

Det er mit — jeg kunde strax kjende det.

Mad. Bruus.

Men du tager feil.

Sfr. Meldeblad.

Nei, jeg gjør ikke. Jeg har saa tidt savnet
det og søgt i Skabe og Stuffer. Det har altid
anet mig, at du havde det. Jeg fik det af vor
salig Moder.

Mad. Bruus.

Men see bare paa det. Det var ikke det
Shawl, det var et andet, som du gif saa længe
med, at det tilsidst ikke var værdt at tage op af en
Kendesteen.

Sfr. Meldeblad.

Jeg veed, hvad jeg siger. Det er mit. Slip det!

Mad. Bruus.

Det er saagu' dig, der skal slippe det; for du
har ikke den ringeste Ret til det.

Sfr. Neldeblad.

Jeg siger, du skal slippe det — jeg vil have det.
(Mens hun trækker stærkt i sin Side af Shawlet, gaaer det midt over.)

Mad. Bruus.

Maa, Birthe, har du nu ødelagt mit gode Shawl!

Sfr. Neldeblad.

Hvorfor slap du ikke? Det var jo din egen Skyld.

Mad. Bruus.

Na, du maa skamme dig! Naar jeg gjorde dig din Ret —

Sfr. Neldeblad.

Ja, hvad saa?

Mad. Bruus (affides).

Jeg maa endnu holde gode Miner med hende.
Men hun skal komme til at fortryde det.

Sfr. Neldeblad.

Og har jeg revet det over, saa er det mit eget.

Mad. Bruus.

Det har det aldrig været, og skal aldrig blive.

Sfr. Neldeblad.

Tie nu bare stille! Der kommer Folk.

Mad. Bruus (affides).

Ja, vent du! (Til Anton.) Hvad er det for Folk, der kommer?

Anton.

Det er naturligtviis Markedsfolk. De, som ikke har faste Stader, pleie jo altid at trække omkring med deres Kram.

Mad. Bruus.

Kommer de her?

Anton.

Det kan vi ikke forhindre. Denne Plads er nu lagt til Byen.

Sfr. Neldeblad.

Vist er den lagt til Byen. Men hun veed aldrig Noget.

Mad. Bruus.

Na Vaas! Veed jeg ikke? Dig skal man rigtignok spørge! (Til Anton.) Jeg har engang gjort Forestillinger til Byfogden angaaende den Sag, og han gav mig halvveis et Løfte. Men han er en Lurendreier. — Ja, saa vil jeg gaae ind. Jeg har ikke ifinde at kjøbe Noget.

(Gaaer.)

Sfr. Neldeblad.

Jeg har heller ikke lyst til, at de skal trække Pengene ud af Lommen paa mig. (Affibes til Maria.) Hør Jomfru, see til, at De kan faae fem Alen Silkebaand af det Slags, jeg har. Men De maa ikke give Mere end otte Skilling for Alenen. Der har De Penge.

Maria.

Dem kan De faae ovre hos Deres Søster, og meget smukke.

Sfr. Meldeblad (vred).

Men vi kjøber ikke Noget derovre, det har jeg sagt Dem saa tidt. (Gaaer ind.)

Tredie Scene.

Anton og Maria. — En Mængde Markedsfolk, der i en Rem om Skulderen bære aabne Kasser med Kram i. Endeel af Byens Folk af begge Kjen, der tillige med Anton og Maria blande sig med de Handlende og søge at udvælge sig Noget.

Markedsfolkene.

Mel. Her sanke vi Druer og perse med Lyst.

(Kunzen. — „Blindhøsten“.)

1.

Til Marked vi bringe de Varer, I see,
 :|: Betragt dem, saa troer jeg, De kjøber maaskee; :|:
 For Smaa og for Store vi ere forteert,
 :|: Og Ingen skal sige, vi har ham fixeert. :|:

2.

Til Marked vi komme med alle slags Kram.
 :|: Hvis Nogen vil kjøbslaae, vi handle med ham. :|:
 Vi sælge med Tab, det er virkelig sandt;
 :|: Og give Rabat, naar man kjøber contant. :|:
 (Efter Choret adspredte Alle sig og forlade Scenen, undtagen
 Anton og Maria, der nu komme frem.)

Maria.

Skal jeg virkelig have dette smukke Perlebaand?

Anton.

Ja, naar De vil gjøre mig den Glæde at modtage det som en liden Markeds-gave.

Maria.

O, tusind Tak! Det er jo den yndigste Perlesnor, man kan tænke sig.

Anton.

Har De lagt Mærke til, at der er en lille Laas, til at lukke det sammen?

Maria.

Ja, det saae jeg strax. Men er det ogsaa rigtigt at modtage en saa smuk Gave af Dem? Er det ikke en altfor stor Godhed, De viser mig?

Anton.

Tael ikke saaledes, kjære Maria! Veed De da ikke, at alle mine Tanker ere hos Dem, at Synet af Dem kan gjøre mig glad for hele Dagen?

Mel. Kjend, min Loutse, din Vilhelm igjen.

(Kunzen. — „Hjemkomsten“.)

1.

O min Maria, ifald De forstod,
Hvad dybt i mit Hjerte sig rører!
Turde jeg tale — hvis De gav mig Mod —

Maria.

O, tael kun! Saa gjerne jeg hører.

Anton.

Maria, jeg elsker, — De gjætter nok, hvem:
Mit Hjerte kun tilhører Dem.

2.

Fattig, det veed du, var hidtil din Ven.
Men trofast er Hjertet, jeg giver.
Brebes du paa mig? Ak, gaaer du igjen?

Maria.

Nei, tael kun! Saa gjerne jeg bliver.

Anton.

Saa svar mig, Maria, om du mig forstod.
O siig mig, om du er mig god?

3.

Maria.

Anton, har aldrig mit Die dig sagt,
Hvad Læben ei turde forraade?
Ak, jeg har stridt mod den farlige Magt;
Mit Hjerte mig selv var en Gaade.
Jeg tvivled', og dog jeg din Tausked forstod.
Jeg vidste, at du var mig god.

Anton.

Maria! kjæreste Maria! har jeg virkelig Haab?
Tør du vove at forbinde din Skjæbne med min?

Maria.

Ja, naar du selv synes — naar du har God-
hed for en stakkels Pige, som jeg er.

Anton.

O, hvor kan du spørge, — du gør mig lykkelig —

Maria.

Min Gud, der kommer Nogen — jeg maa ind. Men vi sees om Tidt.

(Gaaer hurtig ind.)

Anton.

O, den søde, velsignede Pige! Endelig staaer jeg ved Maalet. Hun har Godhed for mig, har længe haft Godhed for mig! Er det ikke herligt! Er det ikke mageløst!

Fjerde Scene.

Anton. — Prokurator Allerup.

Allerup (travl).

Er du der, Anton! Det var godt, jeg traf dig. Er Madam Bruus derinde?

Anton.

Hun er i Haven. Men der er Noget, jeg saa gjerne vilde fortælle Dem —

Allerup.

Jeg har ikke Tid, — vent til fiden. (Vil gaae ind.) Det er sandt, jeg har taget et Brev med, som du maa læse. Jeg lovede dig jo, at jeg vilde skrive til en Ven i Kjøbenhavn angaaende dit Dnsse at

etablere dig der, naar Udgiften derved ikke blev for stor. Nu har jeg faaet Brev, at der er Udsigt til, at du kan komme i Compagnie med en Anden.

Anton.

Det var jo fortræffeligt! Men der skal vel ogsaa stydes en Sum ind?

Allerup.

Naturligviis, og den har du ikke, det veed jeg nok. Men det er en mindre Sum, og man maa see til, hvad Udveie man kan hitte paa. Læs nu selv Brevet og overvei Betingelserne. Men tael ikke til Noget derom. Madam Bruus kjender den Mand, Brevet er fra. Fik hun Nys om denne Sag, kunde hun nok falde paa at forpurre det Hele.

Anton.

Nei, der skal Ingen faae Noget at vide, Ingen, undtagen —, ja, jeg maa fortælle Dem — for det Brev, synes mig, er et godt Omen — jeg maa fortælle Dem, at jeg i dette Dieblif er bleven forlovet.

Allerup.

Forlovet? Med hvem?

Anton.

Med Maria Hansen, som conditionerer hos Somfru Meldeblad.

Allerup.

Naa, det er jo en kjon, ung Pige, og vist og=

faa et skikkeligt Fruentimmer. Men hun er ligesaa rig som du er.

Anton.

O, hun er rig paa alt Godt og Elskværdigt!

Allerup.

En Slump Contanter i Tilgift var dog ikke saa galt.

Anton.

Nei, det har hun ikke, og jeg desværre heller ikke. Sid En af de to Sødsfende vilde tænke paa mig, naar nu Legatet skal gives bort; saa var jeg allerede hjulpen.

Allerup.

Sidtil har det ikke været mig muligt at faae dem til at bestemme sig for Nogen. Jeg tør ikke røre for meget ved den Sag. Jo flere Forestillinger man gjør dem, desmere vækker man deres Lyst til Modsigelse. Men nu har jeg hittet paa et lille Krigspuds. Maaskee det vil hjælpe.

Anton.

Tør jeg vide?

Allerup.

Jeg har faaet Byfogden til at foreslaae dem sin Søstersøn og sin Huusjomfru, dersom de ingen Andre vidste.

Anton.

Byfogden?

Allerup.

Ja, han gif strax ind derpaa, men, som han tilstod, blot for at more sig over det Svar, de vil give ham; thi han veed meget godt, at deri søie de ham aldrig.

Anton.

Men, kjære Hr. Allerup, naar de nu alligevel gaae ind paa dette Forslag?

Allerup.

Savist, og naar Himlen falder ned! Troer du, de har glemt, at han lod Blankeværket rive ned? Nei, jeg stoler paa, at de, blot for at trodse ham, nu vil skynde sig med, selv at træffe et Valg; og saa kommer det an paa, om man ikke kan stemme En af dem til Fordeel for dig. Det gaaer jeg i det Mindste og lurser paa. — Forresten har nok allerede Somsfru Meldeblad givet ham et Afslag, og et, der ikke var altfor høfligt.

Anton.

Nu jaja! Jeg vil stole paa Dem. Omsonst er De ikke Procurator.

Allerup (spottende).

Savist! Omsonst er jeg ikke Procurator.

Mel. Tro mig jeg Kuntens lugtet har. (Schall. — „Domherren i Milano“.)

En Procurator tidt faaer Navn

Som den, der lutter Sneb benytter;

Dg dog man veed, at han gjør Gavn,
 At Retfærd's Sag han varmt beskytter.
 Men som de er, maa Godtfolk tages.
 Verden, man veed, vil helst bedrages.

Tro mig, jeg agter min Honneur,
 Naar Sag jeg fører for Honnette,
 Men jeg kan gaae paa Kæveløer,
 Naar jeg skal trækkes med de Slette.
 Knuder og Kneb er bedst mod Daaren.
 Har jeg ei Ret?

Anton.

Javist.

Allerup.

God Mo'ren!

(Vil gaae ind til Madam Bruus, men vender om.)

Der seer jeg Madam Bruus, — hun kommer
 herud. Saa maa du lade os alene.

(Anton gaaer.)

Femte Scene.

Prokurator Allerup. — Madam Bruus.

Mad. Bruus.

Kommer De endelig engang! Jeg har havt to
 Bud henne hos Dem.

Allerup.

Ja, De kan vel vide, at jeg har Mere at tage

vare paa end blot Deres Affairer. Men lad os strax komme til Sagen. Der var nu først Deres Testamente. Jeg har allerede skrevet det in duplo.

Mad. Bruus.

Hvad vil det sige, in duplo?

Allerup.

J to Exemplarer, det ene paa stemplet Papir.

Mad. Bruus.

Har De allerede skrevet. Men De veed jo slet ikke, hvad der skal staae deri.

Allerup.

Na jovist! De begriber da vel, at jeg har ladet Blads staae aaben for det, De bestemmer Dem til, skjøndt jeg naturligviis veed, hvem De vil indsætte til Arving.

Mad. Bruus.

Saa? Hvem mener De da?

Allerup.

Deres Søster; hvem Anden?

Mad. Bruus.

Min Søster? Ja, saa var jeg en god Nar.

Allerup.

Men hun er jo Deres nærmeste, ja næsten eneste Slægtning.

Mad. Bruus.

Hør, Allerup, Birthe har i al sin Tid handlet saaledes mod mig, at jeg maatte være forstyrret i

Hovedet, hvis jeg gjorde hende til min Arving. Veed De, hvad for et Puds hun ganske nylig har spillet mig? Kjøbmand Sundbys heromme søger en paalidelig Person, der kunde reise for ham til Provindserne, især til Jylland, og opkjøbe uldne Varer og andre Ting. Nu veed Birthe meget godt, at jeg nødig vil af med Anton, der har conditioneret i saa lang Tid hos mig og altid viist sig tro og duelig. Og alligevel er hun gaaet hen til Kjøbmanden og har forfikkret ham, at han nok kunde faae ham, og derefter har hun søgt at lokke Anton, har forestillet ham de gode Betingelser og hvor behageligt det maatte være for et ungt Menneſte at komme til at reise og see sig om i Verden. Til al Lykke var han for veltænkende til at lade sig forføre.

Allerup (affides).

Ja, den Lur vilde nok ikke gjerne bort fra Marias Nærhed.

Mad. Bruus.

Er det ikke skammeligt? Nei, om jeg saa skal testamentere Alt, hvad jeg eier, til Fremmede, hun faaer ikke en Skilling af mig.

Allerup.

Som De vil. Det er Noget, der ikke vedkommer mig. Men hvem har De saa tænkt paa?

Mad. Bruus.

Min afdøde Halvbroders Børn.

Allerup.

Men den Broder har jo baade De og Birthe altid levet i Strid med.

Mad. Bruus.

Men nu er han død. Taler er om hans Børn.

Allerup.

Men disse Børn har De jo aldrig villet vide Noget af.

Mad. Bruus.

Aa Passiar! Nu skal de arve. Husk bare paa, hvad vi har talt om tilfoør, at Testamentet maa indrettes saaledes, at det er uigjenkaldeligt.

Allerup.

Ja, det maa strax indsendes til Confirmation, og der maa tilføies en Clausul, hvorved De binder Dem selv.

Mad. Bruus.

Og glem ikke, at min Søster ikke maa vide det Ringeste om Testamentets Indhold.

Allerup.

Ja, De ønsker vel, at hun skal staae i den Tro, at hun selv bliver Deres eneste Arving. Det Samme har jeg tænkt mig, og derom har jeg virkelig engang ladet et Par Ord falde til hende.

Mad. Bruus.

Har De? Hahaha! Ja, det er godt! Na, hvor hun vil faae en lang Næse — og velfortjent!

Allerup.

Ja, især, hvis hun i sit Testamente indsætter Dem.

Mad. Bruus.

Og det gør hun, ikke sandt?

Allerup.

Det antager jeg.

Mad. Bruus.

De antager det! Men skal De da ikke opsætte hendes Testamente?

Allerup.

Jo, det skal jeg.

Mad. Bruus.

Det er igrunden galt. Hvor let kan der ikke falde Dem et uforsigtigt Ord ud af Munden!

Allerup.

Hvem skulde da ellers skrive for hende? Jeg er jo den eneste Procurator her i Byen.

Mad. Bruus.

Men er det ikke en forkeert Indretning?

Allerup.

Den er tvertimod meget fornuftig. Her kan ikke leve meer end En.

Mad. Bruus.

Men naar nu to Parter vil føre Proces med hinanden?

Allerup.

Ja, hvad saa? Jeg kunde som ærlig Mand gjerne skrive for dem begge. Hvor ofte maa en Procurator ikke forsvare i een Sag det Samme, han i en anden Sag er nødt til at angribe? Altsaa kunde man gjerne skrive pro et contra i een og samme Sag. Enhver Retstrætte kan sees fra to Sider. — Men vi spille Tiden, og der er endnu en vigtig Sag, der maa bringes paa det Reue. Husk paa, at idag udløber den Frist, Dyrigheden har sat Dem, De og Deres Søster skal vælge to Personer til Legaterne.

Mad. Bruus

(fort for Hovedet).

Jeg veed ikke Nogen, jeg kan vælge.

Allerup.

Men husk paa, at Talen er her om 2000 Rigsdaler til hver af de to Personer. Det er en betydelig Sum; og naar De ikke bestemmer Dem, saa skal Dyrigheden vælge.

Mad. Bruus.

Dyrigheden! Ja, jeg veed nok, at Byfogden speculerer paa ved den Leilighed at mele sin Kage, men det giver jeg aldrig mit Minde til.

Allerup.

For Pokker, hvad vil De da? Vil De være til Spot for hele Byen? Skal Drengene paa Gaden pege Fingre ad Dem?

Mad. Bruus.

Hvad er det for en Snak?

Allerup.

Naar De ikke vil finde Dem i Dyrighedens Forslag, saa vælg selv.

Mad. Bruus.

Men hvem? Der er ikke Een, jeg under en saa betydelig Sum, og det for Ingenting.

Allerup (affides).

Ja, nu maa jeg gjøre Alvor af det. (Svit.) Da er der En, De med god Grund kan vælge, En, De selv tilstaaer, er udmærket duelig i sit Fag, Deres Anton.

Mad. Bruus (affides).

Ja, det tænkte jeg nok. (Svit.) Det staaer ikke i min Magt. Birthe og jeg have for længe siden aftalt, at hun skal vælge et Mandfolk, jeg et Fruentimmer.

Allerup.

Saa? (Affides.) Fordømt! det har de Næve vist aftalt for ikke at vælge dem, der conditionere hos dem. (Svit.) Men det kan sikkert let gøres om, naar De taler med Deres Søster —

Mad. Bruus.

Med Birthe? Saa kjender De hende ikke ret.
Blot for at være mig imod siger hun Nei.

Allerup (affides).

Guds Død! Maaskee vi endnu kan hjælpes.
(Svit.) Et Fruentimmer kunde jeg nok foreslaae Dem,
En, der i alle Maader fortjener at anbefales. Men
det Børste er, at den, der faaer Legatet, strax skal
sætte Bo, dog saaledes, at Fruentimmeret blot be-
høver at gifte sig med En, der er i eller vælger en
bestemt Bedrift. Altsaa maa hun i begge Tilfælde
forlade sin forrige Stilling.

Mad. Bruus.

Hvem mener De?

Allerup.

Maria Hansen, der er hos Deres Søster.

Mad. Bruus.

Hun? Nei, det synes mig dog ikke.

Allerup.

Ja, det har sine Vanskeligheder, tilstaaer jeg.
Deres Søster sætter stor Priis paa Jomfru Hansen,
og vil sikkert blive meget vred over at miste hende.

Mad. Bruus.

Saa? Troer De?

Allerup.

Det veed jeg vist. Hun har ganske nylig sagt
til mig, naar Maria tog fra hende, vovede hun

ikke at gaae udenfor sin Dør, saaledes stode hun paa hende.

Mad. Bruus.

Ja, det maa Birthe finde sig i. Altid kan hun dog ikke beholde Maria. Hun var heller ikke saa om for mig, da hun nylig vilde skille mig ved Anton. Ja, veed De hvad, det Forslag er ikke saa galt. Maria er en brav og stræbsom Pige. Hende vil jeg vælge. Siig kun det til Byfogden.

Allerup (affides).

Det hjalp! det vidste jeg nok. (Gæit.) Godt. Og saa husker De, at der blev nogle Hundrede Daler tilovers ved Gaardens Salg, der skal tilfalde Byen, efter Deres og Birthes nærmere Bestemmelse.

Mad. Bruus.

Det har jeg allerede tænkt over. Birthe vil jo give sin Halvpart til Pleiestiftelsen. Min Part skal anvendes til at indrette faste Stader for de ubemidlede Markedskræmmere, og paa det udtrykkelige Vilkaar, at jeg ikke vil have Omløbere paa denne Plads og udenfor min Boutik.

Allerup.

Det tænker jeg vel, vi kan sætte igjennem. Nu gaaer jeg lige hjem for at udfylde Testamentet

efter Deres Onske og skal sende Dem det til Underkrift.

Mad. Bruus.

Og endnu idag maa det gaae til Kjøbenhavn til Confirmation.

Allerup.

Det kan godt skee. Angaaende Markeds=Staderne skal jeg skrive et Par Ord til Byfogden.

Mad. Bruus.

Godt — jeg maa nu ind. Men husk nu paa: Maria Hansen faaer Legatet. (Afsides.) Det kan være et Taksforbidst til Birthé.

(Gaaer.)

Allerup (alene).

Jeg seer Anton komme derhenne. Det er vist ikke værdt, jeg taler til ham om, at Madam Bruus har valgt Marie. Hun kan gjerne i den ellefte Time fortryde sit Valg og gjøre det om.

Sjette Scene.

Allerup. — Anton.

Anton.

Det var en lang Conferens, De havde med Madam Bruus.

Allerup.

Vi havde ogsaa Meget at overveie.

Anton.

Tør jeg vide, om hun har bestemt Nogen til Legatet?

Allerup.

Ja, — javist; vi har foreløbig talt om det.

Anton.

Jeg nægter ikke, at jeg engang har gjort mig Haab derom. Igrunden er jeg dog den Nærmeste, hun kunde tænke paa.

Allerup.

Nei, det maa du vist slaae dig ud af Hovedet.

Anton (stuffed).

Troer De virkelig?

Allerup.

Ja, men du skal ikke tabe Modet af den Grund. Det er nok mulig, at du kan hjælpes paa en anden Maade, og maaskee bedre, end du kunde vente dig.

Anton.

Hvad mener De?

Allerup.

Jeg mener — ja, jeg mener, at det er Tomsfru Meldeblad, der slaaer derovre i Forstuen, og hende skal jeg nødvendig tale med.

Anton.

Men De fortæller mig jo siden — ?

Allerup.

Naturligviis!

(Gaaer.)

Anton (alene).

Hvad sigtede han til med sine Ord? Han har vist gjort Udveie til, at jeg kan etablere mig i Kjøbenhavn, enten alene eller i Compagnie med en Anden. Ja, Allerup vil mit Vel; det kunde nok ligne ham at skaffe mig Forstkud. O, det var herligt! Saa kunde jeg snart tænke paa at forenes med Maria! — Men, der kommer hun jo — ja, det er virkelig hende.

Syvende Scene.

Anton. — Maria.

Anton.

Kjæreste Maria, hvad kan jeg takke for, at vi saa hurtig kan sees igjen?

Maria

(paaklædt til at gaae ud, men med Hatten endnu i Haanden).

Ja, har vi ikke Lykken med os? Jeg længtes saa meget efter at komme ud til dig, men var bunden til Stuen ved et kjedsommeligt Arbeide.

Anton.

Hvordan slap du da ud?

Maria (leer).

Tomfru Neldeblad jog mig selv ud, det vil sige, hun gav mig et Grinde, for at blive fri for min behagelige Nærværelse.

Anton.

Ah, jeg forstaaer! Fordi Profuratoren kom —

Maria.

Ja, nu skal da den store Begivenhed med Testamentet formodentlig afgjøres. Og gid det var saa vel! I den sidste Tid har hun hvert Dieblif repeteret de samme Ord: „Sidste jeg bare, hvad Ane har betænkt! — om der er nogen Anden, hun ogsaa vil lade arve!“ Hun har endog flere Gange paalagt mig at forhøre mig saa smaat hos dig, om du veed Noget derom.

Anton.

Accurat det Samme har Madam Bruus paalagt mig, naar jeg engang talte med dig. Men derom veed du vel ikke Noget.

Maria.

Hun har i det Mindste sagt engang, at hun var hendes nærmeste Arving; det er Alt, hvad jeg veed.

Anton.

De er naturligviis bange for, at En eller Anden ogsaa skal indsættes i Testamentet og formindske deres Part. Jeg troer ikke, at Nogen af dem under den Anden at arve en Skilling.

Maria (leer).

Nei, det har du vist Ret i.

Anton.

Ja, det er mageløst! Madam Bruus kan være

ganske rimelig ellers; men naar hun taler om sin Søster, giver hun altid Ondt af sig. — Troer du, at jeg kunde være saa bidst som Jomfru Meldeblad?

Maria (leende).

Du? Nei, det kunde du rigtignok ikke.

Anton.

Ja, tag dig iagt! Jeg kan buldre løs og staae paa min Ket og være en Fandens Karl, naar jeg begynder.

Maria (som før).

Na, det bilder du dig ind. Du er jo saa god og venlig mod alle Menneſker. Nei, Anton, det veed jeg bestemt, du vil altid være kjærlig og overbærende mod mig, du kan slet ikke Andet.

Anton.

Ja, søde Maria, det lover jeg, og det skal jeg holde. — Men lad mig ikke glemme, hvad jeg vilde spurgt dig om. Har du aldrig anmodet Jomfru Meldeblad om at tænke paa dig, naar Legatet gives bort. Det skeer idag.

Maria.

Na Gud, jeg vidste forud, at det ikke vilde hjælpe mig det Ringeste. Hun har ofte i min Nærværelse sagt, at hun ikke vidste et Menneſke, der fortjente det; og jeg troer næsten, at hun ved deslige Ord har villet affrække mig fra at tale

derom. Nei, af hende kan jeg ikke vente en Stilling mere end min Løn, og den maa jeg undertiden træve to Gange. (Seer sig om.) Men Gud hjælpe os! der kommer hun med Procuratoren; saa maa jeg skynde mig til mine Trinder.

Anton.

Men lad os see til, at vi kan mødes, naar du kommer tilbage.

(Begge gaae, Anton ind til Madam Bruus.)

Ottende Scene.

Prokurator Allerup. — Jomfru Neldeblad.

Allerup

(Gaaer ved Indtrædelsen fra sig med sit Kommetørklæde).

Men hvor kan De holde det ud med alle de Fluere inde hos Dem? Hvor Pokkeren komme de fra?

Sfr. Neldeblad.

Der er en Stald nær herved.

Allerup.

Saa flyt!

Sfr. Neldeblad.

Nei, skal Nogen flytte, saa maa det være min Søster. Jeg har boet her otte Dage længere end hun. Jeg veed ret godt, hun leiede blot derovre for at drille mig.

Allerup.

Na Snak, dengang var der jo et Blankværk imellem.

Sfr. Meldeblad.

Men med Guller i, som man kunde fige igjennem og see, hvad der foregik ligeoverfor. Troer De ikke, jeg kjender min Søster Ane?

Allerup

(Slaaer igjen fra sig med Lorklædet).

Det er da ogsaa Fandens! Jeg troer, Fluerne er fulgte med os.

Sfr. Meldeblad.

Lad nu Fluerne fare, og tael om vore Affairer.

Allerup.

Ja, vi er jo nu paa det Rene med Hovedpunktet. De indsætter i Deres Testamente —

Sfr. Meldeblad.

Min Halbroder Jofuims to Sønner.

Allerup.

Godt. (Affides.) Accurat som Madam Bruus.

Sfr. Meldeblad.

Men herom, husker De, maa der ikke tales et Ord til min Søster, førend naar hendes og mit Testamente skal oplæses for os begge; og det maa indrettes saaledes, at min udtrykkelig erklærede sidste Villie ikke kan gøres om.

Allerup.

Det forstaaer sig.

Sfr. Meldeblad.

Jeg kan vel med Sikkerhed antage, at hun ikke lader nogen Anden arve end mig?

Allerup.

Ja — ja, det troer jeg nok.

Sfr. Meldeblad.

Jeg veed nok, at hun ikke gjør det gjerne. Men hun kan slet ikke være bekjendt Andet.

Allerup (affbes, pegende).

Men hun kan være det bekjendt!

Sfr. Meldeblad.

Sagde De Noget?

Allerup.

Nei Ingenting.

Sfr. Meldeblad.

De tvivler da vel ikke paa, at hun lader mig arve?

Allerup.

Som sagt, det gjør hun vist.

Sfr. Meldeblad.

Ja, hun skulde bare prøve paa at gaae mig forbi! — Kan jeg ikke efter vor Lovgivning tvinge hende til at indsætte mig?

Allerup.

Hvorledes tvinge?

Sfr. Neldeblad.

Føre Proces med hende derom.

Allerup.

Det kan De godt. Jeg raader aldrig Folt fra Processer.

Sfr. Neldeblad.

Men saa har man igjen Udgifter, og maaskee til ingen Nytte, ligesom da vi førte Proces om vor Faders Gaard. — Kan man ikke skaffe sig fri Proces? Det synes mig, jeg har hørt.

Allerup.

Jo. De maa see til at faae beneficium —

Sfr. Neldeblad.

Hvad skal det sige? Jeg spørger, om man ikke kan faae fri Proces.

Allerup.

Javist. De maa søge beneficium.

Sfr. Neldeblad (af sides).

Hvad han er grov i sin Mund! (Hvit.) Na, hvad har min Beneficium med det at bestille!

Allerup.

Sniksnak! Jeg taler ikke om Deres Beneficium, men om beneficium pauperpatis eller processus gratuiti, det vil sige en Bevilling til at procedere uden at betale Processens Omkostninger. Men den faaer De ikke, uden naar De indsender Attester for, at De er uformuende. Kan De det?

Sfr. Meldeblad.

Det vilde nok ikke falde saa let for mig her i Byen.

Allerup.

Det mener jeg med. Lad os derfor ikke spille Tiden med at tale om en Sag, der ikke kan sættes igjennem. Jeg har endnu ikke faaet Deres endelige Beslutning angaaende Legatet.

Sfr. Meldeblad.

Legatet! Ja, det var ogsaa et net Indfald af vor Fader! 2000 Rigsdaler skal man kaste bort til den første, den bedste Pjalt! Er der et eneste ungt Menneske her i Byen, som man kunde tænke paa?

Allerup.

Jo, jeg kunde nok foreslaae Dem En, som jeg troer, De vil synes om. Men Ulykken er, naar han faaer Legatet, saa skal han efter Testamentet strax etablere sig, og maa altsaa forlade sin Condition, og det vil være meget ubehageligt for Deres Søster.

Sfr. Meldeblad.

For min Søster? Mener De Anton?

Allerup.

Netop.

Sfr. Meldeblad.

Og De siger, han maa forlade sin Condition

— ja, det har De jo Ret i; det havde jeg reent glemmt.

Allerup.

De kan troe, Deres Søster vil ærgre sig meget ved at miste ham. — Nei, det gaaer slet ikke an.

Sfr. Meldeblad.

Na, skal man bryde sig om det? Lad hende ærgre sig, det har hun godt af. Der maa gjøres en Ende paa den Historie. Jeg vælger Anton.

Allerup (affides).

Det var jo skjønt! (Søit.) Det synes mig dog ikke, at De skulde.

Sfr. Meldeblad.

Hør, Allerup, Birthe har i al sin Tid gjort mig saa mange Knuder, at denne Gjengjeldelse er ikke Andet end velfortjent.

Allerup.

Ja, som De synes. Deres Søster kan vel ogsaa hjælpe sig paa anden Maade.

Sfr. Meldeblad.

Kan hun ikke, saa faaer det være det Samme. Altsaa Anton! (Affides.) Hahaha! Saa fik jeg dog min Krig frem!

(Sang som i forrige Scene og samme Mel. Derefter gaaer Sfr. Meldeblad ind.)

Allerup (alene).

Det var et sandt Mesterstykke, naar jeg selv

skal sige det, rigtignok et Profuratorkneb, som Anton formodentlig vilde mene, men et, der gjør mig Vre. Anton, min gamle Belgjørerens Søn — ja, det er en stor Glæde for mig, hvis det kan lykkes mig at hjælpe ham og hans lille Kjæreste. Det er ikke de to Søstres Udelmodighed, de skyldte det, men deres indbyrdes Lyst til at drille og chicanere hinanden. Ja, vor Herres Veie i denne Verden ere forunderlige. (I det han vil gaae.) Jeg seer Maria komme derhenne. Jeg maa dog examinere hende en lille Smule. Igrunden kjender jeg hende saa lidt. — Jeg troer, hun synger. Lad høre.

(Gaaer tilside.)

Niende Scene.

Maria (med Hat paa og nogle Markblomster i Haanden, som hun ordner i Bouquet, kommer fra Baggrunden). — Allerup (stjult).

Mel. Jeg gik mig i den dunkle Skov.

(Sex Romancer af S. Rung.)

Maria.

1.

Jeg gik i Skoven om idag
Med Længsel i mit Bryst,
Mens Binden visted' varm og svag
Til Fuglens Fløiterøst.

Saa snæver var den Sti,
 Ingen Sjæl kom forbi,
 Og kaldte jeg, saa svared' der mig Ingen.

2.

Fra Skoven gif jeg Fod for Fod
 Blandt Markens høie Straae,
 Hvor hist og her en Kornblomst stod
 Og stille paa mig saae.

Saa snæver var den Sti,
 Ingen Sjæl kom forbi,
 Og kaldte jeg, saa svared' der mig Ingen.

3.

O siig, min Ven! paa hvilken Bei
 Drog du forvildet om?
 Hvi førte dig din Længsel ei
 Derhen, hvorfra jeg kom?

Saa snæver var den Sti,
 Ingen Sjæl kom forbi,
 Og kaldte jeg, saa svared' der mig Ingen.

(Allerup nærmer sig.)

Allerup.

God Morgen, Jomfru Hansen! Der er vist
 hændt Dem nylig noget Behageligt.

Maria.

Hvorfor troer Hr. Allerup det?

Allerup.

Naar man synger i sin Gensomhed, har man gjerne et glad Hjerter. Men har jeg ikke Ret? Er der ikke hændt Dem noget Behageligt, endogfaa meget Behageligt?

Maria (affbøst).

Mon Anton har fortalt ham Noget? (Svit.)
Jeg veed ikke, hvad De sigter til.

Allerup.

Nu da, uden Omsvøb! Har De ikke i denne Tid skjænkter Deres lille Hjerter bort?

Maria.

Har Anton maaskee betroet Dem —

Allerup.

Anton! Ih nei! hvor falder De paa ham? Der gaaer et Rygte, at De er bleven forlovet med en Søn af den rige Kjøbmand Jørgensen.

Maria.

De spotter mig, Hr. Allerup; og det er ikke kjønt af Dem.

Allerup.

Ja, saa maa jeg nok rykke ud med Sandheden, skjøndt De veed, det falder undertiden en Profurator svært nok. Anton har gansse rigtigt betroet mig denne Hemmelighed, og jeg kan ikke sige Andet, end at jeg er meget fornøiet med det Valg, han har

truffet. Men det kan jo nok hælde, at den Forlovelse kan have lange Udsigter.

Maria.

Jeg venter gjerne. Naar man saa vist som jeg tør med Tiden haabe en god og fredelig Fremtid —

Allerup.

Saa kan man lettere finde sig i Ufred og Plage. Men jeg vil dog ønske Dem, at Deres Taalmodighed ikke maa sættes paa en for lang Prøve. — Ja, saa kan jeg da gratulere Dem. Anton er en flink Fyr; jeg har altid holdt meget af ham. — Men frygter De ikke for, at han er lidt flygtig?

Maria.

Anton flygtig? Nei, saa kjender De ham rigtignok ikke.

Allerup.

Ja, jeg tænkte ikke paa hans Forretninger; deri er han meget solid. Men — men med andre Smaapiger.

Maria (ivrig).

Det Samme tænkte jeg justement paa, og veed bestemt, at intet ungt Menneske kan være mere tilbageholdende og honnet end han, og saaledes er han ogsaa bekjendt i hele Byen.

Allerup.

Det er en anden Sag, saa tager jeg mine Ord tilbage.

Maria (tøvende).

Veed De maaskee Noget — jeg mener, har En eller Anden maaskee sagt Noget om ham?

Allerup.

Nei, bevares, Ingen har sagt Noget. Jeg tænkte kun paa, at han er ung, og unge Mennesker, veed man —

Maria.

Nei, Anton ikke, det er jeg overbeviist om; og De burde ikke sætte mig i Skræk paa en løs Formodning.

Allerup (affides).

Det er en brav Pige. (Søit). De har Ret — tilgiv mig! Det er smukt af Dem, at De har Tillid til ham, og jeg tvivler ikke paa, at han fortjener det. — Forresten, De skal just ikke være bekymret for Fremtiden. Det er ikke sagt, at De behøver at vente saa længe. Vor Herre kan hjælpe Dem og Anton, før De tænker det.

Maria.

Åh, gid det var saa vel! Det er tungt, ikke for min, men for hans Skyld, at det falder ham saa vanskeligt at komme i en Bei.

Allerup.

Sang.

*

*

*

Maria (ene)

Ja, Allerup er vist en retskaffen Mand og en Ven af os. Men han satte mig virkelig i Stræf med sine Spørgsmaal om Anton. Han maatte, Gud stee Lov, selv tage sine Ord tilbage. — Jeg veed kun en eneste ung Pige her i Byen, Anton lod til at at synes lidt godt om, og hun er dog i Grunden en lille Gaas. Men alligevel — det var maaskee hende, Allerup tænkte paa. — Jeg gad dog vidst det — skjøndt jeg er saamænd ganske rolig for den Sag — og det er slet ikke værdt at tænke derpaa. — Der kommer Anton!

Tiende Scene.

Maria. — Anton.

Anton.

Træffer jeg dig endelig! Som jeg har søgt dig, paa Torvet, blandt Markedstræmmerne —

Maria.

Nei, da jeg var færdig med mine Grinder, gif jeg udenfor Byen; der er jo et Sted, hvor du saa ofte kommer. — Men hør, der er Noget, jeg vil spørge dig om. — Hvorledes gif det til, at du for en Tid siden kom saa meget i Kammerraad Natjærs Huus?

Anton.

Det gif meget naturlig til. Det var for Datterens Skyld.

Maria (stødt).

Saa? Da synes jeg ikke, der er saa meget Kært ved hende.

Anton.

Det synes jeg heller ikke. Men der var en Anden, der formodentlig maatte synes det. Hun var vist allerede dengang hemmelig forlovet. Foreldrene købte hos os mange Ting, der uden tvivl var til Udstyr. Derfor kom jeg der. Nu veed jeg, at hun i næste Maaned skal have Bryllup.

Maria.

Nei, hvad fortæller du! Allerede giftes! Ja, hun er jo i Grunden en god og skikkelig Pige.

Anton.

Saamænd — kun lidt pjanket.

Maria (fornøiet).

Hahaha! Ja, det holder du vist ikke af. — Men lad mig ikke glemme, hvad jeg vilde spurgt dig om. Du onttalte før, at jeg maaskee kunde gjøre mig Haab om Legatet. — Men kan du ikke snarere?

Anton.

Nei, det har Allerup udtrykkelig sagt mig, og han har jo med Madam Bruus's Affairer at gjøre.

Jeg kan heller ikke sige, at jeg er saa meget bedrøvet derover. Siden vi ere blevne forlovede, forekommer det mig, at jeg har faaet bedre Tillid til Fremtiden. Da vor Herre nu har undt mig den Lykke at vinde din Kjærlighed, vil han nok ogsaa fremdeles hjælpe mig. Naar jeg blot tør haabe, at du har Tillid til mig.

Maria.

Det har jeg, kjæreste Anton. Før har jeg følt mig saa forladt. Ofte forekom det mig, at jeg ikke havde noget Rigtigt at leve for, Intet at støtte mig til, at mine Udsigter i Fremtiden vare saa mørke. Nu derimod — Anton, jeg har i Sandhed Tillid til dig. Jeg troer, jeg veed, du vil være min Trøst i Modgang og tage Deel i mine glade Timer, som de vare dine egne.

Anton.

Maria, kjæreste Maria, det vil jeg! Du kan troe mig!

Maria.

Mel. Le beau pays, le beau pays de France!

(Bøvelsbiedu. — „De to Nætter“)

Ja, elskte Ven! min Ungdoms feire Dage
Eensomt og trist i dette Huus gif hen.

Ingen jeg saae, for hvem jeg turde klage.

Mit Suk, mit Savn fandt ingen kjærlig Ven.

Nu viner jeg et Haab igjen,
Jeg har en Ven, der lytter til min Klage.

Anton.

Ja, troe mig kun, jeg dele vil din Klage,
Billig og let som Glædens muntre Røst.
Har du en Sorg, din Ven vil Sorgen tage,
Vor Kjærlighed er os en fælleds Trøst.

Begge.

Med dig din Ven } med trofast Bryst
Med mig min Ven }
Vil dele Fryd, vil dele mørke Dage.

(De ville begge gaae, hver til Sit, da Anton vender om.)

Anton.

Maria! vent lidt! Nu havde jeg dog nær glemmt, at jeg har Noget, jeg vilde vise dig. (Læser Brevet fra 4de Scene frem.) See, dette Brev har Allerup faaet fra Kjøbenhavn. Det er et Tilbud, han troer, kunde passe for mig, et Tilbud om at træde i Compagnieskab med en ung Mand, der vil etablere sig.

Maria.

Troer du da, at du kan gaae ind derpaa.

Anton.

Der skal indskydes strax en Sum i Handelen. Den er vel ikke stor, men overstiger dog mine Evner. Desuden er der stillet nogle Betingelser, jeg ikke synes om. Sagen er, at jeg vilde rigtignok helst

etablere mig alene. Men hør nu Brevet, og huff paa, at der ikke maa tales derom, allermindst for min Principalinde.

Elleve Scene.

De Forrige. — Madam Bruus (fra sin Døve).

Anton

(Læsende af Brevet uden at bemærke Mad. Bruus).

„Høistærede Hr. Ven —“

Mad. Bruus.

Er du der, Anton! Det var jo godt, at jeg traf dig. (Anton gemmer hurtig Brevet.) (Til Maria.) Hvorledes staaer det sigovre hos Dem, Jomfru?

Maria.

Jo, Tak — som sædvanlig.

Mad. Bruus.

Troer De, at min Søster er at faae i Tale?

Maria.

Det tænker jeg nok. Hvis De ønsker det, skal jeg kalde hende ud.

Mad. Bruus.

Det behøver De ikke. Jeg har halvveis ifinde at aflægge hende en Visit.

Anton

(affides, forundret).

En Visit!

Maria.

Saa vil jeg gaae ind og melde Deres Ankomst.
(Gaaer ind.)

Mad. Bruus.

Hvad var det for et Brev, du læste for Maria?

Anton (forlegen).

Et Brev? Na, det var Ingenting.

Mad. Bruus.

Et Brev var det. Lør jeg ikke see det?

Anton.

Men, som jeg siger Dem —

Mad. Bruus.

Ja, snak nu ikke saa meget om den Ting. Til hvem er det Brev?

Anton.

Det er til Dem.

Mad. Bruus.

Til mig?

Anton.

Det er et Forretningsbrev, hvoraf vi jo faae saa mange, og det er jo mig, der expederer dem. Som De veed, har vi jo skrevet til Grosserer og Urtefræmmer Graa i Kjøbenhavn angaaende nogle Varer; Brevet er Svar derpaa. Svenden der i Boutiken skriver saa kjønt for sig, at jeg fik Lyst til at læse Noget deraf for Maria.

Mad. Bruus.

Ja, det er sandt, den Svend er et meget dannet Menneske. Lad mig høre, hvad han skriver.

Anton (forvirret).

Vil De høre det — ja, meget gjerne. (Affides.) Saa maa jeg nok først lave det. (Tager Brevet frem og lader, som han læser.) „I Anledning af Deres meget ærede Forespørgsel skulde jeg ikke unblade at melde Dem, at de omspurgte Artikler kunne erholdes i vor Colonial- og Material-Forretning i prima Dvaliteter. Jeg kan anbefale Brasiliekaffe, saavel raa som brændt. Den brændte deels i Legemstørrelse, deels miniaturmalet, og begge af den fineste Aroma, der endnu er presenteret Publikum. Fremdeles Rosiner, saavel i Naturtilstand som cultiveerte eller pillede. — Jeg er forsynet med en Sirup, der roses i Bladene af alle Farver. Under Kategorien Mandler kan jeg anbefale baade bittre et søde, Kraftmandler et almindelige. Jeg anbefaler en dulcificeret Tran, der er meget lundet, og desuden en Mængde andre Delicater. Jeg er ligeledes forsynet med den eneste ægte Malt-Extract af vort eget Fabrikat, der har viist sig probat i en Mængde Sygdomme. Gamle Rigtorne, som Ingen har kunnet faae Bugt med, cures paa en let og behagelig Maade, naar man daglig drikker to Flasker af vor Extract. Vi kunne

herfor fremvise utallige Attester af agtede Mænd, men føle os naturligviis meget for gode til at puffe paa Humbug=Medailler. Det er alene Kjendsgjeringer, der tale for vort Fabrikat.

Mad. Bruus.

Ja det er rigtignok pænt skrevet, det maa man tilstaae. — Men hør nu, har du husket at spørge Maria, om min Søster vil betænke mig i sit Testamente?

Anton.

Jo, og Maria forsikrede, at det har Deres Søster sagt.

Mad. Bruus.

Saa? Ja, hun kan jo heller ikke paa nogen Maade forbigaae mig. Naa, saa vil jeg gaae over til hende.

Anton.

Feiler jeg ikke, saa er det hende, der kommer ud. Jeg vil anbefale mig. (Afsides.) Maaskee jeg træffer Maria, naar jeg gaaer om til den anden Indgang.

(Gaaer tilhøire i Baggrunden.)

Mad. Bruus (alene).

Nu faaer jeg vel see til at give hende gode Ord, for at hun ikke til Syvende og Sidst alligevel skal forandre sin Beslutning.

(Sfr. Meldeblad kommer ud fra sit Huus.)

Løbte Scene.

Madam Bruus. — Jomfru Meldeblad.

Sfr. Meldeblad (spydig).

Som jeg hører, har Søster ladet sig melde og vil gjøre mit ringe Huus den Ære at see ind til mig.

Mad. Bruus.

Jeg har just ikke ladet mig melde; jeg bad blot Maria forespørge sig.

Sfr. Meldeblad.

Jo, du har ladet dig melde, og det er jo ogsaa fiint. Det gjør alle Folk af Anseelse.

Mad. Bruus (affides).

Den Snerpe!

Sfr. Meldeblad.

Men hvad kan jeg takke for den Ære — ?

Mad. Bruus.

Na, jeg vilde snakke lidt med dig. Og saa desuden — ja, det er sandt, da mit Die fornylig faldt paa det gamle forgyldte Speil, vi har fra vor salig Moder, saa kom jeg til at tænke paa, at du saa tidt har ønsket dig det. Har du Lyst, saa staaer det til din Tjeneste.

Sfr. Meldeblad.

Saa? Ja, nu er det nok saa ormædt, at det

knap hænger sammen, og saa synes du, at det er godt nok for mig.

Mad. Bruus.

Naar, naar du ikke skjætter om det, saa kan det blive, hvor det er.

Sfr. Meldeblad.

Om! Er det dig ivoien derinde, saa kan du jo sende mig det.

Mad. Bruus.

Ivoien er det mig ikke, kan du vel vide, men —

Sfr. Meldeblad.

Na, naar du ikke var kjed af at see paa det, — (standsfer, affides.) Ja, jeg maa nok vogte mig for, at jeg ikke støder hende for Hovedet. (Søit.) Men vi har jo alvorlige Ting at tale om. (Indsmigrende.) Som jeg hører, har Søster ifinde at opsætte sit Testamente endnu idag.

Mad. Bruus.

Javist, vi har jo aftalt, at det vilde vi begge gjøre med det Første. Har Søster ikke ogsaa betænkt, at det kunde skee idag?

Sfr. Meldeblad.

Jo, men hvad jeg vilde sagt, har Søster indsat Flere eller kun Een?

Mad. Bruus.

Kun Een.

Sfr. Meldeblad.

Kun Een! Naa — hm! — ja, jeg er jo i
Slægtskab din Nærmeste —

Mad. Bruus.

Vist er du.

Sfr. Meldeblad.

Dg mig kan du ikke godt gaae forbi.

Mad. Bruus.

Nei, det forstaaer sig. Dg jeg antager ogsaa,
at du —

Sfr. Meldeblad.

Meget rigtigt — du er min Nærmeste. Men
har du allerede afgjort det?

Mad. Bruus.

Jo, jeg venter hvert Dieblit Profurator Allerup.
Dg du, Søster?

Sfr. Meldeblad.

Jeg har ogsaa afgjort Alting med ham — og
paa det Bedste. (Affides.) Det skal du faae at føle!
(Søit.) Men vil Søster ikke træde indenfor?

Mad. Bruus.

Gjerne, — men Søster maa gaae først ind.

Sfr. Meldeblad.

Nei, jeg be'er! Jeg veed nok, hvad der passer
sig. Søster er jo min Gæst.

Mad. Bruus.

Men du er den Ældste af os To.

Ifr. Meldeblad.

Men du gaaer foran i Rang. Din Mand var i sin Tid Rodemester her i Byen. Altsaa, værsgod!

Mad. Bruus.

Søster maa tilforladelig gaae først.

Ifr. Meldeblad.

Hvad er det for en Snak! Er det ikke mit eget Hjem? Skal jeg saa gaae først? (Tager hende haardt i Armen.) Kom nu og vaas ikke saa meget!

Mad. Bruus.

Men jeg troer saagu', at du vil kaste mig ind i dit Huus.

Ifr. Meldeblad.

Ja, hvad skal alle de Flauser til? Vil du gaae ind, eller vil du ikke?

Mad. Bruus.

Hahaha — ja, naar jeg skal ind paa Hovedet, saa vil jeg rigtignok heller blive udenfor.

Ifr. Meldeblad.

Som du vil. Jeg er ikke forlegen for dit Besøg.

Mad. Bruus.

Du saa maaskee helst, at du var fri derfor.

Ifr. Meldeblad.

Det kan jeg ikke nægte. Med dig kan man saa aldrig forliges.

Mad. Bruus.

Da har dog alle andre Folk hidtil meget godt funnet forliges med mig.

Sfr. Meldeblad.

Ikke alle. Om det saa var din salig Mand, saa klagede han tidt over, at du var paaftaelig.

Mad. Bruus.

Saa? Ja dig har han vist gjort til sin Fortrolige.

Sfr. Meldeblad.

Det har han. Han havde stor Æstime for Alt, hvad jeg sagde ham.

Mad. Bruus.

Paa en Maade har du desværre Ret. Du satte Ondt for mig, saa tidt du kunde komme til.

Sfr. Meldeblad.

Ja, du kunde ikke fordøie mine Sandheder, det veed jeg nok. Men han forstod bedre at vurdere mig.

Mad. Bruus.

Bild dig bare ikke Noget ind!

Sfr. Meldeblad.

Jeg bilder mig ikke Noget ind. Var det gaaet rigtig til, saa havde han aldrig friet til dig, men til mig!

Mad. Bruus.

Hahaha! Nu maa jeg lee! Veed du, hvad han kaldte dig? Den lange Støvefost. Du burde ikke

komme ind i Stuen, sagde han engang, men blive i
Kjøkkenet, hvor Støve- og Feiekoste sættes hen.

Sfr. Meldeblad.

Har han sagt det? Den Bøffel! Ja, han
havde store Tanker om sig selv. Men jeg vilde ikke
eie ham, han var god nok for dig.

Duet mellem Søstrene.

* * *

Trettende Scene.

De forrige. — Allerup. — Siden Maria og Anton.

I.

Allerup
(til Mad. Bruus).

Madam!

Jeg formoder, De har ventet —

:|: Ei, Fomfru Meldeblad, er De der! :|:

(Sgjen til Mad. Bruus.)

Vil De see, jeg har her

Copie af Testamentet.

Mad. Bruus.

Er det sandt?

Det er rigtignok det, jeg har ventet.

Sfr. Meldeblad.

Har De mit? Er da det Testamentet?

Allerup.

Nei, Deres har jeg her.

Sfr. Meldeblad.

Ja, jeg har ventet.

Mad. Bruus og Sfr. Meldeblad.

Nu vel da! Gengang skal det skee.

Lad os da see!

(Affides med et Blik paa hinanden.)

Hvis ret jeg spaaer,

Det gaaer dig galt;

Med Spot og Spee

Du bli'er betalt.

Na hvor jeg skal lee!

Alle Tre.

Belan!

Lad os da til Bærket sride!

Mad. Bruus og Sfr. Meldeblad.

Vi kan jo gjerne blive her?

Allerup.

Ja, $\left\{ \begin{array}{l} \text{vi} \\ \text{De} \end{array} \right\}$ kan gjerne blive her.

Begge Søstre.

Saa begynd! Hvad Enhver

Bestemmer gad jeg vide.

Læs nu op!

Det er godt, at man veed det itide,

At man indseer, hvorpaa man kan lide.

Søstrene og Allerup.

Ja det er det især,
Som man bør vide.

2.

Allerup.

Nu velan!

Vil De laane mig Dre,

:|: Saa skal jeg oplæse Klub og Stub. :|:

(Affides.)

Det gaaer ud paa Beskub,

Det faaer de snart at høre.

Begge Søstre.

Læs kun op! Jeg er nysgjerrig efter at høre;

Dg saa gjerne jeg laaner Dem Dre;

Læs kun op Klub og Stub,

Dg lad os høre.

Ja, læs kun! Gengang skal det see.

Lad os da see!

(Affides med et Blik paa hinanden.)

Hvis ret jeg spaaer,

Det gaaer dig galt.

Med Spot og Spee

Du bli'er betalt.

Na, hvor jeg skal lee!

Alle Tre.

Velan!

Lad os da til Bærket sride!

Mad. Bruus og Sfr. Melbeblad.
 Vi kan jo gjerne blive her?

Allerup.

Ja, { vi } kan gjerne blive her.
 { De }

Begge Søstre.

Saa begynd! Hvad Enhver
 Bestemmer gad jeg vide.

Læs nu op!

Det er godt, at man veed det itide,
 At man indseer, hvorpaa man kan lide.

Madam Bruus (til Allerup).

Saa nu er det altsaa afgjort, — Alting?

Allerup.

Alting, — som De har paalagt mig det,

Sfr. Melbeblad

(affides til ham).

Er det sendt ind til Confirmation?

Allerup.

Jo. Det er Copien, jeg har her.

Mad. Bruus

(affides til ham).

Og det er uigjenskeligt?

Allerup.

Ja ved en Clausul, som neppe vil overtrædes.

Mad. Bruus.

Godt. Lad os saa høre.

(Hun og Søsteren sætte sig, hver til sin Side.)

Allerup (affides).

Jeg vilde ønske, at Anton og Marie var her i Nærheden for Legaternes Skyld. (Svit.) Naar jeg skal oplæse Testamenterne for dem begge, er det nødvendigt, at der er et Par Personer tilstede som Bitterligheds=Vidner.

Ifr. Neldeblad.

Behøves det?

Allerup.

Det er en gammel Rets=Ædvane, som jeg ikke tør overtræde.

Ifr. Neldeblad

(kalder ved sin Huusbør, men sætter sig strax igjen).

Maria! Jomfru!

Mad. Bruus

(ved Havedøren).

Anton!

Maria

(kommer fra Huusdøren).

Her er jeg.

Mad. Bruus.

Men Anton! kom dog!

Maria (affides).

Naar han bare hører det derhenne!

(Maria gaaer uformærket til Baggrunden tilhøre og vinker ud.)

Mad. Bruus.

Jeg kan ikke begribe, hvor han kan være.

(Anton kommer fra høire Sides Baggrund.)

Anton.

Kaldte De?

Mad. Bruus.

Om jeg kaldte! Jeg har raabt over ti Gange paa dig. Hvor var du.

Anton.

Jeg forhørte mig, om vor Fragtmand ikke er kommen.

Allerup.

Lad os da nu begynde. (Efterat Madam Bruus har sat sig.) Med de ærede Damers Tilladelse maa jeg allerførst underrette Dem om, at jeg har givet Dyrigheden en Beretning om Deres ædelmodige Gaver til Byens Læve samt den endelige Bestemmelse, De har taget angaaende de tvende Legater. Byfogden billiger ganske, hvad De har bestemt og agter paa Byens Vegne enten personlig eller ved sin Fuldmægtig at aflægge Dem sin varmeste Taksigelse. Hele Byen er allerede i Bevægelse over Deres Gavnildhed mod de fattige Markedskræmmere og mod Pleiestiftelsen; og der vil uden tvivl med det Allerførste blive bragt Dem et Bivat.

Sfr. Meldeblad.

Maa, men Legaterne — hvem faaer det ene?

Mad. Bruus.

Ja, og det Andet — hvem faaer det?

Allerup.

Det skal jeg sige Dem, og det er med stor Glæde, at jeg forkynder Deres velbetænkte Valg. Frø fru Neldeblad har valgt Hr. Anton Ludvigsen.

Mad. Bruus

(slaaer Hænderne sammen).

Anton!

Anton.

Kjære Frø fru Neldeblad, tør jeg troe, at De har betænkt mig? O, hvor jeg er Dem taknemmelig for Deres Godhed!

Mad. Bruus (opbragt).

Anton har du valgt! Og du vidste, at han nu maa forlade min Condition. Var der ikke Nok, du kunde bestemme dig for?

Frø. Neldeblad.

Sam havde jeg nu mest Lyst til at vælge.

Mad. Bruus.

Ja, jeg veed nok — for at stille mig ved ham; det har du længe luret paa.

Allerup.

Tillad — jeg har ikke saa megen Tid at raade over. — Det andet Legat har Madam Bruus tildeelt Frø fru Maria Hansen.

Frø. Neldeblad (ærgelig).

Maria?

María.

Virkelig? Til mig? Er jeg saa lykkelig! hvor jeg takker Dem, kjære Madam Bruus!

Hfr. Meldeblad
(til sin Søster).

Ja, det har du da blot gjort for at drille og chikanere mig.

Mad. Bruus.

Hvis jeg har, saa gaaer det jo lige op.

Hfr. Meldeblad (affbes).

Vent kun! Nu kommer din Straf! (Til Allerup.)
Læs nu Testamenterne op. Det Andet var jo ikke saa vigtigt. De kan begynde med min Søsters.

Allerup.

Jeg er til Deres Tjeneste. Men forresten behøver jeg ikke at læse begge Testamenter op, da de ere fuldkommen eens.

Hfr. Meldeblad (forundret).

Eens?

Mad. Bruus.

Er de eens? Hvor kan det være?

Allerup.

For det Første ere de begge uigjenkaldelige. Begge indeholde nemlig følgende Clausul: (Læser op af et af Testamenterne.) „Dersom jeg nogensinde skulde falde paa at omgjøre denne min sidste Villie, da

forpligter jeg mig til at betale Arvens halve Beløb til denne Byes Daarehuus."

Sfr. Melbeblad.

Hvad skal det sige? Det veed jeg Intet af.

Mad. Bruus.

Jeg ikke heller.

Sfr. Melbeblad.

Det halve Beløb! Ja, saa fortjente jeg selv at sidde i Daarehuset!

Allerup.

Har De da ifinde at gjøre Testamentet om?

Sfr. Melbeblad.

Nei, bestemt ikke!

Allerup.

Hvad vil De saa? Skulde det være uigenkaldeligt, saa maatte der en bindende Clausul til, enten denne eller en lignende.

Mad. Bruus.

Men vi burde dog have kjendt den.

Sfr. Melbeblad.

Javist. — Det er jo en Dumhed, som De har sat ind uden vort Vidende og Billie. Det var en anden Sag, om det var kommet fra os selv.

Allerup.

Troer De, det var blevet klogere, om det var kommet fra Dem selv?

Ifr. Meldeblad.

Aa!

Mad. Bruus.

Ja, lad os nu høre videre.

Allerup.

Ja, det er nok det Rigtigste. Det er Testamenternes Hovedbestemmelse, jeg skal meddele Dem. Den er, som sagt, ens i begge og saalydende: (Læser.) „Jeg erklærer ved denne min sidste, uforanderlige Villie, at hele min rørlige og urørlige Formue skal tilfalde i lige Deling min afdøde Halvbroders Sønner, Niels og Jesper Ollegaard“.

Ifr. Meldeblad (farer op).

Har du indsat dem?

Mad. Bruus

(farer ligeledes op).

Skal de arve?

Ifr. Meldeblad.

Og mig din kjædelige Søster har du forbigaaet!

Mad. Bruus.

Niels og Jesper, og jeg ikke! Aa, du maa skamme dig!

Ifr. Meldeblad

(synker om paa en Stol).

Maria, et Glas Vand! — jeg faaer ondt!

(Maria gaaer hurtig ind.)

Mad. Bruus

(synker ligeledes om paa en Stol).

Nei, den Tort overlever jeg ikke! Den bliver min Død!

Anton (deeltagende).

Madam Bruus, De skulde ikke tage Dem den Sag saa nær.

Mad. Bruus.

Anton, du veed ikke, hvor det frænker mig. Jeg, der er hendes eneste Søster!

Sfr. Meldeblad

(uden at forandre sin henfaste Stilling).

Jeg er ogsaa din eneste Søster.

(Maria kommer med et Glas Vand.)

Maria.

Skulde jeg ikke ogsaa give Deres Søster et Glas Vand?

Sfr. Meldeblad

(der har druffet).

Nei, — du skal ikke røre dig af Stedet. Hun feiler ikke mere end jeg feiler.

Mad. Bruus.

Det var et sandt Ord! Det er Altsammen dine gamle Kneb og Kunst.

(Et Surraraab udenfor høres.)

Allerup.

Ja, mine ærede Damer, nu vil jeg raade Dem at opføre Deres Brede og Trætte blot et Par

Dieblif. Det er uden Tvivl Byfogden eller hans
 Skriver og endeel af Byens Folk, der komme for
 at bevidne Dem deres Taknemmelighed i Anledning
 af Deres store Belgjerninger.

Sfr. Neldeblad.

Hvad skal de Flauser til? Havde jeg ikke været
 nødt dertil, skulde Pleiestiftelsen ikke have faaet en
 Stilling. Jeg vil helst gaae min Vej.

Mad. Bruus.

Mit Hoved staaer heller ikke til at høre paa
 alt dette.

Allerup.

Der er de! De kan ikke undgaae at tage
 imod dem.

Fjortende Scene.

De forrige. — Byfogdens Fuldmægtig og endeel af Byens Folk
 og Markedskræmmere (de sidste uden deres Varekasser).

Nel. Fredm. Ep. Nr. 15.

1.

Byfogdens Fuldmægtig.

Grede Jomfru Neldeblad!

Og De, Madam Bruus, jeg kommer,

Sendt af Byens Dommer,

Med ærbødig Tak.

Rørt' af den store Kjærlighed,

De begge for Byen vise,
 Vi dem Alle prise —

Begge Søstre (affides).

Na, den dumme Snak!

Byfogdens Fuldmægtig.

Tak for de mange Penge,

De gav til dem, der trænge!

Gid De maae leve længe!

Tak! ærbødig Tak!

Chor af de Ankomne.

Tak for de mange Penge o. s. v.

2.

Byfogdens Fuldmægtig.

Høit jeg forkynder for Enhver,

At Søstre som disse Tvende

Maa vor By erkjende

Som en stor Bivrat.

Prises bør Deres Enighed,

Der bød Dem sig at forbarme

Lige front mod de Arme —

Begge Søstre (affides).

Lutter Vaas og Prat!

Byfogdens Fuldmægtig.

Mens vi med Hatten svinge,

Et Bivrat vi Dem bringe.

Tag imod vor ringe

Tak! ærbødig Tak!

Choret.

Mens vi med Hatten svinge o. s. v.

(Fuldmægtigen bukker for begge Søstre, men uden at disse tage stor Notits af ham, hvorpaa han og Choret forlader Scenen.)

Sfr. Melbeblad.

Maa, Gudsfeelov, at det engang fik Ende.

Mad. Bruus.

Ja, nu vil jeg gaae ind. Med Dem, Allerup, maa jeg tale, inden De gaaer.

Sfr. Melbeblad (spydig).

Du maa tale med ham! Har du maaskee isinde at gjøre dit Testamente om?

Mad. Bruus.

Nei, jeg har ikke, ligesaa lidt, som jeg venter det af dig. Men, Birthe, lad mig nu sige dig det, mellem os er det fra nu af forbi. Jeg vil ikke see dig for mine Dine.

Sfr. Melbeblad.

Vær du kun rolig! Jeg skal ikke sætte mine Fødder over din Dørtærskel, og jeg frabeder mig paa det Bestemteste dit Besøg. (Til Maria.) Hvad Dem angaaer, Jomfru! Da De alligevel skal forlade min Condition, saa er det ligesaa godt, at De gjør det strax. Deres Tøi skal jeg samle sammen.

Maria.

Strax? Men det vil ikke være let for mig allerede idag at finde et Opholdssted.

Sfr. Melbeblad.

Det maa nu blive, som jeg har sagt. Min Søster har jo sørget saa godt for Dem; hun vil nok skaffe Dem et Sted, hvor De kan være.

Mad. Bruus.

Det vil jeg — det har du fuldkommen Ret i. — Bær De kun ubekymret, Maria! De kan tage Ophold hos mig, saa længe De behøver det.

Maria.

Tak, kjære Madam Bruus!

Sfr. Melbeblad

(til Søsteren).

Velbekomme! Det skal formodentlig ogsaa være for at chikanere mig dermed.

Anton (affides).

Nei, hun er rædsom!

Sang.

(Skjendescene mellem Søstrene — de Andre stemme i med.)

*

*

*

(Efter Sangen fare de to Søstre ud hver til sin Side.)

Maria.

Hvor er det dog bedrøveligt med den Uenighed! De har altsaa virkelig gjort hinanden arveløse?

Allerup.

Ja, det er maaskee første Gang i deres Liv, at de har været enige i en Sag.

Maria.

Men, Anton, skulde vi ikke see til at forsones dem igjen med hinanden?

Allerup.

Det behøves ikke. Om kort Tid vil de selv prøve paa en Forsoning! thi det er egentlig det Uystige ved disse to Søstre; de kan ikke undvære at omgaaes med hinanden, at skjændes med hinanden og at ærgre hinanden. Lad dem derfor styre deres egen Raas. — Men Eder, mine unge Venner, lykønsker jeg. Vor Herre har været Eder god. Af disse Søstres Velvillie og Hjælpsomhed havde I rimeligviis ikke faaet en Hvid. Det er deres Had og Fjendskab, der har hjulpet Eder.

Anton.

Det troer jeg selv. Men jeg føler mig dog erkjendtlig stemt imod dem. — Maria, kjæreste Maria! denne Dag har gjort os lykkelige. Der er nu Intet iveien for vor Forening.

Mel. Sept schwingen wir den Hut. (A. Methfessel.)

1.

Victoria! vi vandt!

Gud Amor os forbandt.

Et Bivat for den glade Gud,
Der lod af Hines Had gaae ud
Dette Held, vi aldrig voved' at haabe.

*

*

*

Maria (til Publikum).

Igjennem Tvivl og Nød
Vor Lykke Bei sig brød,
Men nu vi atter tvivlsomt staae,
Thi Eders Dom vi vente paa,
Ja, nu er det Eders Gunst, vi os haabe.

